

Thanh Xuyên

Contents

Thanh Xuyên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	38
23. Chương 23	41
24. Chương 24	43
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	52
30. Chương 30	54
31. Chương 31	59
32. Chương 32	61
33. Chương 33	62
34. Chương 34	63
35. Chương 35	65
36. Chương 36: Ngoại Truyện	66

Thanh Xuyên

Giới thiệu

Editor: An Lạc ThônĐộ dài: 35 chương + PNThể loại: Đam mỹ, thanh xuyên, xuyên không, cổ đạiNguồn: Lâm Phong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuyen>

1. Chương 1

Sinh ra trong năm Thanh triều Khang Hi tại một gia đình quý tộc Mãn Thanh. Cha mẹ mất sớm, được dưỡng dục dưới gối tổ phụ, tổ mẫu. Phụ thân là con thứ ba của tổ phụ mà trước ta còn ba người đường huynh. Tuy không có khả năng kế thừa gia nghiệp cùng tước vị nhưng bởi ta được tổ phụ nuôi dưỡng, địa vị trong đám hậu bối ở nhà cũng không kém.

Tổ phụ là người Mãn, tôn thờ vũ lực, xem thường người đọc sách. Cho nên ta cũng không đọc được bao nhiêu sách, ngược lại từ nhỏ đã phải luyện tập kỵ mã bắn tên, không hề gián đoạn. Vài vị thúc bá làm quan trong triều biết rõ đọc sách trọng yếu nên nhóm đường huynh, đường đệ không giống ta tự tại như vậy, trừ bỏ luyện võ còn phải đọc rất nhiều sách. Ta cũng biết tầm quan trọng của đọc sách, sau này không có chiến tranh muốn làm quan tại triều được Hoàng Thượng thưởng thức phải dựa vào tài văn chương. Nhưng ta kiếp trước là một kỹ thuật sinh, thói quen logic tư duy, trí nhớ không tốt, hơn nữa không thích cổ văn thi từ. Nay ta thật không am hiểu, có nhận biết chữ phồn thể, hơn nữa đọc qua mấy bản thư cột trụ với ta mà nói đã là cực hạn.

Khi ta còn vị thành niên, trong tộc một vị tỷ tỷ gả cho thái tử làm sủng phúc tấn mà nhóm bá phụ cũng lấy thái tử làm chủ “sai đâu đánh đó”, nhà ta đã muốn gián nhân thái tử đảng. Tri thức lịch sử của ta không được tốt lắm, nhưng ta cũng nhớ rõ thái tử triều đại Khang Hi mấy lần phế lập, hơn nữa cuối cùng tứ hoàng tử trở thành Hoàng Đế. Đi theo thái tử tám phần không có kết cục tốt. Nhưng chuyện cũng đã rồi, nếu thay đổi sẽ thành bất nghĩa bất trung chỉ sợ chết càng nhanh. Ta cái gì cũng làm không được càng không có bản sự thay đổi vận mệnh gia tộc.

Ta không đọc nhiều sách, không thể giống các ca ca có chức vị tại triều đình, tổ phụ cùng các vị bá phụ sau khi thương lượng, liền đi cầu thái tử, nhượng ta làm tam đẳng thị vệ vì thái tử làm việc.

Năng lực làm việc của ta không tính là mạnh nhưng thắng tại trầm ổn, kín miệng. Tuy tính tình không hợp với vị thái tử gia kia nhưng cũng được hân tín nhiệm.

Đi Giang Nam làm việc, đảo mắt đã qua nửa năm mới trở lại kinh thành, còn chưa về nhà liền tới nơi của thái tử bẩm báo tình hình cụ thể. Tại thư phòng hướng hắc cùng nhóm trí giả, sự gia hồi báo, sau thái tử đối ta cười nói: “Công sự làm không sai, nên thưởng. Ta nơi này đang có tiệc, đều là người của mình. Người cùng bọn Lăng Phổ cũng nửa năm không gặp, cùng nhau đến.”

“ Dạ.”

Đi theo thái tử từ hậu viện đến tiệc rượu, xác thực đều là người quen biết, ta ngồi xuống dưới. Bọn họ mỗi người ôm một bán thốn nam nữ, tám phần là huynh đệ ngoại của thái tử Lăng Phổ dưỡng đào kép, không phải kỹ nữ, để cho người ta không có gì để nói, có năng lực xem đó làm vui.

“ Không biết người trở về, không bằng ta đem tiểu mỹ nhân tặng người thế nào?” Lăng Phổ cười hì hì ôm một đôi song bào thai đối với ta nói.

“ Không cần.” ta lắc đầu, tự uống rượu.

“ Mộc Thái, đừng giống đầu gỗ không có tình thú vậy chứ, người chính là điểm ấy không tốt.” hắc tiếp tục trên ghẹo ta, những người khác phụ họa cũng cười vang.

Ta không để ý đến bọn họ, dù sao bọn họ cũng quen với bản mặt lạnh của ta. Bất quá vị kia thái tử thế nhưng cũng cười nói: “Mộc Thái, người cũng bận rộn nửa năm. Giang Nam tuy nhiều mỹ nữ, lấy tính

tình của người chắc không hưởng thụ cái gì. Hôm nay người liền chọn một, nếu coi trọng, gia liền tặng cho người.”

“Này,...” nói thật, người nơi này ta ngại hẳn.

“Không thể từ chối, nếu không chính là không cho gia mặt mũi.” Thái tử tựa hồ uống hơi nhiều, nói chuyện đã không phân lớn nhỏ, tôn ti.

“Dạ”. ta đảo ánh mắt qua nam nam nữ nữ hoặc đứng hoặc ngồi, bỗng nhìn thấy một người, trên thân xanh xanh tím tím, Minh Hi? Là ta nhìn nhầm rồi đi.

“Như thế nào? Coi trọng người kia? Ánh mắt không sai, kia thật là mặt hàng tốt.” Lăng Phổ hắc hắc cười nói, những người xung quanh cũng phát ra tiếng cười.

“Thân phận cũng không bình thường, không phải những con hát kia có thể so sánh, kia nhưng là Y Lạp Lý gia tiểu tử”.

Thật là hẳn? Lòng ta trầm xuống. Sao lại thế này? Nửa năm trước còn hoàn hảo. Y là bạn thuở nhỏ của ta, Y Lạp Lý gia ấu tử. Tuy là con thứ nhưng cực được sủng yêu, là hoàn khổ phổ thông đệ tử, mỗi ngày ăn chơi lêu lổng, không có đại mao bệnh, như thế nào lại ở chỗ này?

Thái tử cười nói: “Vậy đem hẳn thưởng cho người, hẳn thân phận bất đồng, gia không có khế bán thân của hẳn. Bất quá Y Lạp Lý gia đã muốn đem tên của hẳn trục xuất khỏi gia phủ, thưởng cho người cũng không có chuyện gì”.

“Tạ thái tử gia ban cho, nô tài xin về trước”.

“Vội vã trở về ôm mỹ nhân?” Thái tử cười trêu nói “Đi thôi, mấy ngày nay cũng không cần vội vã đến ban sai, người ở nhà hưu một chút bán nguyệt đi”.

“Nô tài lĩnh chỉ, tạ thái tử gia”.

Đi lễ nạp thái, ta ôm Minh Hi rời tiệc, mượn xe ngựa của thái tử phủ rồi đi. Người đánh xe là người thái tử phủ, đề phòng tai vách mặt rừng, dọc đường đi cái gì ta cũng không có hỏi, chỉ lấy áo choàng cho hẳn khoác. Từ lúc ta thấy hẳn, hẳn vẫn chưa mở mắt lần nào. Mang theo hẳn về nhà, ta liền đi đến tòa tiểu viện thái tử ban cho từ trước, tiểu viện không nhiều người cũng là nơi có thể giấu tai mắt người khác.

Đến cửa nhà, lão quản gia ra đón. Lão là của hồi môn của mẹ ta, có thể tin nhiệm.

“Chuẩn bị nước tắm”. Minh Hi trên đùi dính máu cùng bạch trọc, sợ là chưa từng tẩy trừ lần nào.

“Dạ, thiếu gia”.

2. Chương 2

Ta đem hẳn ôm vào một gian phòng, lại lục tìm quần áo cho hẳn, hẳn ghé vào trên giường không nhúc nhích, mắt cũng không mở. Ta thở dài “Ta phải về nhà xem, người nghỉ ngơi chút rồi tắm rửa”. Thấy hẳn không chút phản ứng, ta liền xoay người ly khai. Phân phó người đi tìm hiểu sự việc, ta về nhà thỉnh an tổ phụ cùng các bá phụ.

Tổ phụ cùng đại bá phụ nói xong chính sự, tổ phụ nói: “Người đi lại vất vả, sớm một chút đi nghỉ ngơi đi”.

Đại bá cũng nói: “Tức phụ người mang thai, nhanh về mà nhìn xem”.

Lòng ta vừa mừng vừa sợ, vội vàng đi ra, trở lại sân của ta. Nhóm thê thiếp của ta sớm được tin tức, toàn bộ ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề tại viện môn chờ ta. Thê tử Nhan Trát Thị là tổ phụ chọn lựa, hai thiếp là đại bá mẫu, nhị bá mẫu an bài tại phòng ta. Có lẽ các nàng muốn tạo giao hảo với ta nhằm khống chế tâm tư ta nhưng vì các nàng là trưởng bối không thể chối từ nên ta liền sớm có nhất thê hai thiếp.

Bất quá trong gia tộc lớn, việc thê thiếp tranh thủ tình cảm ta thấy đã nhiều lắm. Cho nên sớm quyết định chủ ý, sớm cho Nhan Trát Thị sinh con trai miễn cho gia môn phân tranh không ngừng. Hiện tại bụng Nhan Trát Thị đã muốn to lên, khi xuất môn ta còn chưa biết tin này đâu.

Đi nhanh đến nâng cánh tay nàng lên: “Thân mình không khỏe còn ra đây làm gì?”.

Mặt nàng ửng hồng ngượng ngập nói: “Gia ở bên ngoài phong trần vất vả nửa năm, thiếp thân như thế nào không tới đón tiếp”.

Vốn trong lòng còn nhớ tới việc của Minh Hi nhưng trước mắt xác thực không thích hợp rời đi: “Nhượng nhà bếp chuẩn bị cơm đi, tối nay ta ăn cơm ở phòng người”.

“Ân, gia”. Nàng sắc mặt vui mừng, dựa vào cánh tay ta.

Ngày hôm sau, người ta phải đi thăm dò tới hồi báo nói, phụ thân Minh Hi tại công sự đắc tội thái tử, chuyện này căn bản với Minh Hi không quan hệ nhưng hấn bởi vì cùng Lăng Phổ thích cùng một con hát liền nổi lên xung đột liền đắc tội với vị thái tử gia kia. Gia tộc Minh Hi không dám cùng thái tử cứng rắn đối chọi liền trối Minh Hi đến thái tử phủ nghĩ đánh vài trượng để thái tử xả khí. Chỉ bởi Minh Hi thân nam lại sinh nữ tướng bị Lăng Phổ coi trọng, khuyến khích thái tử coi hấn như luyến đồng, thái tử ngoạn xong rồi thưởng cho bọn Lăng Phổ, cứ như thế đến nửa năm. Gia tộc Minh Hi cũng không nghĩ tới kết quả này, vừa tức vừa hận nhưng cũng không làm gì nổi người ta liền đem Minh Hi trực xuất khỏi ra phủ khi hấn đã muốn chết.

Nhưng thái tử như thế nào lại làm việc hoang đường này? Gia tộc Minh Hi tuy không phải là đại gia tộc nhưng tổ phụ Minh Hi từng hầu hạ tiên đế, tại trước mặt hoàng thượng cũng có chút thể diện. Loại sự tình này ngay cả nhà hấn cũng cảm thấy dọa người, sẽ không phải trực tiếp nói cho hoàng thượng đi nhưng kết hạ mối cừu lớn như vậy, thật không giải được. Huống hồ ta đều có thể tùy tiện biết được, quý tộc kinh thành chắc tám phần đều biết, chỉ là không biết lúc nào thì truyền đến lỗ tai Hoàng thượng.

Biết được đại khái, ta kị mã đến tiểu viện xem Minh Hi. Lão quản gia tiến lên nói: “Minh Hi thiếu gia hôm qua tắm rửa liền nghỉ ngơi nhưng vẫn không ăn, không uống, không nói lời nào”.

“Nhượng phòng bếp nấu cháo gà đưa lên đây. Kêu người đưa lời nhắn cho phụ thân hấn, nhớ tránh để người chú ý”.

“Dạ”.

Ta đi vào phòng, Minh Hi còn nằm trên giường nhưng người đã tỉnh chỉ là lẳng lặng nhìn chằm chằm lên đỉnh giường, ta vào phòng hấn cũng không có phản ứng gì. Ta thở dài, cũng không biết nói cái gì, vốn là thiên chi kiêu tử như thế nào lại đến nông nỗi này.

Hạ nhân mang chúc tiến vào, ta mở miệng nói; “Dùng cơm đi”.

Hấn chuyển thân, đưa lưng về phía ta, mặt hướng vào trong vẫn không nói lời nào.

Bồi hấn ngồi nửa ngày, quản gia có chuyện muốn nói.

“Như thế nào?”

“Phụ thân Minh Hi thiếu gia tặng rương đồ kèm theo phong thư, cái gì cũng chưa nói, chỉ kêu ta đem đồ trở về.”

Ta mở thư ra, là phụ thân hấn viết cho ta, nói mấy thứ kia là vật cũ của Minh Hi nhờ ta đưa cho hấn, còn nhờ ta chiếu cố Minh Hi. Kèm theo đó là một khế đất, hai khế thôn trang cùng với năm ngàn lượng ngân phiếu. Nếu tiết kiệm một chút cũng đủ cho sinh hoạt về sau của Minh Hi, nói vậy là về sau không quản nhi tử này nữa?

Để người nâng này nọ vào trong phòng, Minh Hi mắt lạnh nhìn. Đợi cho trong phòng chỉ còn hai người chúng ta, hấn mới xuống giường đi đến rương đồ trước mặt, nhất nhất mở ra. Đầu là một ít quần áo cùng dụng cụ của hấn, ta liền đem khế ước cùng ngân phiếu giao cho hấn.

Hấn lạnh lùng cười: “Bọn hấn đây là gấp không thể chờ cùng ta tẩy sạch quan hệ?” nói xong thì bẻ gãy thứ gì đó trong tay.

Ta bèn nói: “Lấy mấy thứ này người tức giận cái gì, a mã của người cũng không còn cách nào khác, sự tình trong gia tộc không phải một mình hấn có thể quyết định. Hấn lo lắng cho sinh hoạt về sau của người”.

Hấn trầm mặc không nói.

Ta nghe những người hầu hạ hấn trước kia đều bị trượng tể, chỉ còn lại một tiểu thiếp đang mai thai, không biết lúc này ở đâu?

“Ta nhớ rõ nửa năm trước, người không phải đang có một cơ thiếp mang thai sao? Tính ngày cũng đã lâm bồn. Ta cho người đi tìm, tìm được sẽ mang đến đây.”

“Ta cái dạng này còn muốn hài tử làm cái gì?”

“Đừng suy nghĩ miên man! Đem thân thể dưỡng tốt, ngay sau sẽ tốt thôi.”

“Người về đi, ta muốn yên tĩnh một chút.” Trầm mặc nửa ngày, hấn thản nhiên nói.

“Được rồi.” Ta liếc hấn một cái, đứng dậy đi. Chúng ta tuy là bằng hữu nhưng còn xa mới đến trình độ tri kỷ, chỉ là lúc trước ta thực hâm mộ hấn. Hâm mộ hấn tự do tự tại, hâm mộ hấn không phải gánh trách nhiệm trên người, sống tùy tâm sở dục. Ta cũng từng muốn như hấn nhưng cũng không nghĩ tới ở nơi này không có trách nhiệm sẽ không được coi trọng, bởi không làm quan viên cũng không có tước vị người khác mới đối với hấn như vậy, muốn làm gì thì làm. Trước kia ta quá ngây thơ rồi.

3. Chương 3

Ta tạm thời thu lưu hấn, giúp hấn liên lạc với phụ thân, giúp hấn tính toán cho tương lai về sau, theo đó ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Tuy rằng ta biết hấn chịu tội thật lớn nhưng nam nhân gặp phải sự tình này là vô cùng nhục nhã, ta thật không biết mở miệng như thế nào khuyên hấn, vốn ta là một người ít nói. Cho nên hấn nhượng ta rời đi, ta cũng nhẹ nhàng thở ra, bởi hấn ngồi cả ngày ngay cả ta cũng cảm thấy xấu hổ. Vẫn là nhanh chóng đem nhà cửa phụ thân hấn cho thu thập đi, giúp hấn trở lại như xưa, tìm thể thiếp hấn trở về.

Ta còn rất nhiều việc cần suy xét, thái tử bên kia có nhiều người ngày càng tham lam, lần này ta đi Giang Nam không ít người minh chỉ ám chỉ chỗ tốt. Trở về thương lượng với tổ phụ làm sao, ta thật không có nhiều ý tưởng.

Còn có nếu ta để Minh Hi tự do, tương lai thái tử hỏi đến, ta trả

lời ra sao? Dù sao cũng là người hấn thưởng cho ta. Làm không tốt, nhượng thái tử cảm thấy ta có nhị tâm, ta đây liền chân chính xong rồi.

Tối qua, Nhan Trát Thị nói với ta, đệ đệ nàng đã đến tuổi tìm việc, nhân ta tại trước mặt thái tử có vài phần thể diện, cho nên nhà bọn họ đến cầu nàng, muốn ta giúp hấn tìm cộng sự. Đệ đệ nàng không học vẫn không nghề nghiệp, chỉ biết ăn uống bài bạc nhưng Nhan Trát Thị dù sao cũng hoài thượng hải tử của ta, không thể không nghĩ đến thể diện của nàng, chuyện này cũng không dễ làm.

Vài vị đường huynh của ta trước mặt cũng là người của thái tử, hiện tại không ở triều đình thăng quan tiến chức thì chính là làm quan phủ một địa phương. Tuy rằng cũng là môn hạ của thái tử nhưng huyện quan không bằng hiện quan, luận thân cận mà nói, tự nhiên là ta bên người thái tử thân thiết hơn một chút, tuy rằng ta chức vị thấp nhất. Cho nên gần đây hai vị bá phụ đối ta có lòng phòng bị. Dù sao tương lai kế thừa tước vị gia tộc, Hoàng Thượng một câu liền có thể sửa đổi. Hiện tại thái tử chính là Hoàng đế tương lai, bọn họ phòng bị cũng không kì quái. Cũng may tổ phụ ta thân thể vẫn cường tráng, có hấn ở nhà liền không có sóng gió gì.

Hưu một nửa tháng cùng không hưu một cũng không có gì khác nhau, tại nơi thê tử cũng không được bình an, ta ngồi trên lưng ngựa thờ dài. Sự tình của Minh Hi chỉ sợ người hữu tâm có ý truyền ra ngoài, nếu không chuyện này mặc dù không bí ẩn cũng không đến nỗi ai ai cũng biết như vậy. Chỉ là không biết vị a ca

nào hạ thủ, bởi vì ai cũng đều có khả năng. Chỉ hi vọng Minh Hi an phận một chút, nếu hắn không quan tâm nháo lên, nhưng Hoàng Thượng biết, đừng nói là ta không bảo vệ được hắn, ngay cả ta cũng bị liên lụy.

Bên ngoài, tứ gia cùng thập tam gia là người của thái tử, có thời điểm ta từng đi theo họ làm việc, nguyên hy vọng có thể cùng vị tứ gia kia thân cận một chút để nhà ta có chút đường lui cùng đường sống. Nhưng vị kia mặt lãnh tâm cũng lãnh, không thích người thân cận. Mà ta trầm mặc đã quen, không biết làm thế nào để lấy lòng cho nên quan hệ cũng không cải thiện. Ngược lại ta cùng vị thập tam gia kia coi như hòa hợp, luôn nói Mộc Thái, người cái người đầu gối này đem tứ gia học mười thành mười.

Buổi tối, ta ở chỗ Nhan Trát Thị qua đêm, bỗng nhiên nửa đêm có tiếng đập cửa làm bừng tỉnh, nha đầu Tiểu Đào ở ngoài nói: “Chủ tử, quản gia biệt viện phái người đến tìm, nói là có việc gấp.”

Minh Hi xảy ra chuyện gì? Ta bận rộn đứng dậy, Nhan Trát Thị cũng đứng lên giúp ta mặc quần áo, nhẹ giọng nói: “Biệt viện bên kia có thể có việc gì gấp chứ, không nên khuya khoắt như vậy kêu gia qua?”

“Người hảo hảo nghỉ ngơi đi”, ta không để ý đến vấn đề của nàng, đứng dậy đi.

“Gia, người cũng biết ta không phải không dung được người. Nếu gia tại biệt viện kia dưỡng người nào cứ việc mang trở về, không cần mỗi ngày chạy qua chạy lại, mệt thân mình”, nói xong giọng điệu có điểm toan.

“Người miên man suy nghĩ cái gì, ta là cái hạng người này sao? Trong nhà có hai thứ thiếp, tối ta còn không phải ở chỗ người. Người nói những lời này cho ta nghe là có ý tứ gì?”

“Gia, ta sai rồi”, nàng đứng dậy tiến vào trong lòng ta, “Ta biết gia là người đứng đắn đi ra ngoài tất có việc quan trọng, vừa rồi là ta hồ đồ.”

“Được rồi”, ta đem nàng ôm đến bên giường, tại mặt nàng hôn một cái, nhìn nàng ngượng ngùng quay đầu đi, ta mới nói “Người nghỉ ngơi đi, ta ở bên kia xong việc liền ở lại qua đêm lương miễn cho người một đêm ngủ không yên ổn”, thế mới xoa người rồi đi.

Lão quan gia là một lão nhân có kinh nghiệm, không phải việc trọng đại hắn sẽ không phái người gọi ta. Ta đến biệt viện, lão quản gia ra đón, đối ta thì thăm: “Minh Hi thiếu gia nửa đêm treo cổ tự sát, nếu không phải bị tiểu tư phát hiện, thiếu chút nữa đã không cứu được, giờ đã không có việc gì.”

Ta nhu nhu huyết thái dương, tiến vào phòng Minh Hi, phát tay nhưng hắn ra ngoài. Ngồi bên giường, nhìn dấu vết trên cổ hắn, xem ra hắn thật sự muốn chết. Thân phận mất hết, thanh danh bị hủy hoại, về sau mang theo tiếng xấu sống ở kinh thành còn không biết sẽ bị người sỉ nhục như thế nào, chỉ có thể mai danh ẩn tích, tốt nhất là hủy luôn khuôn mặt kia, bởi vì đã không còn thân phận bảo hộ, ra bên ngoài ngay cả một quan cứu phẩm tếp riu đều có thể đùa nghịch hắn còn không bằng ở trong kinh thành. Tương lai như vậy, ngay cả người trầm lặng như ta cũng không thấy có gì đáng chờ mong hướng chi hắn, cái loại tính tình phi dương siêu thoát này.

Chỉ là ta không thể nhìn hắn chết “Người chịu nhục nửa năm, nay xem như giải thoát rồi vì cái gì còn muốn chết?”

Trong mắt hắn một mảnh tịch mịch, khàn khàn nói: “Ta vẫn còn ý nghĩ, nghĩ người nhà sẽ vì ta mà đòi lại công đạo, ta muốn tương lai đến trước mặt hoàng thượng đối chất, ta muốn những người đó không thể chết tốt. Nhưng không ngờ bọn họ đã sớm buông tha ta. Ta hiện tại cái gì cũng không có, về sau còn muốn bị người nhục nhã nhạo báng, vậy không bằng chết đi.”

Ta trầm mặc hồi lâu, cuối cùng tìm được lý do “Người còn có hài tử.”

Hắn lạnh lùng cười, “Ta còn muốn hài tử làm gì, nuôi hắn về sau cấp cho người làm nô tài sao? Không có thân phận, ngay cả họ cũng không có, còn có một người cha như ta vậy. Nếu hắn lớn lên giống ta còn không phải trở thành đồ chơi của người ta.”

“Không đến mức như vậy...”

“Trước kia là ta suy nghĩ không chu toàn, tại nơi này chết đi sẽ liên lụy đến người. Người yên tâm, sáng mai ta sẽ dọn đi, chết ở nơi khác người sẽ không bị liên lụy.”

“Ta không phải có ý tứ này.”

“Nói đến cùng, người vì cái gì cứu ta? Chúng ta trước đây dù có điểm giao tình, hai năm cũng sớm phai nhạt rồi đi. Ta làm hoàn khổ đệ tử của ta, người làm thanh niên chăm chỉ của người, chúng ta hai kiểu người khác nhau. Ngày đó ta thật không nghĩ người sẽ mang ta đi ra, không tất yếu vì một điểm giao tình trước kia mà chịu giúp ta, một đại phiền toái đi? Hay là nói... người cũng coi trọng túi da này? Người muốn liền cứ thượng, không cần đối ta ôn nhu mật ý. Hiện tại, thân mình ta thật dâm dăng, tùy tiện nam nhân đến thượng ta đều miễn cảm....”

Ta quyền đầu nắm lại rồi lại thả ra, rốt cục nhìn không được hung hăng nói “ Người vẫn là nam nhân sao?”

Hắn bụm mặt, kinh ngạc nhìn ta nói: “Người nói ta cứ như vậy bị nam nhân thượng còn là nam nhân sao?” nước mắt cũng xoát xoát đi xuống.

Ta thật đau đầu, do dự nói: “Chỉ cần người trong lòng nghĩ mình là một nam nhân thì chính là nam nhân...Hàn Tín cũng từng thụ nhục.... Cái kia... ... Tư Mã Thiên còn thụ cung hình..... Ai dám nói bọn họ không phải nam nhân đâu.”

“Kia không giống với...”.

“Giống nhau. Người nếu có thể chịu nhục làm ra việc lưu danh sử sách liền cùng bọn họ giống nhau”. Tuy nói như vậy nhưng ta chính mình cũng không tin. Hắn căn bản là không để tâm lời ta nói đi.

Hắn lẳng lẳng ôm chần ngồi giường không nói. Ta để người đưa cơm tiến vào, hắn cũng không cự tuyệt. Ta thoáng thả tâm liền rời đi nghỉ, vô luận thế nào, hắn ít nhất sẽ không tìm cái chết đi?

4. Chương 4

Ngày hôm sau, có người đến báo nói tìm được tiểu thiếp của Minh Hi, phụ thân hắn tuy đem người đuổi đi nhưng lại an trí ở chỗ một nhà dân, bên người cũng có vú già chiếu cố. Xem ra vẫn là người có tình cảm.

Ta cho người đem phụ nhân kia đến, đưa vào phòng Minh Hi, sau quản gia tới báo nói rằng Minh Hi phi thường lạnh nhạt, chỉ kêu quản gia đem tiểu thiếp kia an trí tại một phòng nào đó, hơn nữa không cho nàng đi gặp hắn, hắn cũng không nhìn nàng. Kế tiếp vài ngày, ta cũng không đi tìm hắn, dù sao lão bà đã ở bên người, hắn cũng sẽ không đi tìm chết.

Nghe nói phụ nhân kia sinh con trai, ta mới nhích người đi biệt viện, vô luận thế nào hắn cũng đã làm cha, hắn là nên chúc mừng đi. Nhưng lão quản gia nói hắn căn bản không liếc mắt nhìn nhi tử mình một cái.

Ta kêu người đem tiểu anh nhi đến, ôm vào phòng Minh Hi, “Nhìn xem con của người, nên nghĩ xem đặt cho hắn cái tên gì thì tốt”.

Hắn hờ hững liếc nhìn tiểu anh nhi một cái rồi quay đầu ra nhìn cửa sổ.

“Người không nghĩ dưỡng hắn”.

“Ta đã sớm nói qua”.

Căn nhắc nửa ngày, ta mở miệng nói: “Phụ thân người cho người nhắc cho ta, nếu là nam hài tử có thể nuôi dưỡng dưới danh nghĩa đại ca người. Nghĩa là đứa nhỏ này từ nay cùng người không quan hệ, hơn nữa tiểu thiếp kia...cũng không thể để lại. Đứa nhỏ dù sao cũng là tôn tử ruột thịt của hắn, hắn cam đoan sẽ yêu thương đứa nhỏ hết mực.”

Hắn cười lạnh: “Tựa như bình thường yêu thương ta?”

Ta thở dài. Nói thật, đối với tiểu hài tử mà nói, giao cho phụ thân Minh Hi là lựa chọn tốt nhất. Nhưng theo như tính tình Minh Hi thì....

“Ta thà dưỡng đứa nhỏ này thành khát cái cũng không đưa cho bọn họ.” Quả nhiên.

“Người tội tình gì phải vậy?”

Hắn phát ngốc nửa ngày, bỗng nhiên đối ta nói: “Mộc Thái, ta đem đứa nhỏ này tặng cho người thế nào?”

Ta sững sốt một hồi, lắc đầu nói: “Ta bây giờ chưa có nhi tử, nếu nhận thức dưỡng hắn, hắn chính là trưởng tử của ta. Mã pháp ta sẽ không đáp ứng, ta cũng không có cách nào công đạo với thê tử, hiện giờ nàng đang mang thai.”

“Ta không cần người nhận hắn làm nhi tử, chỉ cầu người dưỡng hắn, dưỡng thành mã phu cũng tốt chỉ cần đừng cho ai biết hắn là con ta. Trên đời này, người ta tin tưởng chỉ còn mình người. Ăn một chút khổ làm hạ nhân cũng không sao, ta tin tưởng cách làm người của người, người sẽ chiều cố hắn. Nếu để hắn đi cái địa phương ăn thịt người kia, đại ca ta lại không thích ta, sẽ đối xử tử tế với hắn? Nếu hắn lại kế thừa tướng mạo của ta, về sau chỉ sợ khó sống không bằng để hắn làm một thô nhân.”

“Nhưng a mã người...”

“Chính thất của a mã là một nữ nhân ngoan độc, nàng hại chết ngạch nương ta, vì thế a mã yêu sủng tiếc thương ta. Trước ở nhà ta không ít đối nghịch nàng và đại ca, bọn họ hận chết ta, như thế nào hảo hảo chiều cố hài tử ta. Trong nhà người duy nhất để ý hài tử này là a mã ta, nhưng hắn là một nam nhân, không có khả năng tự mình chiều cố hài tử. Trước kia, hắn luôn ở vào tình thế khó xử giữa ta và nữ nhân kia, về sau.... hắn cũng lớn tuổi rồi, đứa nhỏ này gia nghiệp tước vị không có, vội vàng trở về chờ người ta khi dễ sao?”

Ta trầm ngâm một lúc, gật đầu: “Được rồi. Về sau ta sẽ cho hắn đọc nhiều sách, thi đậu công danh. Cũng không đến mức để hắn làm gia nô.”

Thập tam gia cùng thái tử thương lượng chính sự xong, ta đưa thập tam gia xuất môn, hắn lên kiệu bỗng dừng quay đầu đối ta cười nói: “Mộc Thái, gia luôn biết cách làm người của người, hôm nay gia cho người một lời khuyên.”

Ta khom người: “Thập tam gia thỉnh giảng, nô tài xin nghe.”

“Người thiếu niên thích ham thích sắc đẹp phạm chút hồ đồ cũng là bình thường nhưng là có vài người không thể chạm.”

Lòng ta trầm xuống, đây là nhắc nhở ta, xem ra chuyện của Minh Hi có khả năng nháo đến Hoàng Thượng, “Nô tài,... cũng chỉ vì tình bằng hữu ngày trước.”

Hắn gật đầu, “Ta cũng đoán là như vậy, nếu không người cũng không có đem nữ nhân và hài tử của hắn về. Chỉ là chuyện này đã truyền đến.... Nếu truy cứu, người không thoát khỏi can hệ.”

“Theo được “Ban cho” bắt đầu, nô tài đã không thoát khỏi can hệ.”

“Thật là, người là ban sai bên ngoài, chuyện này cùng người không liên hệ. Ta nghĩ....cũng chỉ là cảm kích.”

Ta cuối đầu nói: “Vô luận sự tình có kết quả ra sao, nô tài trước tiên ở nơi này cảm ơn hảo ý của thập tam gia.”

Hắn thở dài, lắc đầu lên kiệu đi.

5. Chương 5

Ta suy nghĩ, phải người đến chỗ phụ thân Minh Hi hỏi xem thái độ của gia tộc hắn. Dù sao nếu việc này xảy ra, thái tử chịu tội khẳng định thê tử, chuyện này tuy là Lăng Phổ đầu têu nhưng hắn thân phận

bất đồng. Nói sau hiện tại Minh Hi đang ở chỗ ta, gì thì gì ta cũng bị lây dính hắc oa này a.

Nhưng sự tình không phải không thể văn hồi, thái độ của gia tộc Minh Hi trước đó chính là không nghĩ đem sự tình này công khai. Mặc dù mọi người đều biết nhưng ít nhất bên ngoài tuyệt không thừa nhận. Người lan truyền chuyện này hẳn biết nội tình, lại muốn bôi đen người thái tử, hẳn không phải là người nhà Minh Hi, vì vậy họ sẽ không ở trước mặt Hoàng Đế làm chứng.

Còn có, đương kim Hoàng Đế là một người cực độ sĩ diện, tuyệt đối sẽ không để thái tử bị gièm pha. Vốn Minh Hi chỉ có đường chết, nhưng trước mắt bởi toàn bộ kinh thành đều biết cho nên Minh Hi ngược lại không thể chết, miễn cho có lời đồn hoàng gia “giết người diệt khẩu”. Ta nghĩ Hoàng đế sẽ cho người nhà Minh Hi một ít bồi thường, bồi thường cho sai lầm của thái tử. Sau đó, tùy tiện tìm lý do đem chuyện này che lấp. Tình cảnh của ta có chút nguy hiểm, không biết cuối cùng chuyện này như thế nào che lấp qua.

Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, buổi tối phải nói chuyện này cho tổ phụ.

“Người như thế nào dính phải phiền toái như vậy” tổ phụ nhíu mày không thôi.

“Ngày đó báo cáo công tác, trong phủ thái tử tổ chức cái yến hội loại đó. Thái tử uống nhiều rượu, nhất thời hứng khởi đem người thưởng cho ta. Trường hợp này ta không thể cự tuyệt.”

“Ai, không ngờ vô duyên dính một hồi đại họa.” Tổ phụ thở dài nói.

“Nếu người không ở chỗ ta, thái tử cũng tuyệt không đem Lăng Phổ giao ra. Những người bên cạnh thái tử, tư lịch của ta tối thiểu. Những kẻ nịnh nọt chọc phải phiền toái kia chạy trốn so với ai khác đều nhanh hơn, thái tử cũng biết ta nhanh miệng, tám phần là sẽ đem hắc oa này đẩy qua ta.”

“Vị gia kia làm chuyện này...cũng quá hoang đường a. Trước mắt nên làm thế nào cho phải, trong lòng người đã có tính toán?”

Ta gật gật đầu, “Hoàng Thượng hẳn là biết tình hình thực tế. Chỉ là chuyện này ảnh hưởng rất xấu, trước mắt phải có một người lãnh cái hắc oa này, văn hồi lại thể diện hoàng gia. Ta dù bị đánh hay bị phạt trong nhà cũng không bị ảnh hưởng. Cùng lắm là một năm rưỡi, Hoàng Thượng có thể cấp nhà ta “ăn lót dạ”.”

“Người đứa nhỏ này, tuy rằng không đọc cái gì thư, tính cũng không so đo, hơn nữa lai thông minh cực đỉnh, điểm ấy giống ta. Đâu giống các đường huynh đệ của người, suốt ngày trốn trong thư phòng đọc sách thánh hiền, tối ngày chỉ biết cùng huynh đệ mình tranh đoạt quyền lợi, hẳn không thể tả.”

Ta nhin không được cười trộm trong lòng, mỗi khi tổ phụ khen ta, lúc nào cũng nói ta giống hẳn, thật sự tự kỷ đến cực điểm. “Ta nếu bị đánh bị phạt, Mã Pháp ngài trăm ngàn lần đừng tức giận, lo lắng. Ta tuổi trẻ, thân thể cũng khỏe mạnh, không có việc gì. Mã Pháp cứ việc buông tâm.”

“Người tiểu tử này, cảm thấy Mã Pháp rất yếu sao? Thời điểm Mã Pháp trải qua mưa gió, người còn không biết ở nơi nào đâu? Hồn tiểu tử, cút đi, Mã Pháp sẽ giúp người chuẩn bị thuốc trị thương.”

“Trát”, ta cố ý cười rồi đại lễ, tại tổ phụ mắng lui ra ngoài. Ra viện môn không xa gặp được đại bá phụ, ta hướng hắn làm lễ vấn an, “Đại bá phụ.”

Hắn nghiêm túc gật đầu, nhìn ta chằm chằm nói: “Ta nghe được bên ngoài có chút tiếng đồn không tốt, người làm việc cẩn thận, không cần làm hỏng thanh danh gia tộc.”

“Dạ.”

“Vài ca ca của người đều ở tại triều hoặc bên ngoài vì gia tộc dốc sức làm việc, người tuy rằng còn nhỏ, chức quan thấp cũng nên suy nghĩ vì gia tộc. Nếu vì mà gia tộc gặp phải tai họa thì dù có Mã Pháp che chở cũng phải chấp hành gia pháp.”

“Dạ.”

“Người đi đi.”

“Dạ.” Ta hành lễ, chậm rãi rút lui.

Trở lại sân, Tiểu Đào nói Nhan Trát Thị mời ta qua nói là có chuyện muốn nói với ta. Nàng đã sắp sinh, ngồi ở bên giường lau nước mắt, ta đến cũng không quay mặt qua nhìn ta.

Ta tiến đến ngồi bên cạnh nàng, nắm bả vai nàng, “Xảy ra chuyện gì?”

Nàng tựa vào đầu vai ta, khóc nửa ngày nói, mới hôm qua tẩu tử đến xem nàng, nói cho nàng biết bên ngoài đồn đãi ta dưng luyến đồng, thân phận không tầm thường, hơn nữa ta đối với hần sủng ái tận cùng. Nhan Trát Thị liền nhớ đến việc nửa đêm hôm trước ta còn đến biệt viện liền nghi ngờ.

“Không có việc này, ta chưa bao giờ yêu thích nam sắc.”

“Vậy tại sao lại có lời đồn như vậy?”

“Người đã sắp sinh, ta nguyên không tính nói cho người sợ người lo lắng. Không nghĩ tới vẫn có người huyền thuyên nói cho người biết. Người nọ nguyên bản là người của thái tử, thân phận quả thật không tầm thường nhưng chuyện này lại để Hoàng Thượng biết, Hoàng Thượng không dung được việc này, thái tử liền đem người thưởng cho ta, nhượng ta lãnh cái hắc oa này. Người kia ta cũng không có chạm qua.”

“A?” Nhan Trát Thị kinh hoảng nói: “Vậy thanh danh của người không phải bị hủy sao?”

“Kia cũng không có cách nào khác, hần là chủ tử, ta là nô tài. Huống hồ chút chút trách phạt cũng không phải việc lớn.”

“Còn muốn bị phạt? Bọn họ cũng quá không phân rõ phải trái.”

“Này cũng không có gì, chẳng qua là làm cho người khác xem. Nhưng là về sau người phải tin tưởng ta một chút, ta là trượng phu của người, người không tin ta lại đi nghe lời đồn đãi nhảm nhí, nhượng ta phải nghĩ như thế nào?”

“Gia, ta sai lầm rồi, ta không bao giờ tin những lời loạn thất bát tao này nữa.” Nhan Trát Thị dựa vào cánh tay ta.

“Người nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta có chút công việc cần xử lý.” Ta nhu nhu huyết thái dương.

“Hảo.” Nàng lập tức nằm xuống, ta giúp nàng đắp chăn, gọi người tiến vào hầu hạ rồi mới ly khai.

6. Chương 6

Ra bên ngoài, gia nhân phái đi đến nhà Minh Hi trở lại hồi báo, nhà bọn họ ý tứ là không muốn làm to chuyện. Dù sao chuyện này đối với hoàng gia là gièm pha, đối với nhà bọn họ lại là sỉ nhục lớn. Hoàng Đế nếu biết nhà bọn họ ủy khuất, vậy cũng đủ rồi. Bọn họ cũng không muốn làm hồng mặt mũi hoàng gia. Đương nhiên đó là quyết định của gia tộc bọn họ, phụ thân Minh Hi chính là lên nói cho ta biết.

Đang định đến Thiên Ốc nghỉ ngơi, lão quản gia biệt viện lại cho người đến tìm ta, không biết Minh Hi nơi đó lại xảy ra chuyện gì. Mấy tháng nay ta ít khi qua đó, sự tình quá nhiều, ta cũng không biết cùng hần nói cái gì. Ta nghĩ hần cũng thông suốt, khi lời đồn thổi qua đi sẽ đưa hần về tòa nhà kia. Cũng vừa vặn, sự tình gần đây cũng cần cùng hần bàn bạc.

Vừa đến cửa biệt viện, đem dây cương giao cho hạ nhân, ta quay đầu lại hỏi lão quản gia đang đứng đó: “Làm sao vậy?”

Lão quản gia nhỏ giọng nói: “Tình hình cụ thể không ai biết, chỉ biết vị thiếp kia của Minh Hi thiếu gia, hôm nay làm vài món ăn, ăn mặc tốt lắm đi hầu hạ hần. Ban đầu không nghe tiếng nói chuyện, không có gì xảy ra. Sau lại không biết làm sao, Minh Hi thiếu gia bỗng đem vị thiếp kia đuổi đi...quần áo không chỉnh tề... Vị thị thiếp kia chỉ sợ luẩn quẩn trong lòng, liền đụng phải cây cột..... Trước mắt người đã không còn.”

“Liên quan đến mạng người?” Ta ninh mi nói, đúng thời khắc mẫn cảm, cái này gọi là cái gì, nhà đột gặp mưa rào?

“Chỉ có ta cùng A Phúc, A Nhạc biết chuyện này, không đáng lo. Nếu không cho người lên mai táng?”

Ta trầm ngâm một lúc: “Xung quanh biệt viện chỉ sợ đều có cơ sở ngầm, hiện tại trong kinh thành không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm nơi này. Lén lút ngược lại không tốt. Sáng mai đi mua quan tài, đường đường chính chính mang đi chôn. Hãy nói nàng sinh hài tử về sau mắc bệnh triền miên, mấy tháng sau liền mất. Vết máu hãy cứ lý sạch sẽ.”

“Ân, ta sẽ tự mình xử lý.”

“Hài tử đâu?”

“Bà vú đang chăm sóc.”

Ta gạt đầu, vào phòng của Minh Hi, vừa đẩy cửa thì nghe hần phẫn nộ quát: “Cút đi!”

Trong phòng có một cỗ hương vị dơ bẩn như là say rượu phun ra. Ta cũng không để ý, kêu người tiến vào thu thập, lại cho huân hương. Hần nghe được là ta đã sớm không lên tiếng. Ta đi đến bên giường hần, nhìn hần, thật sự không biết nói cái gì?

Hỏi hần như thế nào làm ra mạng người? Hay là nói với hần những sóng gió bên ngoài? Hần với ta là phiên toái cũng là gánh nặng nhưng là ta nếu lúc trước quyết định cứu hần liền sẽ không hối hận. Chỉ là nếu hần không có ý muốn cứu mình, ai cũng không cứu được hần. Ta xoa huyết thái dương, bỗng nhiên nghe được hần nhẹ nhàng nói một tiếng: “Xin lỗi”, ta ngẩn ra, gương mặt nhìn hần.

Hần ôm chần ngồi trên giường, cúi đầu, một bộ dáng nhận sai. Ta phóng nhuyển khẩu khí: “Vì cái gì nháo lên?”

“Hôm nay nàng đến hầu hạ ta, ta cũng không nói gì. Nhưng là sau khi ta ôm nàng lên giường, không biết thế nào trong đầu toàn là hình ảnh ta bị nam nhân đè...Thật sự là...ghê tởm đến cực điểm.... Ta không biết như thế nào lại phun ra, đem cơm chiều đều phun sạch sẽ. Ta nhượng nàng đi, thế nhưng nàng lại bò lên hỏi đông hỏi tây, ta không kiên nhẫn liền đem nàng đẩy ra khỏi phòng.”

Nói như vậy, hần cũng không phải cố ý. Đại khái là hần có vấn đề về tâm lý, ta có chút lo lắng.

“Làm sao bây giờ?”, hần lôi kéo ống tay áo của ta, sắc mặt tái nhợt vô cùng, “Ta không có khả năng ôm nữ nhân được nữa.”

Ta chần chờ nói: “Có lẽ...người chỉ là không nghĩ để người cũ hầu hạ.”

“Không phải, ta tự biết, ta chính là chán ghét nữ nhân.” Hần đầu thần, ánh mắt trống rỗng.

Ta vỗ vỗ vai hần, không biết nói cái gì cho phải.

Hần tựa trán vào vai ta, nước mắt lã tả rơi xuống, im lặng khóc. Ta vẫn không nhúc nhích, mặc hần dựa vào, trong lòng nghĩ, hần tựa hồ không chỉ chán ghét nữ nhân, tính tình cũng giống như nữ nhân vậy. Yêu khóc, thích lôi kéo ống tay áo của ta, thích dựa vào ta, ngẫu nhiên còn quyết miệng. Như vậy thật không tốt. Trước đây tuy hần bú dưỡng bình, nhưng không yếu đuối cũng là một đại nam nhân a. Nay hay là bởi vì sự việc kia, trong nội tâm phủ định tính hướng chính mình đi?

Về sau hay là tìm cho hần chút việc làm, để hần tìm lại lòng tự tin, có lẽ sẽ tốt thôi. Bất quá trước mắt còn có việc trọng yếu hơn, ta đem sự tình bên ngoài nói cho hần. Hần lau nước mắt hỏi: “Nói vậy, súc sinh không có chuyện gì ngược lại người lại bị phạt?”

Ta cười khổ gạt đầu.

Hần tiếp tục hỏi: “ Gia tộc ta được nhận bồi thường, thăng quan tiến chức, ngược lại ta không có gì ni?”

Vì thanh danh Minh Hi quá xấu cho nên thân phận không thể khôi phục, “Có lẽ sẽ có chút tiền tài bồi thường” ta nói.

Hần cười lạnh vài tiếng: “Đây là thiên lý?”

Ta thở dài, không biết nói gì.

Hần bỗng nhiên cầm tay ta nói: “Người yên tâm, ta sẽ không hề nháo. Trên đời này căn bản không có thiên lý, nếu ta nháo lên cũng chỉ đem tính mạng của người và ta đắp vào, lòng ta hiểu được.”

“Người vẫn là một người thông minh.”

“Nhưng là, ta thề, tương lai ta nhất định ăn miếng trả miếng, làm cho bọn họ mỗi người đều thân bại danh liệt”, lời hắn nói nhẹ nhàng bên tai ta nhưng lại từng chữ lại nghiền răng nghiền lợi mà nói ra.

May mắn, hắn nói thầm nên tai ta, nếu không lời này truyền ra, chỉ sợ ngày mai hắn không thấy được thái dương.

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, “Những lời này không được nói tùy tiện, chẳng sợ.... người thật muốn làm cái gì, chỉ cần làm không cần nói.”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, gật gật đầu.

Ta rút tay nâng người dậy, “Đã khuya, người cũng sớm chút đi nghỉ ngơi đi.”

“Khuya như vậy còn về phủ sao?”

“Không được, quá muộn, ta ở lại đây qua đêm.”

“Mộc Thái, chúng ta đã lâu không cùng nói chuyện phiếm, người liền ngủ tại nơi này đi.”

Nghĩ đến hắn, đây cũng không quá thích hợp, ta lắc đầu, “Không được, sáng mai trời chưa sáng ta đã phải đi thượng sai, sợ làm người tỉnh giấc, ngày sau đi.”

“Người không phải ghét bỏ thanh danh của ta, sợ bị ta liên lụy?” âm thanh của hắn lạnh đến cực điểm.

Thanh danh của ta đã muốn bị liên lụy, ta nghĩ trong lòng. Lòng dạ hẹp hòi cũng là biểu hiện nữ tính hóa hắn hay biểu hiện. Ta vỗ vỗ ót, hôm nay mệt cực kỳ, thật sự không muốn cùng hắn tranh cãi, “Được, ta đây liền an tâm nghỉ tại nơi này. Người khi nào thì lòng dạ hẹp hòi như vậy, ta thật sự sợ người”, lười rửa mặt, ta thoát giày trực tiếp leo lên giường, đắp chăn, nhắm mắt lai ngủ. Cơ hồ cùng lúc liền tiến nhập mộng đẹp.

7. Chương 7

Tất cả mọi người đều biết tin tức, thái tử ngược lại mới vừa biết đến. Hiện nay, người bên cạnh hắn không nhiều lắm, chỉ có vài tên công tử mặc dù biết chút tin tức cũng không tính chịu tiếng xấu cho người khác trong tình huống hiện tại, đều trốn rất xa.

“Y Lạp gia thật to gan, dám cùng ta đối nghịch”, thái tử nổi giận dè dè nói.

“Chỉ sợ không phải Y Lạp gia, gia tộc hắn trước không nói chuyện này, chắc chắn sẽ không bao lâu lại đem chuyện này cáo trạng với Hoàng Thượng. Ta xem có thể là mấy vị kia...”, sư gia lấy ngón tay bày ra nhất, tam, bát ám chỉ mấy huynh đệ của thái tử.

“Đến tốt cùng là ai?”

“Không biết”, sư gia lắc đầu, “Khả năng bọn họ ai cũng có phần.”

Thái tử trầm mặt, cắn răng nói: “Kia hiện tại làm thế nào cho phải, nếu không đem người giết đi, nhân vô đối chứng?”

Sư gia lắc đầu, “Hoàng Thượng đã biết, không thể giết được. không chỉ không thể giết còn phải phái người bảo vệ vệ cho tốt, miễn bị người khác ám sát vu oan cho chủ tử ngài. Hiện nay chỉ có một biện pháp, gia chủ động thỉnh tội...”

“Nhượng ta nhận tội?” thái tử ninh mi, “Không được. Hoàng A Mã đối với chuyện này chán ghét cực kỳ, tội này ta không thể nhận.”

“Tự nhiên không phải nhượng ngài nhận tội, chỉ là việc này chống chế không xong, chúng ta bên này cho một người nhận tội này, ngài lại thượng thỉnh tội “Quản lý không nghiêm””.

“Này....”, thái tử do dự đảo ánh mắt qua từng người, người bị hắt đảo qua đều nhất nhất cúi đầu. Ta không ngẩng đầu chủ động nói chuyện này ta chịu trách nhiệm, cũng không cúi đầu trốn tránh ánh mắt hắt. Hắt nhìn mọi người hừ lạnh, lại nhìn ta nói: “Mộc Thái, chuyện này...”

Ta cúi người cung kính nói: “Nô tài nguyện vì chủ nhân phân ưu.”

“Hảo, gia không nhìn lầm người. Chỉ là lần này tạm thời ủy khuất người. Người yên tâm, đợi tiếng gió qua đi, gia tự nhiên cho người trở về vì gia làm việc.”

“Nô tài hiểu rõ.”

Lại thương lượng nửa ngày lý do thoái thác, kết quả chuyện này liền biến thành ta dụ dỗ ấu tử Y Lạp gia đi nam nam cấm đoạn chi sự. Thái tử quản lý không nghiêm, thượng thỉnh chịu tội.

Bản tấu tuy rằng trình lên nhưng Khang Hi vẫn không nói gì làm lòng người không yên, nhượng thái tử cảm thấy mặt mũi kỳ diệu, nhượng ta chờ mong qua từng ngày.

Lúc chiếu trừng phạt buông xuống, trưởng tử của ta xuất thế. Thời đại này nữ nhân sinh hài tử là một việc hết sức nguy hiểm, ta nôn nóng trong sân đợi cả ngày, bà mẹ rốt cuộc sắc mặt vui mừng chạy ra, “Là một tiểu công tử, mẫu tử bình an.”

Ta thở nhẹ một hơi, phân phó người bên cạnh: “Đi báo cho Mã Pháp tin vui, nói một lúc sau ta sẽ quay lại”, lúc nữa còn muốn đến từ đường hướng tổ tông báo tin vui, sau đó ta cất bước vào phòng sinh.

Nhan Trát Thị vẫn còn tỉnh, Tiểu Đào ôm tiểu hài tử đến trước mặt ta, bộ dáng giống như hầu tử, ta hôn một cái, hắt liền khóc lên. Nhũ mẫu vội vàng ôm qua hống, ta đi đến bên giường ngồi xuống, cầm lấy tay Nhan Trát Thị hôn xuống “Vất vả cho người.”

“Gia...”, nàng đỏ mặt mềm mềm bảo ta. Biết nàng sinh hài tử gian khổ, đến giờ phút này ta mới đem nàng thành thê tử mà đối đãi.

Tiểu Đào bên cạnh cười trộm, Nhan Trát Thị càng thêm quần bách, ta liếc mắt nhìn Tiểu Đào, “Nha đầu chết tiệt kia, còn không mau đi nấu thuốc bổ cho nãi nãi người.”

“Đã sớm nấu tốt lắm, ta hiện tại liền mang lên.” Tiểu Đào cười hì hì chạy mất.

“Gia, thời điểm ta mới sinh còn lo lắng không phải con trai đâu.”

“Nói gốc cái gì vậy. Nếu lần này không phải nhi tử, người liền cấp gia sinh tiếp, sinh đến khi nào là hài tử mới thôi.”

“Gia!” nàng sáng giọng nói.

“Hiện tại ta cùng Mã Pháp đi từ đường báo tin vui cho tổ tông, người nghỉ ngơi trước đi.”

“Ân”, nàng sắc mặt vui mừng nói.

Trong thời gian ta cùng Mã Pháp bái tế tổ tông, nữ quyến trong nhà đã muốn đi đến phòng Nhan Trát Thị chúc mừng, thời điểm ta trở lại sân, hai thị thiếp của ta đang từ phòng Nhan Trát Thị đi ra, thấy ta chào đón: “Gia~”.

Ta gật gật đầu, lướt qua các nàng hướng phòng trong đi đến. Các nàng theo ta hầu hạ cởi lễ phục, thay quần áo trong nhà.

“Thiếp thân làm cháo tổ yến, gia muốn dùng chút không?” Lan Hoa nhẹ giọng hỏi.

Ta gật đầu, Lan Hoa bưng cháo tổ yến, Hại Hà tại phía sau giúp ta xoa bóp vai, xác thật thực hưởng thụ. Luận nhan sắc, các nàng so với Nhan Trát Thị mỹ hơn, là người nổi bật trong đám nha đầu. Nhưng nếu ta trăm mê mỹ sắc, giống như các đường huynh sủng ái tiểu thiếp, về sau trong nhà cũng đừng tưởng bình an.

Nhan Trát Thị mang thai mấy tháng, ta rất ít tiến vào phòng các nàng, cũng vì lo lắng thai này không phải nam hài. Hiện nay, Nhan Trát Thị có nhi tử, trong gia tộc địa vị coi như được củng cố. Có lẽ bởi vì trước đây, thời điểm A Mã còn sống, ta thiếu chút nữa bị mấy vị sủng thiếp của hắt hại chết nên đối với tiểu thiếp ta có chút phòng bị. Ta cũng biết người cùng người không nhất thiết giống nhau, các nàng cũng không hẳn

là nữ nhân ngoan độc nhưng cần phải vậy thì gia đình phong kiến mới có thể yên ổn, hòa thuận, sẽ không không tôn ti trật tự. Không có Ma Tước biến thành Phượng Hoàng, cũng không có lý do làm chuyện xấu.

Dùng cơm chiều, đang trên đường trở lại phòng Nhan Trát Thị, người nhà mẹ đẻ nàng vừa mới đi, “Vừa rồi tẩu tử chê cười ta.”

“Cười người cái gì?”

“Nói thời điểm ta mang thai, gia hàng đêm còn ngủ trong phòng ta, chưa từng gặp qua nam nhân sủng thê như vậy.”

Ta nằm xuống cạnh nàng, “Ta ban đêm nghỉ tại nơi này, nàng như thế nào lại biết?”

“Còn không phải nha đầu Tiểu Đào lạnh mồm lạnh miệng kia sao?”, nàng cười sáng giọng.

Không quá để ý việc của nữ nhân các nàng, ta cầm tay nàng đặt ở ngực, “Thân mình còn khó chịu không? Còn đau không?”

“Không đau.”, nàng đỏ mặt nói, “Gia, người đối ta thật tốt.”

Ta mỉm cười, không trả lời.

“Gia, hiện tại thân mình ta thật không có biện pháp hầu hạ người. Gia.....vì ta nhỡ mấy tháng, thể xác và tinh thần thiếp đều bận khoản. Nếu không người đem Tiểu Đào nạp vào phòng đi?”

“Người miên man suy nghĩ cái gì, có phải hay không người nhà thân mẫu người lại nói cái gì phải không?”

“Ân ~ tẩu tử ta nói, không có đạo lý thân mình ta không tiện nhưng vẫn độc bá trượng phu, nói nếu gia không thích hai tiểu thiếp kia, ta nên chủ động giúp gia nạp thiếp miễn cho người nói ta là một đồ phụ.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, gia thích người hầu hạ. Người sớm dưỡng tốt thân mình thì có thể sớm hầu hạ ta. Về phần Tiểu Đào, là một nha đầu được việc, làm việc cũng lưu loát. Ta nghĩ qua hai năm nữa đem nàng gả cho Tiểu Tam Nhi bên người ta đến lúc đó vẫn để nàng hầu hạ người.”

“Ân ~ta đều nghe theo gia.”

“Lần trước từng nói qua với người, vạn tuế gia vẫn chưa hạ chiếu chỉ. Nếu ta thụ phạt, người cũng không cần lo lắng, gia cũng không cho người xuống giường chiếu cổ gia. Gia chờ người dưỡng tốt thân mình lại sinh con trai cho gia.”

“Gia rất nhanh bị phạt sao?”, nàng thần sắc căng thẳng, hai tay cũng nắm chặt lại hỏi.

“Đại khái đi, gia trước nói với người một tiếng, miễn người nghe được người khác nói.”

“Ta đi cầu A Mã.”

“Thái tử còn chưa có biện pháp, A Mã người cũng không giúp được gì.”

“Nhưng nếu gia bị thương, thiếp thân như thế nào có thể an tâm nằm trên giường, không đi chiếu cổ gia?”, nàng xoa xoa hai má ta, nước mắt ương ương nói.

“Người an tâm, không có chuyện gì đâu. Đến lúc đó ta trụ tại biệt viện, cũng không có ý tứ ra khỏi cửa,” cũng tránh được nhóm bá phụ cùng huynh đệ châm chọc gây rối, “Chỉ là ta không yên lòng Mã Pháp, lão nhân gia tuổi cũng đã lớn, ta muốn người lưu tâm đến người.”

“Gia, ta nhớ kỹ, người yên tâm.”

Ta gạt đầu, “Ngủ đi.”

8. Chương 8

Mới từ thái tử phủ đi ra, gia nhân liền truyền lời nói Minh Hi mời ta đến biệt viện một chuyện. Ta nghĩ chuyện có nhi tử cũng chưa cùng hần nói qua, để người chuẩn bị bàn rượu liền đi thẳng đến phòng hần.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Người chỉ biết hỏi một câu này thôi sao? Không có chuyện gì người không thể đến đây sao?”, hần tà tà liếc ta.

Ta cười khổ, trước đây hần quý tâm đặc biệt nhiều, từ nhỏ ta đã cao lớn, bình thường đảm đương việc bảo vệ người khác mà hần chính là người ra chủ ý xấu kia.

“Người vài ngày không có tới, ta đã mau buồn tới chết, người lại không cho ta xuất môn.” Hần chỉ trích.

“Hiện tại là thời khắc đặc biệt, bên ngoài không biết có bao nhiêu người muốn mạng của người để vu oan cho thái tử. Đợi vạn tuế gia hạ ý chỉ, người muốn đi nơi nào ngoại đều có thể.”

“Bên ngoài....cũng không có gì hay. Ta nào còn mặt mũi đi ra gặp người”, hần cúi đầu nói.

“Đừng miên man suy nghĩ, cùng lắm thì rời đi kinh thành, bên ngoài sẽ không ai nhận ra người.”

“Ta sẽ không đi”, hần nghiêm mặt nhìn ta nói, lại tiến đến bên tai ta nhẹ giọng nói, “Không tận mắt thấy cừu nhân sống không bằng chết, ta như thế nào có thể rời khỏi kinh thành”, những lời này mang theo âm hàn dày đặc.

Ta nhìn hần, thở dài “Vậy người muốn ở kinh thành làm chút gì không?”

“Trước làm buôn bán đi, ta không còn thân phận kia nữa nên cũng không phạm quý tộc không thể kinh thương. Ta nghĩ trước mở trà lâu, loại địa phương này tin tức truyền bá nhanh nhất. Ta có thể nhẫn nhịn không thể không làm gì, nhất định phải đợi cơ hội báo thù.”

Ta ngẫm nghĩ, gật gật đầu, “Trên tay ta có trà lâu, vị trí khá tốt, chỉ là thủ hạ không biết kinh doanh, sinh ý kém cỏi. Nếu người muốn mở trà lâu liền giúp ta quản lý đi.”

Hần ngẩn ra, buồn bã nói: “Người nói nhưng ta giúp người kỳ thật là biết ở kinh thành mở một trà lâu không dễ, không phải chỉ có bạc là được. Như thanh danh ta hiện giờ, tám phần là không thành. Người giúp ta nhiều như vậy, ta nên như thế nào báo đáp người...”

“Nói cái đó làm gì. Nếu người làm tốt, ta cũng có thể kiếm bạc, phải không?”

“Mộc Thái...”, hần kéo tay áo ta, lại tựa vào vai ta khóc.

Ta cứng ngắc người, chờ hần khóc xong mới nói: “Đừng khóc. Kỳ thật ta có việc vui, ngày hôm qua tức phụ ta sinh con trai, hôm nay muốn tìm người uống rượu a.”

Hần ngừng lại, “Hảo, không khóc. Chúng ta hôm nay không say không nghỉ.”

Để người mang đồ ăn đồ uống vào, chúng ta nâng cốc, gần nhất không có cơ hội phóng túng chính mình, ta không tránh khỏi uống nhiều một chút.

Buổi sáng tỉnh dậy, ta dang tay dang chân nằm trên giường, Minh Hi gối lên vai của ta ngủ say sưa. Ta ly khai hần, đứng lên, sửa sang lại quần áo, tính hồi phủ đổi một bộ quan phục. hần thế nhưng cũng ngồi dậy, “Muốn đi thương sai?”

“Ân”, ta gật đầu.

“Tóc rối rồi, lại đây, ta giúp người bện lại.”

“Nga”, ta đi qua ngồi bên giường để hần giúp ta bện tóc. Nhớ thời điểm trước đây, lúc chúng ta lộng diên lên, làm tóc rối cũng từng giúp nhau bện tóc ta.

Ý chỉ Khang Hi cách 15 ngày con ta sinh ra, rốt cục cũng ban xuống.

Ta, hành vi không hợp, chịu hai mươi trượng, giáng cấp lưu dụng. So với ta nghĩ còn muốn tốt hơn, ta nguyên bản nghĩ đến việc tạm thời cách chức.

Thái tử, quản lý không nghiêm, phạt một năm bổng lộc.

Minh Hi có huyết mạch cao quý, nhân Y Lạp gia đã đem trục xuất khỏi gia tộc, không bị xử phạt nào khác. Niệm tuổi còn nhỏ, sống một mình không dễ, ban cho một tòa nhà, ruộng đất trăm mẫu. Cùng ta dự đoán không sai biệt lắm.

Bên cạnh đó, lệnh cho quan viên Mãn Hán quý tộc ước thúc thuộc hạ, không được đàm luận chuyện này, nếu làm trái luận tội xử phạt.

Người chấp hành đình trượng, vì thái tử nói qua cũng không quá nặng tay nên sau hai mươi trượng ta vẫn còn thanh tỉnh. Để người hồi phủ cấp Mã Pháp cùng Nhan Trát Thị báo bình an, ta liền lên xe ngựa đến biệt viện.

9. Chương 9

Thượng được, ghé vào trên giường không có việc gì làm, muốn ngủ lại đau không ngủ được, đọc sách, sách nơi này ta không thích đọc, vậy chỉ có chơi cờ vua. Ta ghé vào bên cạnh giường, đặt bàn cờ bên cạnh, Minh Hi ngồi ở bên giường liền cứ như vậy chơi. Theo lý thuyết khi có kết quả, hẳn nên bàn đến chuyện ra ngoài nhưng hẳn tựa hồ không có ý tứ muốn bàn chuyện đó, cũng tốt, hẳn ở lại có thể theo ta trò chuyện, giải buồn nì.

Nửa đêm có người giúp ta đổi được, động tác mềm nhẹ không giống Tiểu Tam Nhi, ta luôn không để nha đầu hầu hạ bên người, sao lại thế này? Ta mở mắt ra, nhìn về phía sau, “Minh Hi, như thế nào người lại tới thượng được cho ta, Tiểu Tam Nhi đâu?”

“Ta cố ý muốn thượng được cho người, người vốn vì ta mà bị đánh, ta thượng được cho người cũng là đương nhiên.”

Ta kỳ quái nhìn hẳn một cái, “Thuốc này ai thượng không phải đều giống nhau. Người không bằng đường tốt tinh thần, ngày mai chúng ta hạ bàn cờ tái chiến.”

“Không giống a, ta chính là muốn thượng được cho người”, hẳn một bộ không phân rõ phải trái nói.

Ta hết chỗ nói rồi, lát sau nói: “Người thượng được thật tốt a, không giống Tiểu Tam Nhi kia, xú tiểu tử lộng đau a.”

Hắn để cho ta mặc quần, đắp chăn, cười nói: “Ai kêu người trừ tiểu tử kia ra không nhượng nha đầu hầu hạ, bên người toàn là tiểu tử thô thiển, thượng được đau là phải a.”

Ta cũng cười nói: “Ta cũng không phải là người, sắc phơi, mười tuổi đùa giỡn nha đầu trong phòng đại ca...”, nghĩ đến hẳn hiện tại thấy nữ nhân như thấy hổ, ta không khỏi ngậm miệng.

Một trận nam kham trầm mặc qua đi, hẳn bỗng nhiên mở miệng nói: “Kỳ thật từ trước ta chưa bao giờ đem người để trong lòng, nhớ tới người, ấn tượng chính là một bằng hữu thật thà chất phác ít lời. Khi đó mọi người đều sủng ta, xung quanh ta là nhất bang bằng hữu, viết toàn toan hủ thi từ, đi Phong Nguyệt Phường dùng thiên kim mua nụ cười. Ta lúc đó là chân chính quý công tử, trong lòng không hề coi trọng người, người không đọc sách, không có tâm kế lại ít nói, chỉ biết giữ khuôn phép chủ tử đưa ra. Nhưng là từ lúc xảy ra chuyện, ta từ trên cao rơi xuống bùn nhão mới biết chính thức cái gì là tốt, cái gì là lừa gạt. Người nhiều như vậy, thân nhân của ta, mấy người gọi là tri kỷ thậm chí là người trong quá khứ ta giúp đỡ, không có một ai giúp đỡ. Chỉ có người ta chưa bao giờ coi trọng, không chê ta bẩn không sạch sẽ, đem ta cứu ra. Mộc Thái, ta không nghĩ đối với người nói cái gì báo ân, ta oán hận người nhiều lắm, tương lai cũng không có kết quả tốt. Ta đã suy nghĩ rất nhiều, thiên hạ này không có người nào có thể đi vào tâm của ta. Nhưng là, Mộc Thái, ta đem người đặt ở trong lòng. Vô luận về sau có thể hay không hồi báo người, người đối với ta vẫn là người quan trọng nhất thế gian.”

Ta nghe hắn nói, có chút không biết nói gì, có chút xấu hổ. Hắn nói từ trước hắn chưa đem ta đặt ở trong lòng, kỳ thật ta cũng đâu đem hắn đặt trong tâm, khi đó hắn chỉ nhượng ta có chút hâm mộ một hoàn khổ đệ tử, vài năm không liên hệ cũng không có cái gì hoài niệm.

Ta giúp hắn cũng là tiện tay, nếu thái tử không đem người thưởng cho ta, chẳng lẽ ta sẽ vì hắn đi đối nghịch cùng thái tử? Ta sẽ không. Hắn thầm oán những người đó cũng là đạo lý này, không phải ai cũng là kẻ bỏ đá xuống giếng nhưng là ai sẽ vì hắn cùng thái tử đối nghịch.

Về phần hắn nói đem ta đặt ở trong lòng, ta hiểu được ý tứ của hắn là rất coi trọng vị bằng hữu là ta. Nhưng lời hắn nói ta vì cái gì nghe cảm thấy không được tự nhiên.

Vì thế ta lâm vào hoàn cảnh không biết nói gì.

Ngược lại hắn xem bộ dáng trợn mắt há mồm của ta ngược lại bật cười: “Những lời này ta chỉ nói một lần, về sau sẽ không nói nữa. Xem bộ dáng ngốc ngốc của ngươi kìa.”

Ta chỉ có thể xấu hổ vuốt đầu cười.

10. Chương 10

Kể tiếp vài ngày, hắn chiếu cố ta mọi bề, bưng trà rót nước, thượng dược uy cơ làm ta kinh nghi bất định. Tiểu tử này khi nào thì biết hầu hạ người? Cứ tính là cảm kích ta từng trợ giúp cũng không cần làm đến tình trạng này.... Đợi đến thời điểm hắn giúp ta tắm rửa, da đầu ta bắt đầu run lên, “Minh Hi, người cảm kích ta cũng không cần làm những việc của hạ nhân. Người không phải đã tiếp nhận trà lâu sao? Mỗi ngày tốn thời gian ở chỗ ta sao được?”

Hắn cười: “Ta cho trà lâu ngừng kinh doanh để chỉnh đốn, hiện tại đang sửa chữa. Người yên tâm, chiếu cố người cũng không làm chậm trễ sự tình của trà lâu.”

Ta gật đầu, “Không có người làm khó dễ người đi?”

Hắn cười nhạo một tiếng, “Hoàng Thượng đã lên tiếng, thời điểm này ai lại chạy đến nhận rủi ro?”

“Cha người cho người mang năm ngàn lượng bạc đến hơn nữa còn năm ngàn lượng bạc kia, tiền hắn là đủ dùng đi?”

“Hừ, hắn ngược lại tín nhiệm người, mỗi lần đều để người mang đồ cho người. Thật không biết rốt cục ai là con hắn”, hắn cười lạnh nói nhưng là trong giọng nói đã không còn hận ý, xem ra hắn cũng biết phụ thân hắn là bất đắc dĩ.

Đề tài dần dần chệch đi, hắn vẫn giúp ta lau thân. Kỳ thật cũng không có gì, trước đây chúng ta cũng từng cùng nhau vụng trộm bơi lội, có cái gì chưa từng thấy qua. Chỉ là hắn quá khứ kiêu ngạo tiên nộ mã, ta không quen hiện tại hắn lấy tư thái thấp này hầu hạ.

Vì để tiện nửa đêm đổi được cho ta, hắn liền ngủ ở trên giường Tiểu Tam Nhi, đuổi Tiểu Tam Nhi đi phòng khách ngủ.

Vết thương vài ngày sau cũng tốt lên, mỗi ngày ăn thuốc bổ, chơi cờ chính là trong lòng nhớ Mã Pháp còn nhớ con ta. Dưỡng thương hơn một tháng, thương thế trên cơ bản tốt lắm. Nghe Hoàng Thượng hạ lệnh đạo thánh chỉ, một đạo là cho Mã Pháp, nói hắn trung quân ái quốc cái gì, Hoàng Thượng có ý tứ ban một khối biển cho hắn. Một đạo là cho gia tộc Minh Hi, phụ thân Minh Hi thăng chức. Có lệnh đạo thánh chỉ này, ta biết chuyện này đã qua, ta có thể về nhà không bị khiển trách cũng tùy thời có thể đi thượng sai.

Nửa đêm tỉnh lại nghe được Minh Hi bên kia cúi đầu thở dốc, ta ban đầu nghĩ hắn đang khóc, ta không có thói quen an ủi nam nhân khóc cho nên làm bộ như không có nghe thấy. Sau lại nghe ra không phải tiếng khóc mà là.... Ta đây lại càng không thể phát ra tiếng, nếu không càng thêm xấu hổ. Nhưng đồng

thời trong lòng cũng có chút vui mừng, lúc trước hắn đem tiểu thiếp đuổi ra ta còn nghĩ hắn vì tâm lý có vấn đề, trước mắt xem ra hắn vẫn bình thường.

Đang định ngủ tiếp, nghe được hắn khàn khàn mở miệng: “Người tỉnh?”

“A...Nga”, ta có chút xấu hổ, “Người như thế nào biết?”

“Hơi thở của người thay đổi.” Hắn thản nhiên nói.

Sức quan sát thật lợi hại.

Hắn xuống giường, chậm rãi đi đến cạnh giường ta, từ trên cao nhìn xuống, thật có cảm giác áp bách, hơn nữa khuôn mặt hắn thật thản nhiên.

“Muốn hay không sáng mai để người tìm mua cho người hai nữ nhân?”, nha đầu ở biệt viện đều là ta cẩn thận lựa ra từ người đáng tin cậy, ta thật không hi vọng Minh Hi đánh chủ ý đến các nàng. Muốn nói tại phương diện này, hắn đúng là kẻ có mới nới cũ.

Hắn ngồi tại bên giường, “Ta nhớ rõ đã nói qua với người, ta không ôm được nữ nhân.”

“....”

“Người biết rõ ta vừa mới...nghĩ đến cái gì sao?”

Ta lắc đầu, bắt đầu cảm thấy đau đầu. Người này không chỉ mang đến phiền toái, bản thân hắn tựa hồ làm một đại phiền toái. Loại đề tài quỷ dị này, ta thực không quen.

“Là nam nhân.”

Nam nhân? Là những súc sinh bắt buộc hắn? Ta nhú màu, hắn là kẻ thụ ngược cuồng sao?, “Người nói là thật?”

Hắn gật đầu, nhìn ta, “Người có phải hay không xem thương ta, cảm thấy ta hạ lưu.”

“...Sẽ không...nhưng là, này không phải là một lựa chọn tốt, sẽ không có kết quả tốt”, những người đó không phải tốt đẹp gì, hơn nữa thời đại này cũng không có sự tình nam nhân cùng nam nhân. Cái loại nuôi dưỡng luyện đồng thì trong nhà cũng có thể thiếp nữ nhi, căn bản không sợ thể nhân lên án.

“Thật không?”, hắn vẫn thản nhiên, “Ta không có lựa chọn, ta bây giờ cũng không phải chính mình nguyện ý.”

Chuyện tình như vậy không chỉ không được thế gian chấp nhận, thanh danh hắn lại mất đi, “Không có nam nhân sẽ giống nữ nhân cùng người vượt qua dư sinh. Minh Hi, người cần phải chuẩn bị tư tưởng, đừng để quá khứ hủy hoại chính mình”, hắn cũng không phải trời sinh đã đồng tính luyện ái, ta cũng nghe qua người tự nhỏ bị xâm phạm sẽ thay đổi tính hướng nhưng ta cảm thấy sự tình này không nên phát sinh trên một nam tử trưởng thành.

“Người cũng không được sao?”

“Cái gì?”

“Người cũng không thể cùng ta vượt qua dư sinh?”

“Có ý tứ gì?” ta có chút phát mộng.

“Ý tứ của ta là, vừa nãy trên giường, nam nhân mà ta nghĩ đến, là người.”

Ta nhất thời phát hỏa, “Y Lạp Minh Hi, người cho ta là loại người nào? Ta là bằng hữu của người, người đừng xem nhẹ ta cũng đừng làm ta xem nhẹ người!”

Hắn thấp đầu, thấy không rõ biểu tình, đứng dậy rời đi. Sau một lát, Tiểu Tam Nhi tiến vào, nói hắn thu thập này nọ đi. Ta vừa rồi nghe những lời này còn tức giận cũng không ngăn cản hắn, dù sao hắn cũng có nơi để đi.

11. Chương 11

Lại qua hai ngày, khí của ta có chút tiêu, nghe được hắc vào ở nơi Hoàng Thượng ban cho, trà lâu cũng đã khai trương. Vì lời nói kia của hắc ta cũng không cùng hắc lui tới. Cách ngày, ta cũng hồi gia.

Về nhà nửa tháng, ta mới quay về thượng sai. Khó được dịp nghỉ ngơi lại không có người làm phiền, ta làm gì vội về thượng sai hầu hạ người.

Đảo mắt đã trôi qua hai năm, đến năm Khang Hi bốn mươi hai, ta thăng chức trở về, Nhan Trát Thị lại cho ta một đứa con trai, sau đó lại hoài thượng đệ tam thai. Ta cũng không phải cố ý muốn nàng không ngừng sinh hài tử, chỉ là thời đại này không có thuốc tránh thai, ta liền thuận theo tự nhiên.

Bên ngoài nói Nhan Trát Thị là “đổ phụ” hoặc ta chuyên sủng thê tử, đồn đại rất nhiều, mọi người cũng dần quên ta cùng sự tình Minh Hi kia rồi.

Bá phụ, đường huynh cùng thái tử đẳng, tất cả đều bận rộn cùng người của các a ca khác tranh đấu, ngược lại ta thị vệ bên người thái tử, vì thân phận không đủ để biết những việc cơ mật, ngược lại không có sự tình gì, như cũ qua ngày.

Bá phụ bọn họ ta không quản được, cũng không dám khuyên, ta chỉ có thể quản hảo chính mình. Ta biết kết cục thái tử cũng không hay ho, bá phụ cùng đẳng thái tử với ta và những người bên cạnh thái tử cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

Nhưng ta cũng biết, vị Khang Hi Hoàng Đế kia cũng là người nhớ tình bằng hữu. Mã Pháp đã sớm ở nhà dưỡng lão, không hỏi chính sự cũng không tham gia sự tình của bọn bá phụ, ta nghĩ vô luận chúng ta bị phạt như thế nào cũng sẽ không liên lụy Mã Pháp. Dù trong nhà không có tước vị, ít nhất tính mạng không lo. Trong nhà nhỏ hơn phân nửa thì thế nào, ta tuy lo lắng nhưng cũng không lo lắng quá mức.

Thời đại này đối với nô tài môn nhân yêu cầu trung nghĩa rất cao, ta không vào sĩ liên đã muốn xem như người thái tử đẳng, sớm đã không thể thoát ra hoặc là thay đổi địa vị. Chẳng lẽ ta lại vì an toàn chính mình mà bỏ trốn, không để ý tổ phụ cùng thê tử nữa?

Đã hai năm ta cùng Minh Hi không gặp lại, ta cũng không có đối hắc nhìn mà không thấy chỉ là nghe nói hắc chỉ ru rú trong nhà, ít khi xuất môn. Cho nên đều ở kinh thành, cư nhiên hai năm chưa bao giờ gặp lại. Ta lén cảm thấy như vậy cũng tốt, hiện tại thân phận hắc thật sự xấu hổ, ra cửa gặp quý nhân dễ dàng trêu chọc thị phi.

Trà lâu kia hắc xử lý rất khá, hai năm liền đều cho người mang tiền lãi lại đây, ta cảm thấy hắc đưa quá nhiều để người mang về một nửa, hắc lại cho người mang thư nói giúp ta mua điền sản.

Tuy rằng chưa từng gặp lại, quan hệ chúng ta cũng không vì sự tình khi đó mà căng thẳng. Ta cảm thấy loại tình huống này cũng rất tốt, thật muốn đối mặt, ta khả năng có chút xấu hổ.

Gần đây liên tiếp ở lại nơi thái tử, cùng ngày xưa tình hình cực khác nhau, điều này làm cho ta có chút bất an. Sau đó ta thu được mật tín của Minh Hi, nói thái tử bên này sợ không có chuyện tốt, khuyên ta ly khai kinh thành tránh phong ba. Vì thế ta tại thái tử nơi kia bày mưu nói xin đi công sự một tháng. Như vậy dù bọn họ có mưu đồ gì Hoàng Thượng cũng không đem ta tính vào thủ phạm đi.

Nhưng thật không khéo, thời điểm chuẩn bị xuất phát, Mã Pháp bỗng nhiên bị bệnh. Hắc đã lớn tuổi, cả đời không bệnh mà bệnh chính là bệnh nặng, ta đành phải đẩy công sự qua một bên, xin nghỉ lưu lại kinh thành ngày đêm chiếu cố hắc. Thời điểm Mã Pháp có chút khởi sắc, sự tình thái tử bên kia truyền ra, thánh chỉ ban xuống nói, nội thần Tác Ngạch Đồ xúi giục thái tử làm bậy, bị tuyên là “Thiên hạ đệ nhất tội nhân”, giam trong Tông Nhân Phủ.

Trong nhà tình cảnh bi thảm, tuy Hoàng Thượng chưa đem việc này liên lụy đến quan viên bên dưới nhưng bá phụ, đường huynh đường đệ đều là “Tác phái” quan viên, hiện tại Tác Ngạch Đồ ngã, tương lai bọn họ đối mặt cùng Minh tướng cùng trưởng hoàng tử, chỉ sợ cũng không thể may mắn thoát khỏi..

Mã Pháp nghe xong việc này cũng không động, tiếp tục an tâm dưỡng bệnh nhượng ta bồi phục không thôi. Ta cũng không thể an tâm hầu hạ hắc, thái tử bên kia hoảng loạn, ta chỉ có thể hảo hảo đi thượng sai. Thái tử cùng vài sư gia thảo luận cả ngày không ngừng, sự kiện cơ mật không cần ta tham dự, ta chỉ

cần đứng ở bên ngoài phòng ngừa có người nghe lén.

12. Chương 12

Bởi vì đương sai trễ, buổi tối liền về biệt viện nghỉ ngơi. Mới vừa ngủ, có người theo cửa sổ tiến vào, ta hoảng sợ, tập trung nhìn lại nguyên lai là Minh Hi.

“Người học được võ nghệ cao cường?” ta chấn động hỏi hần. Ta võ nghệ không tệ nhưng cũng chỉ là giỏi bắn cung cỡi ngựa, giỏi suất giáo bổ khổ, lực cánh tay lớn. Nhắc tới công lực, ta hoàn toàn không có cũng không có cơ hội có. Mắt thấy Minh Hi đột nhiên biến thành người có võ nghệ cao cường, ta như thế nào không giật mình.

Hần đóng cửa sổ, cười hì hì lắc đầu, “Ta đang tính toán tính nợ với người nhưng người vừa nói làm ta buồn cười”, hần ngồi tại bên giường nhìn ta nói: “Ta đến xem người, người sẽ không ghét bỏ ta đi?”

Ta lắc đầu, “Đừng nói vậy, người vừa rồi vào bằng cách nào?”

Hần khoát tay, “Kia không có gì, ta mới chào vài người trong võ lâm, vừa rồi là để họ đưa ta vào không kinh động ai nơi này. Nếu để người thấy chúng ta lui tới đối với người không tốt lắm.”

Nguyên lai thật có võ lâm cao thủ, đáng tiếc ta hiện tại không rảnh đi báai sư học nghệ, gật gật đầu, “Người vừa rồi nói muốn cùng ta tính sổ, sinh khí cái gì sao?”

“Ta hôm kia không phải đã truyền tin cho người để người tạm thời rời khỏi kinh thành. Người như thế nào không tin lời ta nói?”

Ta nghe xong lời hần nói, có chút việc không muốn người khác biết liền kêu hần nhẹ giọng chút, chính mình cũng nhỏ giọng nói: “Ta như thế nào không tin. Vốn cũng tính đi công sự bên ngoài nhưng Mã Pháp ta bị bệnh, ta chỉ có thể đem công sự đẩy qua.”

“Nga, chuyện đã vậy cũng thôi”, hần gật gật đầu, “Mã Pháp người hiện tại tốt lắm?”

“Ân, chuyển biến tốt lắm, vẫn đang dưỡng bệnh. Lão nhân gia hần khoan tâm, hiện tại cũng không có việc gì làm hần tâm loạn.”

Minh Hi nở nụ cười, “Lúc này chỉ Tác Ngạch Đồ ngã, xem ra Hoàng Thượng vẫn thực coi trọng thái tử. Tuy đáng tiếc nhưng cũng may mắn vì thế này người mới không bị liên lụy vào.”

“Chẳng lẽ trong việc này người cũng có phần?”, ta hỏi, tuy rằng cuối cùng thái tử cũng đổ nhưng người đối phó hần cũng không có kết quả tốt a.

Hần lắc đầu, “Ta bây giờ còn không có bốn sự này, chỉ là thời điểm có cơ hội từ một nơi bí mật trợ giúp mà thôi.”

Ta ngẫm nghĩ, nhẹ giọng nhắc nhở: “Người muốn đối phó với thái tử có lẽ cùng các hoàng tử khác hợp tác nhưng bọn họ cũng không phải đối tượng hợp tác tốt, gặp việc khó tránh khỏi đem người làm người chịu tội thay. Người phải cẩn thận.”

Hần nở nụ cười, “Này ta biết, hiện tại ta không có dựa vào ai cũng chưa cần tìm người hợp tác. Hiện tại nhìn bọn họ diễn hí tốt lắm. Người nghĩ ai là người cười cuối cùng, nhất, nhị tam hay bát?”

Ta vươn bốn ngón tay, nếu hần muốn tìm người hợp tác, vậy đi tìm người cuối cùng thành công kia hợp tác đi.

Hần ngẩn ngơ, “Này... không phải thái tử đang sao...chẳng lẽ”, hần chần chờ liếc mắt nhìn ta, “Người là quân cờ hần đặt bên người thái tử...”

Ta lắc đầu, “Không thể nào, chúng ta đều là thái tử đảng. Liền tính ta nghĩ, vị kia cũng không tin lời ta. Chỉ là ta thấy vị gia kia khôn khéo có khả năng, lại ẩn dưới sự che chở của đôi cánh thái tử, không tranh

cái vị trí kia lại cho người biết năng lực của hần. Chỉ cần thái tử không mất thánh sủng, hần bên ngoài chính là người thái tử đẳng, điểm ấy cũng hợp tâm tư Hoàng Thượng. Cho nên, ta cảm thấy hần là người có khả năng thắng lợi lớn nhất.”

Minh Hi có chút dăm chiêu gật gật đầu, “Nguyên lai như vậy. Nếu như thế kế hoạch của ta phải thay đổi.”

Ta cười cười, “Người tìm tới ta chỉ để hỏi tội?”

“Cũng không phải. Ta tính khuyên người đi làm công sự bên ngoài. Kinh thành bấp bênh, thái tử lúc này không có việc gì nhưng cũng hao tổn thực lực. Nói sau ta sớm muộn cũng đối phó hần khó tránh khỏi liên lụy đến người, người vẫn là đi ra ngoài tị họa đi.”

Ta lắc đầu, “Ta chỉ là một tam đẳng thị vệ, chưa từng tại lực bộ lịch lắm qua, không hiểu dân sự cùng đồng áng, ta có thể làm gì ngoài làm quan? Muốn nói chiến sự lại không có cơ hội, lại nói ta tư lịch cũng không đủ.”

Hần nghĩ nghĩ, “Kia cũng chỉ là không gặp việc, ta cho người truyền tin cho người, người tìm biện pháp tìm công sự tránh né. Tựa như lần này vậy.”

Ta gật gật đầu, “Lần này đa tạ người.”

“Cùng ta khách khí làm gì?” hần trắng mắt liếc ta một cái, nằm xuống bên cạnh ta, lại hướng mặt vào người ta cọ cọ, “Vì điều này, ta ngủ một lúc qua hai canh giờ người của ta sẽ tới đón ta ra ngoài.”

Thái độ hần thập phần tự nhiên, làm ta nguyên bản trong lòng có điểm không tự nhiên cũng biến mất, cười khổ nhượng cho hần một chỗ cùng hần sóng vai nằm.

“Nghe nói tức phụ người thập phần lợi hại, đáng sợ tới mức người không dám nạp thiếp?”

Ta liếc trắng mắt, “Này đồn đại trên phố người cũng tin?”

“Nhân gia đều nói như vậy. Đương nhiên cũng có người nói người là chuyên tình cho nên chuyên sủng Nhan Trát Thị.”

Chuyên tình? Kia khẳng định không phải. Nhan Trát Thị là tổ phụ cưới cho ta, môn đẳng hộ đối, tổ phụ cho người hỏi thăm, nói nàng có chút phong cách quý phái, khiêm tốn kính cẩn liền quyết định đính hôn. Trước ta không có gặp qua, đêm tân hôn mới lần đầu gặp, người không tính xinh đẹp nhưng không giống nữ nhân Mãn Thanh ngạo khí kiêu ngạo cùng lỗ mạng, lúc ấy ta coi như vừa lòng. Thẳng đến khi nàng sinh hài tử, ta mới chân chính xem nàng trở thành người một nhà. Về phần nữ nhân khác, không phải không hấp dẫn nhưng là bây giờ thật không có nhiều công phu suy xét việc đó. Hơn nữa trưởng tử của ta còn nhỏ, ta không hi vọng con của tiểu thiếp cùng hai đứa con ta gần bằng tuổi, sau này lại nháo ra sự tình ra ở riêng hay tranh đoạt gia sản.

13. Chương 13

Thấy ta không có trả lời, hần ngượng ngừng cười, lại hỏi: “Người không phải bởi vì lời nói của ta hai năm trước mà không được tự nhiên?”

Ta lắc đầu.

“Người không phải là cho rằng ta đã thu hồi cái tâm tư kia?”, hần tiếp tục hỏi.

“Người có ý tứ gì?”, ta nhú mày nói.

“Ta đối với người vẫn còn có cái ý tứ kia. Hai năm nay, ta không chạm qua nữ nhân đương nhiên nam nhân cũng không có. Ta chính là thích người. Mặc dù bởi vậy mà người chán ghét ta, khinh bỉ ta, ta cũng không muốn đối gặt người tâm tư này. Nếu người muốn đuổi ta đi, ta hiện tại sẽ đi.”

Ta bị kiềm hãm, trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng nói: “Ta chưa bao giờ khinh thị người, chỉ là ta sẽ không thích người như thích nữ nhân vậy. Ta ở đây, người muốn đến hay đi lúc nào cũng được. Tâm tư kia của người ta không có cách nào ngăn cản nhưng người cũng nên biết ta sẽ không bao giờ thích người.”

“Vậy là được rồi”, hần hướng ta cười, “Ngủ đi, hai năm qua ta cũng chưa được ngủ an ổn, lúc này rốt cuộc thấy an tâm”, sau đó hần liền nhắm mắt lại, nghiêng người thân mật kê bên vai ta.

Ta nghĩ đến con hần, lại hỏi: “Muốn hay không ta cho người mang nhi tử người lại đây cho người nhìn?”, hài tử kia được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa lão quân gia, hần không có con cái, đem hài tử kia trở thành tôn tử yêu thương đến nguy rồi.

Hần lắc đầu, vẫn như cũ nhắm mắt nói: “Không gấp. Chỉ cần hần ở nơi người, ta yên tâm. Thanh danh ta bây giờ, hơn nữa mẫu thân hần là ta gián tiếp hại chết, ta gấp hần có cái gì tốt? Về sau cũng không muốn gặp, đừng để người khác biết hần là con ta?”

Ta nhú mày nhưng không nói gì, nhắm mắt lại ngủ.

Thời gian trôi nhanh, có tiếng người xôn xao, ta nhìn Minh Hi trong lòng vụng trộm rời đi lập tức tỉnh lại, đồng thời cùng Minh Hi đối mặt, hần hướng ta cười: “Ta phải đi”, đại khái bởi vì ngủ không đủ, thanh âm khàn khàn.

Nghĩ đến hần hai năm cô đơn vất vả, ta có hơi chua xót, ngồi dậy nói: “Người đi đi, chú ý thân thể, làm việc lấy cẩn thận làm đầu.”

“Àn, ta biết.” Hần gạt đầu, như có điều muốn nói nên không có lập tức xuống giường mà do dự liếc mắt nhìn ta.

“Sao vậy?”

“Ta nghĩ muốn nhờ người một việc, người không thể không đồng ý?” hần thân thủ nhéo bên hông ta.

“Cái gì vậy?”, ta có chút kỳ quái, hần chưa bao giờ mở miệng hỏi ta đòi cái gì.

“Người đáp ứng trước đi.”

Ta có chút chần chờ, tiểu tử này từ nhỏ đã tinh quái, ai biết hần muốn cái gì cổ quái a. Bất quá nhìn mặt hần tuy mang theo tiểu ý nhưng trong mắt lại ẩn tàng một chút khẩn cầu, ta gạt đầu.

“Ta muốn gối của người”, hần cười thật tươi.

“Gối đầu?”, ta bồn chồn, lại nghĩ đến hần nói hai năm nay chưa có mộ giấc ngủ ngon, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có chút nóng. Ta hình như là lần đầu tiên được người ái mộ nhiệt tình như vậy. Việc này cùng ta có nhận cảm tình hay không không quan hệ, chỉ là cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Đầu gối”, thanh âm hần vừa nhuyễn vừa khinh, “Người đỏ mặt.”

Hần vừa nói xong, mặt ta lại càng nóng, tròng hần cũng không phải, mắh hần cũng không được đành phải ngậm miệng không nói. Hần liền cười đến nỗi ngã xuống người ta, bởi hần dựa trên người ta, ta chỉ có thể vươn tay đỡ hần thể mới phát hiện hần gầy yếu như vậy. Hần chịu khổ nửa năm, nguyên bản là một công tử được người yêu thương nhưng thân thể cũng không khỏe mạnh như ta, một võ nhân. Đại phu từng nói hần hao tổn nguyên khí nhất định phải hảo hảo điều dưỡng vài năm. Thời điểm ở chỗ ta vẫn hoàn hảo, nhưng hai năm nay... “Sao lại gầy như vậy?”, ta cau mày hỏi.

Hần vô lại dựa cơ thể vào trong lòng ta, hai má dán tại lồng ngực ta, chỉ là lúc này ta cũng không chú ý điều đó chỉ nghĩ hần còn tiếp tục gầy nữa chỉ sợ không đến hai năm...

“Ta cũng ăn cơm uống thuốc đầy đủ, chỉ là việc làm đặc biệt nhiều. Hơn nữa buổi tối không phải mơ thấy cừu nhân thì lại mơ thấy người còn giận ta, sau đó thời gian ngủ càng ngày càng ngắn...”

Chứng mất ngủ? Hơn nữa ta còn là ác mộng của hần?

“Ta đã sớm không còn sinh khí với người”, lúc ấy cũng chỉ giận vài ngày thôi, “Cho nên, không cần sợ hãi nữa”, ta nhẹ nhàng nắm vai hần.

Có người gõ nhẹ lên cửa sổ hai tiếng, Minh Hi bắt mắt từ trong lòng ta ngẩng đầu lên, đôi mắt còn hồng hồng, chu mỏ nói: “Canh giờ đã đến, ta phải đi.”

Ta gật gật đầu.

“Kia gối đầu...?”

Ta trầm mặc đem gối thường dùng đưa hắt, hắt vui sướng tiếp nhận ôm vào trong lòng sau đó “Bá” tại trên mặt ta nhanh chóng hạ một nụ hôn lại nhanh chạy đi mất.

Mà ta cũng ngắc trong nụ hôn của người đồng giới, cũng ngắc thật lâu...

Sau đó cũng ngắc ngã xuống giường tiếp tục ngủ nhưng thế nào cũng không ngủ được. Trong đầu lặp đi lặp lại cảm xúc mềm mại kia, có lẽ tại bộ dạng hắt rất xinh đẹp nên ta như thế nào cũng không có cảm giác ghê tởm. Nguyên lai giới tính không thành vấn đề, có xinh đẹp hay không mới chính là mấu chốt? Ta vì ý nghĩ của chính mình mà run rẩy sau đó đem suy nghĩ về nụ hôn có chút không bình thường quăng ra nhắm mắt tiếp tục ngủ.

14. Chương 14

Từ sau vụ hồi tội, không chỉ thái tử hoảng loạn, ngày càng trở nên âm trầm táo bạo mà không khí trong nhà cũng ngày càng áp lực. Bá phụ, đường huynh suốt ngày bận rộn ứng phó với các loại công kích cùng ngáng chân, còn phải cẩn thận thận như bảo vệ bím tóc của mình. Ta mỗi ngày vẫn đi vẫn an Mã Pháp, dẫn dò Nhan Trát Thị ít lui tới với nhóm thân thích một chút. Ta vốn đề nghị Mã Pháp đi biệt viện ở ngoại ô để giải sầu, miễn nhìn thấy trong nhà chướng khí mù mịt mà phiền lòng mà lão nhân gia không thể làm gì chỉ có thể kêu nhóm bá phụ đến răn dạy một lần, ta ở ngoài nghe, đơn giản là đạo quân thần cùng với việc Thánh Thượng cảm hận việc kết bè kết đảng. Những lời này trước kia Mã Pháp từng nói qua, bất quá lúc đó các bá phụ con đường làm quan rộng mở tự nhiên không nghe vào. Trước mắt ta coi hắt là nghe lọt được vài phần.

“A Mã, sau này vô luận làm cái gì chúng ta cũng không thể thoát khỏi cái danh thái tử đảng a”, đại bá phụ nói.

Mã Pháp gật đầu, “Các người thoát không được nhưng người còn nhi tử, tôn tử. Sớm để mấy tiểu tử kia mau mau học hành có thể khảo khoa cử thì khảo khoa cử, có thể tòng quân thì tòng quân, không để bọn chúng dựa vào gia tộc mà làm việc bằng bản sự đi. Chỉ cần người có bản lĩnh xuất hiện nhà chúng ta liền không suy sụp được. Về phần các người, chỉ cần hảo hảo làm việc cho Thánh Thượng, tương lai không hắt là không có đường sống. Thật sự không được liên từ quan, ở nhà tu thân dưỡng tính đi.”

Ta âm thầm đồng ý, vẫn là lão nhân gia hảo.

Không biết vì cân bằng hay vì bảo vệ thái tử, Tác Ngạch Đồ cùng bè phái cũng không bị đã kích quá lớn. Chỉ là thái tử đảng đang có ưu thế lại bị vây vào hoàn cảnh xấu. Trừ bỏ trưởng hoàng tử còn có các nhóm tiểu hoàng tử ẩn ẩn có vị trí nhỏ trên triều. Bất quá ta chỉ là quần chúng, không địa vị, hiện tại cùng thái tử thương lượng sự tình đều là những lão thái phó râu trắng. Ta như cũ vẫn là người thủ vệ bên ngoài.

Ngẫu nhiên, thời điểm buổi tối ở biệt viện, Minh Hi sẽ lại đây. Ta có chút giật mình hắt thần thông quảng đại, vì ngày ta đến biệt viện cũng không có quy luật gì chỉ cần đương sai trẻ sẽ quay về đây. Ta cũng không biết hắt tại biệt viện của ta sắp đặt người nào, đại khái là hắt có thám tử đi.

Bất quá hắt ngày càng làm càn, thường thường trộm hôn ta, khi ngủ thì giống như bạch tuộc cuốn lấy ta. Ta muốn sinh khí, hắt liền hồng mắt cúi đầu không nói lời nào hoặc là lui vào một góc giường không đắp chăn giống như ta đang khi dễ hắt vậy. Mắng không được, đánh cũng không xông, hiện tại thành ra cái dạng này. “Mộc Thái”, hắt kéo tay ta đặt trên lưng hắt, “Người sờ xem, ta gần đây hơi mập.”

“Ân”.

“Có phải hay không rất béo?” hần lại kéo tay ta dán trên bụng hần, “Hình như tiểu phúc cũng có thịt thừa.”
“Không có”.

“Vậy người thích ta béo một chút hay gầy một chút?”

Vì cái gì hỏi ta thích? Bất quá cùng hần tranh luận luôn là ta thua, cho nên ta đáp: “Béo tốt hơn.”

Hần cười hì hì, đem đầu gối lên vai ta cọ cọ, một lát sau lại hỏi: “Mộc Thái, ta xinh đẹp hay tức phụ người xinh đẹp?”

Tự nhiên Minh Hi mỹ hơn, bằng không lúc trước cũng không lọt vào mắt thái tử. Chỉ là một nam nhân cùng nữ nhân so sánh làm cái gì? Ta nhú mày, hỏi: “Minh Hi, vài năm nay người một chút cũng không nghĩ đến nữ nhân?”

“Không nghĩ”, hần rõ ràng lắc đầu.

“Kia...”, thật sự tưởng, “Nam nhân...”

Hần thân mình cứng đờ, ngồi dậy nhìn ta, nói ra từng chữ: “Người là không phải cảm thấy ta thích nam nhân liền đặc biệt hạ lưu, cả ngày đều muốn nam nhân, cái dạng nam nhân gì đến thượng ta, ta đều nguyện ý?”, cảm xúc thương tâm chợt lóe trong mắt hần, hần đứng dậy mặc quần áo, “Nếu người muốn đem ta giao cho nam nhân khác để thoát khỏi ta, ta liền như người mong muốn.”

Ta ngay lập tức giữ chặt hần, “Ta không có.”

Hần sắc bén trừng ta, “Thật sự? Người dám thề chưa bao giờ nghĩ đến?”

“Thật sự, ta thề.”

Hần nhìn ta một lúc lâu, tựa hồ do dự lưu lại hay là rời đi. Ta thật sự không muốn hần rời đi lúc này, tính cách hần phản nghịch lại cực đoan, kiệt ngạo bất tuân, còn trẻ liền phóng túng trong tửu sắc. Những lời khi nãy, hần nói được liền làm được. Nếu thật sự chỉ vì cùng ta sinh khí lại đi cùng nam nhân khác trên giường, ta còn không hối hận đến chết. Tuy rằng ta không thích hần thích nam nhân nhưng là khi ta nghĩ đến hình ảnh hần phóng túng cùng nam nhân khác tron lòng sẽ không thoải mái. Ta không hi vọng hần trở thành ai cả, thậm chí làm đồ chơi cho một đám người. Có lẽ vì chúng ta ngày càng thân cận, ta đối với hần có chút ý tứ bảo hộ cùng chiếm hữu.

Ta do dự nửa ngày, vẫn là thân thủ vây quanh hần, “Là ta nói sai, người đừng sinh khí.”

Hần liền tiến vào trong lòng ta khóc rống lên, nước mắt lã tả đem vạt áo của ta làm ướt đầm, miệng than thở “Ta liền thích người, một nam nhân” linh tinh. Ta ngốc ngốc vỗ về hần, không biết như thế nào, bị hần khóc như vậy trong lòng có vài phần chua xót.

Rốt cục lại lần nữa nằm xuống, bất đồng với dĩ vãng là lần này ta chủ động ôm hần. Nhìn hần khóc đến ánh mắt sưng đỏ, mũi hồng hồng làm ta nghĩ nữ nhân cũng không có như hần có thể khóc thành như vậy, hơn nữa ta cũng chưa bao giờ hồng qua nữ nhân.

15. Chương 15

Hần chậm rãi nhích lại đây, tại môi ta hôn một cái, tại thời điểm ta còn đang cứng ngắc lại một lần nữa nằm trong lòng ta. Còn tại trước ngực ta cọ cọ, sau đó đổ mặt nhìn ta.

..... Thực nhuyền, còn mang theo hương vị điểm tâm ngọt ngào. Ta cúi nhìn đôi môi hồng nhạt của hần, thân thể có điểm xao động, nghĩ đến hương vị trên môi hần. Thân đi, thân đi, hần thích người, người không những được thân hần còn có thể đối hần muốn làm gì thì làm, hần đều nguyện ý. Bên kia ngọn cờ lý trí giương lên, hần là nam nhân, tái mỹ cũng là nam nhân, cấu tạo thân thể cùng người giống nhau, không thể

thân, thân xuống sẽ trở về không được, người cùng nam nhân này không giống nhau, người không thể đem hân trở thành đồ chơi.

Đấu tranh nửa ngày, cuối cùng lý trí chiếm thượng phong. Ta nhắm chặt mắt, đắp chăn cho hân, “Đừng nháo, ngủ đi.”

“Ân”, lúc này hân thật ngoan nhắm hai mắt lại, tay còn để trên cổ ta.

Ta thổi ngọn nến, trong bóng đêm thở dài.

Từ đó về sau, Minh Hi lại đem điểm mấu chốt của ta đẩy xuống từng chút một, thường xuyên hôn môi ta tuy rằng chỉ là cái loại tiếp xúc xong liền tách ra. Quan trọng nhất là ta còn ôm hân ngủ. Lòng ta giãy dụa càng rõ ràng, không thể không thừa nhận, hân đối với ta có lực hấp dẫn. Có tâm không muốn đi biệt viện nhưng lại lo lắng hân sinh khí làm ra việc gì khiến hân hối hận sẽ là sự tình ta không chịu nổi. Không tự chủ được đến biệt viện, thậm chí còn đáp ứng hân một tháng đi biệt viện vài lần. Phương thức chúng ta ở chung ngày càng giống tình nhân, ta nghĩ ta đối với hân đã không còn bình thường.

Trên người hân có hương vị thảo nhiên ngọt ngào lại không giống mùi son phấn của nữ nhân, “Trên người người dùng cái gì?”

“Không có a, ta đã tắm qua mới tới, trên người ta có mùi gì sao?”

“Ân”.

“Không tốt sao?” hân đem tay của mình đến trước mũi ngửi.

“Không có”

Hân nhoẻn miệng cười, lại hỏi; “Vậy người thích không?”

“...Ân”.

“Mộc Thái”.

“Ân?”

“Ta cũng thích hương vị trên người người”, hân vui sướng ôm sát cổ ta.

Trên người ta có hương vị? Cho dù có cũng là mùi thói đi. Ta vỗ vỗ vai hân, “Ngủ đi”.

“Ân”, hân tại trong lòng ta cọ cọ sau đó nhắm hai mắt lại.

Ta mới nhắm mắt lại lại nghe hân nhẹ nhàng mở miệng, “Đầu gối.”

“Ân?”

“Ta thích người”.

“...Đã biết”, ta đã biết, “Ngủ đi”.

“Ân.”

.....

Có lẽ do Hoàng Thượng tín nhiệm cùng ân sủng không giống ngày xưa, tính tình thái tử ngày càng đa nghi táo bạo nhất là đối với đám hạ nhân chúng ta.

Các bá phụ có lẽ đã nghe lọt lời Mã Pháp, tuy rằng vẫn ngênh đón thái tử nhưng cũng cẩn thận ôn hòa hơn rất nhiều, còn luôn nghiền ngẫm thánh ý khuyên bảo thái tử. Nay vốn cũng không có gì nhưng thái tử muốn cho con thứ ba của đại bá phụ, đường đệ vừa trưởng thành của ta vào cung làm thị vệ, nguyên bản xem như đối với nhà ta ân thưởng nhưng bị bá phụ tìm cớ từ chối, sau đó tìm cách đem đường đệ đi biên cương lịch lãm.

Từ đó về sau thái tử tựa hồ đối với nhà ta sinh chút nghi ngờ tuy rằng hân không nói ra nhưng ta theo hân đã nhiều năm sớm đã nhìn ra chút tâm tư của hân, hân cảm thấy uy quyền đã bị xâm phạm. Nhưng vì hân còn cần nhà ta, chung quy hân không thể tỏ rõ bất mãn.

Cho nên khi hắn nói muốn ban cho ta một người thiếp, ta cũng không quá giật mình. Ân uy cùng thi hành chính là như vậy, hắn muốn dùng mọi thủ đoạn để đảm bảo sự trung tâm của nhà ta đối với hắn.

Ta về nhà hướng Nhan Trát Thị nói về việc nạp thiếp, trên mặt nàng có chút ghen tuông cùng không tự nhiên “Gia chuẩn bị nạp thiếp cũng nên nhượng thiếp thân đi hỏi thăm nhà ai có cô nương thích hợp, đột nhiên như vậy cũng không biết nhân phẩm cô nương kia thế nào...”

Ta đánh gãy lời nàng, mở miệng nói: “Đó là thái tử ban cho, từ chối không được. Bất luận cô nương kia nhân phẩm thế nào đều phải tiếp nhận.”

“Thái tử gia? Hắn vì cái gì bỗng nhiên ban cho gia...”

Ta nói: “Nói là ban cho, kỳ thật...Người cũng biết, thái tử gia nguyên bản là muốn ta cùng tiểu thất vào cung làm đương sai, đại bá phụ lại đem hắn đi biên quan.... khó tránh khỏi làm vị gia kia đa nghi nhà chúng ta có nhị tâm... người nay đưa đến vừa là ban cho, cũng là..... Người hiểu được?”

Nàng thần sắc nghiêm túc đứng lên, “Gia, thiếp thân hiểu được”, lại nhịn không được oán giận hai câu, “Việc của người khác...như thế nào luôn liên lụy đến người.”

“Những lời này đừng nói. Người phải nhớ phải an ủi bên người nàng người đáng tin cậy, nàng có hành động gì, nhân phẩm thế nào đều phải tinh tế âm thầm tra xét. Thái tử đưa người tới, không thể giống các thị thiếp khác đối xử bình thường, chi phí sinh hoạt phải là nhất đẳng. Nhưng người là chủ mẫu, phải biết chế trụ nàng, đừng để nàng ở nhà ta gây sóng gió. Còn có, khi nàng tiến vào, chúng ta có chuyện gì cũng khó giấu được nàng, người bình thường nói chuyện làm việc, khi cùng thân hữu lui tới nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Còn ba hài tử, mỗi thời mỗi khắc phải có người bên cạnh, không xác định được nhân phẩm của nàng tuyệt không cho nàng đến gần hài tử...”

Ta tinh tế giao phó cho nàng, sau đó nàng đi an bài, chọn ngày tốt liền phái hai bà tử dẫn đầu kiệu nhỏ đem người theo cổng lớn tiến vào. Tuy rằng thú thiếp cũng không có cái gọi là đem tâm hôn nhưng nàng là người của thái tử ban cho, ta không thể không cấp nàng thể diện này.

16. Chương 16

Bước vào trong phòng, nàng xấu hổ mang theo khiếp sợ ngồi một chỗ, tướng mạo quả nhiên là diễm nhược đào lý. Đối với thái tử tặng thiếp để đề phòng cũng không thay đổi được oán giận tại trên người nàng, ta đã hỏi thăm qua, nàng xuất thân trong sạch, không phải là ca cơ trong phủ thái tử. Chỉ là không biết vì cái gì, của nàng xinh đẹp kiều diễm cũng không có đánh động tiếng lòng ta. Có lẽ bởi nhiều năm trước, thái tử thường xuyên ban cho chúng ta cái loại ca cơ, đào kép hầu rượu, ta xem nhiều, biết đưa đẩy hơn nên đối mỹ sắc cũng có định lực. sau nửa đêm đi ngủ, một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau nàng cấp chính thất trà thỉnh an còn muốn cùng thiếp thất trước kia nhận thức lẫn nhau, lại đối hạ nhân giới thiệu thân phận di nương của nàng. Nhan Trát Thị nhìn đến dung mạo nàng, có chút bất an liếc nhìn ta một cái, ta vỗ vỗ tay nàng, nàng nhẹ nhàng thở ra rồi hướng ta nở nụ cười.

Nhan Trát Thị đã sinh cho ta ba nhi tử, trong miệng mọi người là “người có phúc”, rất nhiều phụ nhân nghe nói không sinh được nhi tử đều thích đến nhà ta ngồi, cũng may sau khi Tác tướng ngã, rất nhiều người tị hiềm cũng ít cùng nhà ta lui tới.

Ta liếc nhìn Hoa Lan cùng Hạ Hà, các nàng đã muốn hai mươi, theo kiếp trước, các nàng lúc này mới thích hợp gả cho người, đúng thời điểm thanh xuân đẹp nhất. Tân nạp Hương Liên tới qua ta hỏi qua, nàng mới vừa tròn mười năm, tuy rằng còn nhỏ bất quá Nhan Trát Thị khi gả cho ta cũng mới mười sáu.

Vài năm nay, Nhan Trát Thị có vẻ dễ dàng thụ thai, nàng sinh cho ta ba cái nhi tử. Ta thương tiếc thân thể nàng vất vả, mặc dù thời điểm nàng mang thai cũng đều ở tại phòng nàng. Sau này ta liền tiết chế một chút, sinh nhiều hài tử như vậy thân thể dễ suy sụp.

Đang nghĩ, Nhan Trát Thị bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng nói: “Gia, ta hôm qua thấy không thoải mái, thỉnh đại phu đến xem, lại có tin mừng”, nàng then thùng mang theo vui vẻ nói.

Ta cực kì kinh hãi, vội vàng để người nâng nàng trở về phòng, tái thỉnh đại phu đến bắt mạch, tỉ mỉ hỏi hần thân thể Nhan Trát Thị như thế nào.

Thẳng đến khi hần nói: “Quý phu nhân thân thể tốt lắm, trước kia mang thai bảo dưỡng tốt lắm, đại nhân không cần lo lắng”, ta mới nhả ra khẩu khí.

“Gia mất hứng sao?”

“Đương nhiên cao hứng, chỉ lo lắng thân thể người.”

“Gia không cần lo lắng, thiếp thể xác và tinh thần đều tốt”, nàng dịu dàng cười, nằm trên giường lôi kéo tay ta, “Thiếp thân nay mình không tiện, nghĩ gia cũng nên nhượng ba vị muội muội dính ơn mưa móc.”

Dính ơn mưa móc? Từ trước đến nay nàng không có hào phóng như vậy, tuy rằng ta cũng không để ý. Nay sợ là bởi vì Hương Liên tướng mạo đẹp, sợ ta độc sủng nàng đi.

“Lòng ta thế nào người đều biết, người chỉ cần để ý an tâm dưỡng thai, không cần nhọc lòng”, ta nắm tay nàng, “Sang năm cũng nên thỉnh sư phó cho Ngạch Đằng, Ngạch Tề cũng nên biết chữ vỡ lòng. Ta công vụ bận rộn, không cách nào mỗi ngày quản chúng, ta nguyên nghĩ để người hảo hảo nghỉ ngơi hai năm, chuyên tâm chăm sóc hài tử, không nghỉ ngơi lại nhanh có như vậy.”

“Gia cứ yên tâm, ta ứng phó được.”

Ta còn thỉnh ma ma chăm sóc ta khi nhỏ, nàng đối với hài tử nghiêm túc nhưng không mất ôn nhu, có nàng giúp Nhan Trát Thị, ta cũng yên tâm. Về phần tiểu thiếp, mỗi tháng mỗi người hai lần, đối xử công bằng.

Chỉ là khi tới biệt viện, Minh Hi hai lần không tới, ta cũng không nghe nói hần có chuyện gì, nghĩ đến hần đại khái có việc nên không tới, ta cũng không để trong lòng.

Lần thứ ba trở lại biệt viện, Minh Hi tiến vào, bộ mặt không tốt nhìn ta. Trên mặt giống như giận như oán, như bị thống như hận, không nói một lời chỉ nhìn ta.

Ta bị hần nhìn đến da đầu run lên, đành phải chủ động mở miệng nói: “Có chuyện gì sao?”

Hần nhướn mày, tựa hồ sắp phát hỏa, không biết nghĩ tới cái gì lại nhin xuống, ngược lại cười đến thiên kiều bá mị nói: “Nghe nói người gần đây con đường làm quan rộng mở, không chỉ thể tử mang thai còn nạp tân phòng mỹ thiếp?”

Kia tươi cười tuy rằng sáng lạn nhưng ánh mắt âm trầm, ngữ điệu kỳ quái, đây là... ghen? Hần có nên hay không đối ta ghen tị? Chúng ta hiện tại là quan hệ gì? Kỳ thật ta có chút bị hần làm cho hồ đồ.

“Kia phòng thiếp là thái tử ban cho”, về phần Nhan Trát Thị mang thai không tất yếu hướng hần giải thích.

Hần hạ mắt suy nghĩ trong chốc lát, lại nhẹ giọng hỏi: “Ta hai lần không có tới, người cũng không lo lắng nghĩ tới ta sao?”

“Ta phái người hỏi thăm qua, người không có xảy ra chuyện gì. Nghĩ người có việc mới không tới.”

Hần hung hăng liếc ta một cái, “Thật sự là đầu gỗ mà”, thế này mới đi tới, hung hăng ôm eo ta, mặt chôn ở cổ ta không nói lời nào.

Biết hần vẫn đang khó chịu, muốn ta hống hần nhưng là người này càng hống càng tùy hứng đành mặc kệ hần chờ hần chậm rãi nguôi giận nhưng vẫn nhin không được ôm lấy hần, mở miệng nói: “Ta nghe lão quần gia nói kể bên đang bán nhà, ta tính để người lặng lẽ mua, cho người vào ở, đến nơi của ta cũng đỡ vất vả hơn.”

Hần có chút sung sướng ngẩng đầu lên nhìn ta “Chúng ta thật sự tâm ý tương thông a, ta đã mua căn nhà bên cạnh, so với người nhanh hơn một bước”, hần có chút đắc ý nói.

“Kia cũng tốt, người tới nơi này luôn phải bay tới bay lui, thật sự rất vất vả.”

“Ân...Ta tính để người tại phòng ngủ bên đó nối thẳng tới phòng ngủ của người...được không?”

Ta kinh ngạc chọn mi, giật mình vì ý tưởng của hắn, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy cũng không có gì, nơi này chỉ là biệt viện, ta cũng không có cái gì cơ mật, “Người nhượng người nào đến làm, có đáng tin không?”.

Hắn gật gật đầu, “Người yên tâm, ta sẽ xử lý sạch sẽ.”

Giết người diệt khẩu sao? Lệ khí trên người Minh Hi ngày càng nhiều, bất quá cũng chỉ có vậy, dù sao đây cũng là địa phương người ăn thịt người.

“Kia giao cho người xử lý, ta sẽ phân phó không cho người lui tới.”

Hắn cười hì hì, kéo ta xuống giường “Chúng ta thật giống như đang yêu đương vụng trộm?” vừa nói vừa ngồi lên đùi ta, giúp ta cởi quần áo. Bị hắn xoay xoay cọ cọ, thân thể liền có phản ứng, bất quá khi cùng hắn cùng một chỗ việc này cũng là một chuyện bình thường, hắn thật sự thật là một yêu tinh. Bất quá đến nay ta vẫn không có vượt qua cái ranh giới kia, trong lòng có điểm mấu chốt không thể vượt qua.

Ta liếc hắn một cái, “Nghỉ ngơi sớm một chút, mắt đều thâm hết rồi, gần đây thực vất vả?”

“Còn không phải tại ngươi”, hắn trắng mắt liếc ta một cái, thoát quần áo nằm xuống cạnh ta, “Ta bị người chọc tức đến ăn không ngon ngủ không yên.”

Ta có chút kỳ quái hỏi: “Trước ta có hai thị thiếp, người cũng không sinh khí a?”

“Kia như thế nào giống. Đó là lúc trước, hiện tại ngươi có ta còn đi nạp thiếp, vậy là không đúng.”

Ta nở nụ cười, cười hắn cứ như vậy mà nói trắng ra.

Hắn tiến lại gần, thân ngoài miệng ta, không như bình thường tách ra ngay mà dán tại miệng ta, sâu kín nhìn ta. Ta biết hắn muốn ta tiến thêm một bước nữa, nhắm chặt mắt, một lần nữa mở ra, tách khỏi hắn, trong mắt hắn xẹt qua một tia thất vọng, ta nhẹ giọng mở miệng: “Nhắm mắt lại.”

17. Chương 17

Trên mặt hắn xuất hiện một tia đỏ ửng hòa cùng vui sướng, sau đó nhắm mắt lại, ngửa đầu đối mặt với ta. Ta nhìn hắn trong chốc lát, thẳng đến khi lông mi hắn khẽ rung, ta mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lên, tinh tế nhắm nháp môi hắn, sau đó cùng đầu lưỡi của hắn dây dưa cùng một chỗ, cẩn thận khám phá từng tấc địa phương trong miệng hắn.

Không ngừng hôn, hôn đến ta cũng không ngừng được.

Buổi tối về nhà, trước đi thỉnh an Mã Pháp. Dùng qua cơm chiều, ta dùng thời gian bồi nhóm nhi tử. Tiểu tam còn quá nhỏ, ôm trong chốc lát rồi để bà vú ôm đi. Ôm lão nhị Ngạch Hợp dạy hắn biết vài chữ đơn giản, trường tử Ngạch Đằng tại một bên luyện chữ. Thời đại này chú trọng “từ mẫu, nghiêm phụ” nhưng ta không thích mặt nghiêm suốt ngày. Dù sao cũng là nhi tử của mình, sao lại không đau, ta thực quý trọng thời gian cùng bọn nhỏ một chỗ, nhìn bọn nhỏ từng chút lớn lên.

Ngạch Tề cũng được bà vú ôm đi, Ngạch Đằng đi tới ngồi lên đùi ta, nằm im trong lòng ta. Thời điểm có bọn đệ đệ, hắn rất có phong phạm ca ca, sẽ không làm nũng với ta. Chờ bọn đệ đệ đi rồi, hắn mới muốn được ta ôm.

“A Mã, hôm nay sư phó khen ta”, hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong nhìn ta.

Ta thân hắn một ngụm, cười hỏi: “Khen người cái gì?”

“Hắn nói ta ta chăm chỉ, là một nhân tài luyện võ...”

“Ngaoan”, tại mặt hắn ta lại hôn một ngụm, “Ngạch nương người hiện tại thân mình không khỏe, người phải giúp nâng chiếu cổ hai đệ đệ, được không?”

“Ta biết, A Mã”, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc.

“Ân, nên ngủ”, ta ôm hẩn vào phòng, tiểu hài tử nên ngủ.

“A Mã”, hẩn nằm trong ổ chăn lồi kéo tay áo ta.

Ta ngồi xuống bên giường, “Ngủ đi, A Mã chờ người ngủ xong mới đi”, vì mẫu thân liên tục mang thai, hẩn còn nhỏ đã không được ngủ cạnh chúng ta. Chờ hẩn ngủ, ta lại nhìn hai tiểu tử kia xong mới trở lại phòng Nhan Trát Thị.

Lần này Nhan Trát Thị sinh hài tử xong, ta muốn sử dụng biện pháp tránh thai. Thời gian ở nhà của ta không nhiều nếu mẫu thân cũng không thể chiếu cố bọn nhỏ vậy thì chúng thật đáng thương. Về phần thiếp thất, vẫn là không để các nàng sinh hài tử. Điều là hài tử của ta, thương yêu dĩ nhiên là như nhau nhưng nếu không phải cùng mẫu thân thì như một chén nước rất khó giữ thăng bằng. Ủy khuất hài tử, ta không nguyện ý, vẫn là để sự tình đơn giản một chút.

Nhan Trát Thị đã mang thai được tám tháng, hầu hạ ta thoát xiêm y, ta đỡ eo nàng giúp nàng lên giường.

“Gia, hiện tại ta không hầu hạ được người, người lại còn luôn túc trực trong phòng ta....”

“Người hiện tại thân mình không tiện, ta không yên lòng”, ta nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, đoán đứa nhỏ là nam hay nữ. Gia đình bình thường tự nhiên hi vọng là nam hài nhưng chúng ta đã có ba nhi tử, nàng tự nhiên cũng không thể trọng nam khinh nữ, ta thấy có nữ nhi tốt lắm.

“Nhưng còn ba muội muội...”

“Như thế nào, lại có người cùng người nói huyền thuyên gì...”

“Ân, hôm nay đại bá mẫu cùng nhị bá mẫu theo ta nói chuyện. Nói chút chuyện về hiền thê chi đạo, còn nói chúng ta là danh gia vọng tộc, nạp vài tiểu thiếp cũng là chuyện bình thường làm lòng ta có chút trống trải”, nàng có chút ủy khuất nói, “Các nàng nói lúc trước hai tiểu thiếp trong nhà làm trang trí còn chưa tính nhưng Hương Liên là thái tử ban cho...”

Ta vỗ vỗ tay nàng, nghĩ nghĩ nói: “Về sau các nàng nói gì, người đem nguyên văn nói cho ta là được. Đừng nghĩ nhiều như vậy, hiện tại tối trọng yếu là hài tử trong bụng người.”

“Gia...”

“Ta vừa rồi nhìn Ngạch Hợp Tề, chặn hẩn đều đá qua một bên, bà vú còn ngủ không biết gì, xem ra là người làm việc không tận tâm, vẫn là đổi một người khác đi.”

“Phải không? Kia, sáng mai thiếp thân sẽ hảo hảo xử trí nàng.”

“Người hiện tại thân mình không tiện, khó tránh khỏi không trông coi tốt ba hài tử, bọn hạ nhân cũng liền lười biếng. Ngày mai tập hợp mọi người lại, hảo hảo cảnh cáo các nàng một phen.”

“Ta đã biết, gia.”

“Ngủ đi.”

.....

Nửa tháng sau, Nhan Trát Thị sinh cho ta một nữ nhi, ta coi như nhi nữ song toàn.

Trong nhà vẫn có chuyện không tốt xảy ra, thị thiếp cùng nha đầu thông phòng vì tranh thủ tình cảm chuyện gì cũng có thể làm. Hòa Lan cùng Hòa Hạ làm việc cho hai bá mẫu, ở sau lưng gây chút thị phi. Ngược lại xuất thân từ gia đình nhỏ Hương Liên rất an phận, hai năm nay Nhan Trát Thị đối nàng so với Hoa Lan cùng Hạ Hà thân thiết hơn không ít.

Bởi Minh Hi thực để ý việc ta nạp thiếp, hai năm nay ta cơ hồ cũng không tiến vào phòng các nàng, ở nhà khi bình thường đều ngủ trong phòng Nhan Trát Thị. Bên ngoài nói ta chuyên sủng thê tử, Minh Hi lại vì việc này mà sinh khí. Nếu đổi là người khác, không ba thì năm việc lại cấu kính với ta, ta chỉ sợ đã sớm phiền. Cũng không biết vì cái gì, có lẽ là thương tiếc hẩn từng nếm qua đau khổ liền đối hẩn với người khác bất đồng.

Vào ngày sinh thần nhị đường huynh, ta cùng bọn đệ đệ uống mấy chén, không biết hồi phòng như thế nào, buổi sáng tỉnh lại, nằm bên người dĩ nhiên là Lan Hoa cùng Hòa Hạ hai người. Ta có chút tức giận, rượu say loạn tính là thủ đoạn bọn nha đầu trong phủ thường hay dùng, cứ như vậy từ nha đầu biến thành tiểu thiếp.

Trở lại phòng Nhan Trát Thị, nàng kỳ quái hỏi: “Hôm qua chi thứ hai bên kia phái người tới nói huynh đệ các người muốn hảo hảo trò chuyện, buổi tối không trở về. Như thế nào?”

Ta đem sự tình nói cùng nàng, nàng tức giận nói: “Hai người kia thế nhưng lại có đảm lược lớn như vậy, còn chi thứ bên kia...”

“Các nàng cha mẹ thúc bá huynh đệ đều tại trong phủ, muốn làm chuyện này cũng không tính là khó, cũng không hẳn là ý tứ bên chi thứ. Lại nói dù sao các nàng cũng là thiếp của ta, ta có sinh khí thì như thế nào? Về sau cẩn thận một chút là được.”

“Kia cũng không thể tha các nàng như vậy được. Ta sẽ tìm điểm sai, phạt các nàng không cho phép ra khỏi cửa, lại nhượng các nàng chép mười bản nữ giới.”

Ta gật đầu, liền đem chuyện này ném sau đầu, không ngờ tới hơn một tháng sau, Hoa Lan lại có bầu. Dù ta không thích nàng thế nào cũng không thể không cần hài tử của mình. Nhượng Nhan Trát Thị phái người hảo hảo chăm sóc nàng, ta còn phải trấn an một người đang ghen khác.

18. Chương 18

Minh Hi khuôn mặt bình tĩnh: “Người rõ ràng nói qua không hề chạm vào tiểu thiếp trong nhà, chẳng lẽ ta còn không đủ?”

Như thế nào không đủ, phương diện kia của ta cơ hồ đều thỏa mãn trên người hắn. Tại phương diện kia ta có nhu cầu hơi lớn, thường là luôn không được tận hưởng, chỉ có hắn vô luận ta ép buộc thế nào, làm bao lâu, hắn đều có thể cùng ta hưởng thụ. Hơn nữa hắn có thể làm ta cười, làm ta nguyện ý hống hắn sủng hắn, có người như vậy sao ta còn tâm tư đi tìm người khác?

Đem hắn kéo vào trong lòng, “Lần đó là ta uống rượu, về sau sẽ không bao giờ.”

“Người là chê ta hai năm nay lớn tuổi, không bằng trước kia...tốt lắm?”

“Ai nói?” tay ta lưu loát tiến vào trong quần áo hắn, tại làn da bóng loáng của hắn sờ soạng, “Ta đối với người thế nào, người còn không biết sao?”

“Về sau thì sao? Về sau ta già đi, làn da cũng không được như trước đây, khi đó người có phải sẽ không muốn ta?” hắn không tha tiếp tục hỏi.

Ta nở nụ cười, “Chỉ cần người không để râu, ta sẽ không ghét bỏ người”, ta sợ không có biện pháp hôn lên khuôn mặt của đại hồ tử a. Chờ hắn già đi, ta cũng sẽ già, hắn không có thể thiếp, nhi tử cũng không bên người, chẳng lẽ khi đó ta lại có thể không để ý hắn?

Hắn tâm thần không yên, cũng là đối với ta không yên tâm. Bởi nam nhân luôn có thể nạp mỹ thiếp mà hắn không phải nữ nhân, không có danh phận gì có thể trói chặt ta. Những gia đình dưỡng luyện đồng đều dưỡng đến tuổi như hắn thì vứt bỏ, dù sao muốn dưỡng cũng là thiếu niên mỹ mạo chứ không phải nam nhân. Nhưng ta chưa bao giờ đem hắn trở thành đồ chơi.

“Thật sự?”

“Ân.”

“Mộc Thái”, hắn đem mặt chôn trong lòng ta, “Ta sợ người về sau sẽ không thích ta, không cần ta.”

Ta nâng mặt hắn lên, mi mục như họa, đôi mắt hoa đào to tròn, đôi môi phẩn hồng. Mặc dù trưởng thành, khuôn mặt này vẫn như nữ tử, thiếu vài phần dương cương khí khái. Tựa hồ so với trước hấp dẫn hơn, vẫn là khuôn mặt gây họa a.

“Sợ cái gì, người sẽ làm ta không thích người sao?”

“Đương nhiên sẽ không”. Hắn cắn môi liếc mắt trừng ta.

“Đừng cắn, nhượng ta thân thân”, ta quyến rũ hắn, nhấn nài không ngừng hôn lên. Có đôi khi ta cũng hoài nghi hắn đối với ta hạ chú gì đó, bởi vì nhất cử nhất động của hắn đều có lực dụ hoặc thật lớn. Có lẽ đây là sự khác nhau giữa thích và không thích.

Khó được một ngày nghỉ, hắn tỉnh lại sau, ta còn nằm bên cạnh hắn. Không vội rời giường, hắn gối lên vai ta, tại ngực ta vẽ vòng vòng.

“Mộc Thái, người thích ta cái gì?”, hắn bỗng mở miệng hỏi.

Khi yêu có phải hay không người ta đều thích hỏi cái vấn đề này?

“Không nghĩ tới”, ta quả thật không nghĩ tới, thích cái gì, vì cái gì thích,... Khả năng chỉ là bởi vì thời điểm ở chung cảm thấy thoải mái, khả năng chỉ là thương tiếc biến thành đau sủng, cũng có khả năng là hắn bộ dáng xinh đẹp mà ta không chịu nổi dụ hoặc lại hoặc ta chỉ thích thân thể hắn có thể nhượng ta tận hưởng. Với ta mà nói không tất yếu đi tìm nguyên nhân, kết quả mới là trọng yếu. Ta biết ta nên làm thế nào, cũng biết về sau ta nên đối đãi hắn ra sao.

Hắn hiển nhiên không hài lòng câu trả lời của ta, hung hăng tại bên hông ta néo một cái. Thật đau! Ta cau mày, bắt ngón tay hắn bỏ vào miệng.

“Làm gì?” hành động này khiến hắn đỏ mặt, làm lời vấn tội không đủ khí thế ngược lại có chút mềm nhẹ, ngay cả ngón tay cũng không lấy ra khỏi miệng ta.

Ta cầm ngón tay hắn, cùng với ta tiến vào huyết khẩu phía dưới quấy phá, “Ân....Mộc Thái....A....Đừng....A.....A.....”, hắn vận vẹo thân thể đã sớm quên lời nói vừa rồi.

Ta sủng nịnh nhìn hắn, có lẽ ta thích cùng hắn cùng một chỗ đơn giản như vậy. Không ai đơn giản, có nhiều lý do, nguyên nhân, thân phận, mục đích cùng giá trị bản thân. Nhưng thời điểm hắn ở cạnh ta lại đơn giản, đơn giản thích ta.

Ta rút ngón tay ra, cúi đầu hôn môi hắn, đỡ eo hắn chậm rãi động thân tiến vào...

Khó có được một ngày nghỉ, cũng không thể ở trên giường cả ngày. Buổi tối vốn dĩ muốn uống canh Minh Hi tự tay nấu cho ta, trong phủ lại có người đến bảo ta trở về, nói trong nhà xảy ra chuyện, Xuân di nương đã không còn hài tử.

Lòng ta đau xót, ta yêu thương từng hài tử của mình, bao gồm hài tử chưa xuất thế này. Lần này tốt nhất là ngoài ý muốn, nếu người là có hành động mờ ám, ta nắm chặt quyền đầu.

Minh Hi có chút lo lắng lại cầm tay ta, ta đem hắn tiến vào trong lòng, thở dài: “Chính mình tự ăn cơm, buổi tối ta không có khả năng trở lại.”

“Ân”, hắn nhu thuận gật đầu, “Người hãy bình tĩnh, bên trong gia tộc loại sự tình này...”

Vừa ly khai biệt viện, ta không nhận được trầm xuống, hỏi Tiểu Tam rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Ở bên ngoài là Xuân di nương ăn điểm tâm Hương di nương làm thân mình mới không thích hợp.”

“Ta nhớ rõ có an bài người bên cạnh Hương Liên.”

“Đúng vậy, ta đã hỏi qua, Hương di nương không có dùng được, điểm tâm cũng không có vấn đề.”

“Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

“Tại phòng của Xuân di nương tìm được túi thơm xạ hương.”

“Ai?”

“Không biết, nhưng ca ca Hạ di nương đi được điểm mua xạ hương đã được xác minh.”

Về tới nội viện trong phủ, Nhan Trát Thị đến đón, “Thiếp thân xin lỗi gia, không thể bảo vệ cốt nhục của gia.”

Ta nâng nàng dậy, “Việc này cũng không thể trách người”, đừng nói là trách nàng, nếu nàng làm, ta cũng phải nghĩ tới bốn nhi nữ mà cấp nàng chút thể diện.

Sau đó ta xem nàng thăm vấn Hạ Hà cùng ca ca nàng, hỏi ra sau cùng dùng ra pháp xử lí.

Ta đã hết sức làm việc này không xảy ra bên cạnh mình, còn là hài tử chưa sinh đã chết non. Xử trí Hạ Hà, ta liền đi thăm Hoa Lan. Các nàng lớn lên cùng nhau còn cùng mưu mô trèo lên giường ta, lại bởi vì một có thai, một không có liền sin ra hận?

“Gia....”, nàng rưng rưng nhìn ta.

Ta xem nàng, cười nàng, nàng là trách nhiệm của ta. Nhưng trách nhiệm ta có thể gánh thì hữu hạn. Ta trước muốn gia đình hòa thuận, nhi nữ bình an khoái hoạt trưởng thành, một phần tình cảm khác ta dành cho Minh Hi cho nên điều ta có thể cho nàng chỉ có hạn. Ta chỉ có thể cho nàng cơ áo vô lo, không có hài tử cũng không có yêu.

“Hảo hảo dưỡng thân thể”, ta cuối cùng chỉ nói một câu như vậy sau đó phân phó người hảo hảo chiếu cố nàng liền ly khai.

19. Chương 19

Tháng sáu năm Khang Hi bốn mươi bảy, Hoàng Thượng đi Nhiệt Hà hành cung nghỉ hè. Thái tử cũng đi theo, ta làm thị vệ tự nhiên cũng đi theo. Không thể thiếu Mông Cổ vương công quý tộc tiến tới bái kiến Hoàng Thượng, thật náo nhiệt.

Không khí kinh thành đầy áp lực, sau khi đến Nhiệt Hà, tuy rằng vẫn thời thời khắc khắc cẩn cẩn thận thận nhưng tâm tình cũng sáng sủa hơn rất nhiều. Bất quá tựa hồ chỉ có tâm tình ta sáng sủa, thái tử bởi Hoàng Thượng đối ấu tử sủng ái càng ngày càng âm trầm.

Theo thái tử ra ngoài săn bắn, trên đường trở về gặp được một thiếu nữ Mông Cổ xinh đẹp không điều khiển được ngựa. Chúc trách của ta là bảo hộ thái tử, hẳn không nói gì ta sẽ không động thủ.

Thái tử hí hóp mắt nhìn thiếu nữ kia, sau đó đối ta phân phó: “Mộc Thái, cứu nàng.”

“Tra”, ta phóng ngựa qua, vì cỡi ngựa nên cũng khó tiếp cận. Hoàn hảo thuật cỡi ngựa của ta tương đối tốt, tả bên hữu chạy tới gần, trên lưng ngựa đứng lên đem nữ hài kia ôm trước người, dịu dàng ngồi xuống. Sau đó ta xuống ngựa, dắt ngựa trở về bên thái tử.

“Này, người là ai? Người muốn dẫn ta đi nơi nào?”, nàng nói tiếng Mông Cổ.

“Ta là hộ vệ của thái tử điện hạ, là mệnh ta tới cứu người. Ta mang người đi gặp hắn.”

“Thái tử? Chính là người kia sao?”

“Đúng vậy.” Ta không thèm nhắc lại, đến chỗ thái tử trao trả nhiệm vụ.

Trên đường trở về, thái tử cùng thiếu nữ kia, nữ nhi của Vương Công Mông Cổ trò chuyện thật vui vẻ. Có lẽ lần này hồi kinh, phủ thái tử lại có thêm một sườn phúc tấn.

Nhưng thiếu nữ xinh đẹp này khi tới doanh địa lại bắt đầu điên cuồng quật một ách nô trông ngựa của nàng, do ngựa của nàng bị sợ hãi, cuối cùng ách nô kia liền hôn mê, nàng còn cho người đem hắn ném vào vũng bùn.

Ta đứng phía sau thái tử, thấy thái tử mặt không đổi sắc cùng thiếu nữ kia trò chuyện, có lẽ hẳn muốn được Mông Cổ duy trì. Dù sao hiện tại địa vị của hẳn cũng không vững chắc.

Màn đêm buông xuống, ta hết công sự có thể tự do hành động, khoan khoái đi dạo. Cuối ngựa, ta đến chỗ ban ngày ách nô kia bị ném vào đồng bùn xem, hẳn quả nhiên vẫn còn ở đó. Ta không suy nghĩ nhiều, loại sự tình này có thể cứu liên cứu, liên tính có người biết cũng không phải đại sự gì. Ta xuống ngựa, đem hẳn mang ra. Sớm đã chuẩn bị da dê nhóm lửa, đi đến bờ sông khá xa doanh trại, đốt một đồng lửa.

Cũng may là mùa hè, hẳn không có bị đông chết. Trước đem hẳn tới sông rửa sạch, sau đó thượng dược cho hẳn. Có lẽ sức chịu đựng của hẳn đặc biệt mạnh, mới thượng một nửa hẳn đã tỉnh, mở to mắt nhìn ta thượng dược cho mình.

Sau đó đưa đồ ăn cho hẳn, tính thời gian không sai biệt lắm, ta đem thuốc trị thượng đưa cho hẳn, dùng Mông ngữ nói cho hẳn cách dùng rồi rời đi.

Sau đó ta có thấy qua hẳn vài lần, hẳn ở cùng một chỗ với ngựa. Có lần ta đến tìm hẳn, thấy hẳn đang đặc biệt cẩn thận tắm rửa cho ngựa của ta, thời điểm thấy ta còn hướng ta cười.

Không nghĩ tới thế nhưng sau khi giúp hẳn thượng dược giờ đến lượt ta, đang ngủ bỗng nhiên bị Hoàng Đế bắt đi đánh bằng roi, đứt quãng nghe nói thái tử thế nhưng dùng chủ thủ cắt màn trướng nhìn lên Hoàng Đế. Đây là làm cái gì a?

Thị vệ bên người thái tử đã muốn bị đánh đến chết, chúng ta những người không trực bị đánh bốn mươi trượng. Bốn mươi trượng thật nặng, cũng cách tử vong không xa. Ta không biết khi nào thì mất đi tri giác, cảm giác được có người thượng dược cho mình, lặng lẽ mở mắt, là ách nô, sau đó lại mơ màng tiếp đi.

Không biết được tin tức, có người canh giữ, không biết ách nô làm cách nào tiến vào thượng dược cho ta. Sau ta đưa cho hẳn dược hoàn, hẳn liền cho ta dùng dược mới, mỗi lần đều lặng lẽ đến, lén lút đi. Sinh mệnh ta đại khái không có nguy hiểm, nhưng những đồng nghiệp không có thượng dược kia của ta cũng rất khó nói. Nhưng ta sẽ không vì giúp bọn hẳn mà hại ách nô.

20. Chương 20

Sau đó chúng ta liền bị chuyển lên xe, xem ra là muốn trở lại kinh thành. Ta kinh hãi phát hiện, trên đường hồi kinh, hẳn vẫn mỗi đêm trộm thượng dược cho ta. Ta dùng Mông ngữ kêu hẳn trở về, không biết hẳn có nghe hiểu hay không nhưng ngày ngày hẳn vẫn đến thượng dược cho ta, thẳng đến khi chúng ta tiến vào nhà ngục tại kinh thành.

Thái tử cuối cùng bị xử trí như thế nào, ta hoàn toàn không biết. Chúng ta sẽ bị xử trí ra sao, ta cũng không biết, đồng nghiệp của ta đã có hai người chết trên đường đi. Ta đối với tính mạng của mình cũng không quá lo lắng, chỉ lo Mã Pháp tuổi lớn còn nhọc lòng về ta, nhi tử còn chưa lớn, còn có Minh Hi, chắc sẽ thương tâm.

Mới nghĩ đến hẳn, hẳn liền xuất hiện. Thời điểm mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên cảm giác có giọt nước rơi ở trên lưng, ta liền tỉnh. Mở mắt ra thấy Minh Hi đang giúp ta thượng dược, một bên nhìn vết thương của ta mà rơi lệ.

Ta niết tay hẳn, sốt ruột hỏi: “Sao ngươi lại tới đây? Mau trở về. Để người thấy không tốt đâu.”

Hắn nước mắt lã lã nhìn ta không nói lời nào.

Ta bắt đắc dĩ thân thân tay hẳn: “Ngoan, đừng khóc. Nói cho ta biết ngươi vào đây bằng cách nào?”

“Ngực tốt có người của ta”, hẳn nằm xuống cạnh ta, ôm lấy cổ ta.

“Mã Pháp ta thế nào?”

“Lão nhân gia biết chuyện của ngươi liền bệnh. Đại phu đã xem qua, không có việc gì.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: “Tình huống bên ngoài như thế nào?”

“Thái tử bị phế, đại bá phụ, nhị bá phụ người cũng không tốt, chỉ sợ bị cắt chức. Cừu của ta đã báo nhưng là người...”, hần lại bắt đầu rơi lệ.

Ta lau nước mắt cho hần, bắt đầu tự hỏi, đây đại khái là lần đầu tiên thái tử bị phế, về phần khi nào tái lập, ta không biết. Cũng không biết chúng ta có còn cơ hội đi ra không bèn nhẹ giọng dặn Minh Hi: “Thái tử lần này chỉ sợ không đỡ được. Hoàng Thượng dù sao cũng bồi dưỡng hần nhiều năm như vậy, người vô luận làm cái gì cũng đừng bại lộ chính mình, vẫn là cẩn thận một chút.”

Hần nghĩ nghĩ, gật đầu: “Ta nghe lời người. Người yên tâm, ta sẽ đem người cứu ra.”

“Đừng xằng bậy. Người cứ làm việc của mình, ta nơi này vẫn chưa là tử cục, cứ chờ xem đi.”

“Nhưng người bị thương nặng như vậy, hoàn cảnh nơi này lại kém...”

“Chỉ là vết thương ngoài da. Ta tại Nhiệt Hà cứu một ách nô người Mông Cổ, hần luôn thương được cho ta còn vụng trộm theo ta tới kinh thành, không biết bây giờ tình huống của hần thế nào? Hần xem như là ân nhân cứu mạng của ta, người giúp ta tìm hần, an trí tốt cho hần”, sau đó ta tinh tế nói cho hần bộ dạng của ách nô.

Nhìn hần gật đầu đáp ứng, ta đem nước mắt trên mặt hần lau khô, “Những người đó, tại trên đường đã chết hai người, trong lao này không chết cũng tàn. Người coi như là trút được hận.”

Hần hừ một tiếng: “Ta sẽ cho người hảo hảo chiêu đãi bọn hần.”

“Người cẩn thận một chút, hiện tại trở về đi. Về sau cũng không được đến nữa.”

Hần lắc đầu, tiến tới hôn ta.

Ta thở dài, phủng mặt hần dùng sức thân hần.

“Ngoan nghe lời ta nói, bằng vào nhân phẩm của thái tử, hần sớm muộn gì cũng ngã. Chờ hần ngã, người cạnh hần đều không có chỗ tốt. Cừu nhân của người không chỉ một người, nhưng người phải nhớ kỹ, hần chung quy vẫn là nhi tử của Hoàng Thượng, người đối phó với hần, Hoàng Thượng cũng sẽ không buông tha. Người làm nhiều việc như vậy tốt nhất là nên cẩn thận. Việc đem nay không cho phép lặp lại. Về sau bất cứ làm việc gì đều phải đem mình che dấu thật tốt.”

“Mộc Thái, nếu người chết ta cũng sẽ không sống”, hần thật chăm chú nhìn ta.

“Cừu cũng không báo?”

“Ân”, hần gật đầu không chút do dự.

Ta thân thân lòng bàn tay hần, “Được rồi, ta sẽ hết sức sống sót”, tính tình hần chính là như vậy, cả ta cũng không có biện pháp với hần.

Thân rời lại thân, để lại thuốc trị thương, hần liền rời đi.

Từng ngày qua không tính là khổ sở, mỗi ngày đều có người trộm đưa màn thầu cho ta ăn mà cơm tù ta đều lẳng lơ đổ đi. Mặc dù có người đến hỏi nhưng là không có ai cố ý đến tra khảo nên tránh khỏi việc bị thương. Vết thương cũ cũng được thượng được, thương thế của ta dần chuyển tốt.

21. Chương 21

Minh Hi thường xuyên đem tin tức nhét vào trong màn thầu, chỉ là việc tranh chấp ngai vàng, vài vị hoàng tử cũng đại thần nào đó ngã ngựa mà thôi. Theo lý thuyết, trưởng hoàng tử bị quyền cấm, còn nói thái tử bị yểm chú, bọn ta cũng nên được thả ra. Còn việc kia, không có người hỏi đến nữa câu. Ách nô, hần cũng tìm được rồi, an bài tại biệt viện của ta.

Đêm giao thừa, Minh Hi không nghe lời lại đến nữa, ta thấy hấn cũng không biết nói gì.

“Người không muốn nhìn thấy ta sao?”, hấn quyết miệng “Ta muốn cùng người đón tân niên.”

“Lại đây đi”, ta bắt đắ dĩ nói.

Hấn cười hì hì tiến vào lòng ta, ta không biết bao lâu rồi chưa tắm, hấn cũng không chê thối. Nơi này đại khái là địa điểm lạ, ta che miệng của hấn không để hấn phát ra tiếng rên, sau đó cùng hấn đạt đến cao trào.

“Minh Hi, người thật tuyệt....”, ta lưu lại trên người hấn đầy dấu ấn.

Cũng may còn để lại vài phần lý trí, trước hừng đông, để hấn mặc quần áo, để hấn rời khỏi đây.

Vừa tiến chân hấn, thánh chỉ liền tới, vô tội phóng thích về nhà. Ngày đầu năm mới, ngược lại là một phần thường tốt a.

Đại bá phụ đã bị miễn chức ở nhà, không khí trong nhà cũng không tốt lắm. Nhưng thân thể Mã Pháp khỏe mạnh, với ta mà nói chính là rất tốt.

Ta để ách nô theo bên cạnh, một bên dưỡng thương, một bên dạy hấn nghe hiểu tiếng Hán. Còn giành nhiều thời gian ở bên nhi tử, nếu đã được thả ra thì sẽ không có việc gì. Chỉ chờ thái tử trở về vị trí cũ, bọn ta ước chừng có thể phục hồi chức vụ cũ. Chỉ là ta nghe nói có mấy đồng nghiệp của ta chết ở trong lao còn vài người bị thương nặng muốn thành tàn phế, ta cũng không dám khởi quá nhanh, vô luận thương thế ra sao mỗi ngày đều thành thành thật thật nằm trên giường dưỡng thương.

Minh Hi rốt cục nhìn không được vẫn tìm đến nhà ta, triền miên một đêm, hấn vẫn nằm trên người ta luyện tiếu rời đi.

“Ngoan, vài ngày sau ta đến biệt viện tu dưỡng”, ta thân thân hấn.

“Vây người đến sớm một chút.”

“Hảo”, ta nhìn theo hấn lưu luyện không muốn rời đi.

Ách nô giúp ta đổi được trên mông và đùi, ta nhàn nhã mấy tháng, ngủ đủ, lúc này dạy hấn nghe hiểu tiếng Hán. Sau khi lão quản gia đem hấn đi theo bên ta, ta mới phát hiện hấn không phải trời sinh câm điếc mà là đầu lưỡi bị người ta cắt đến tận gốc hơn nữa vết thương đã cũ. Hấn bắt quá chỉ mới mười bốn tuổi, vì hấn không nói được lại không biết viết, ta không cách nào hỏi được lai lịch hấn, cũng không cách nào biết được dọc theo đường đi hấn né tránh người khác bằng cách nào để đem được cho ta hoặc là người phía sau hấn là ai.

Nhưng hấn có thể thần không biết quỷ không hay đi theo đội ngũ hồi kinh, tuy rằng chúng ta lúc đó cũng không có quá nhiều người trông coi nhưng hấn coi như một nhân vật lợi hại, tối thiểu là một người cố chấp.

Minh Hi nói tại đường cái bên ngoài nhà tù tìm được hấn, chỉ thuyết phục hấn đi cùng đã tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa tiểu tử này chỉ khi nhìn thấy ta mới buông lỏng cảnh giác.

Tuy rằng không rõ vì cái gì hấn đi theo ta, hấn đã cứu ta hơn nữa ta là tùy tùng của thái tử đã thất thế cũng không có giá trị cho người lợi dụng nên ta tín nhiệm hấn, để hấn bên người, dạy hấn nghe, viết Hán ngữ. Hơn nữa đặt tên cho hấn là Bảo Âm, Mông ngữ nghĩa là “Phúc”.

Minh Hi bưng bát canh theo cửa ngằm đi ra, cầm chén đặt trên bàn, thuận tay tiếp nhân công tác từ Bảo Âm. Ta nhượng Bảo Âm ra ngoài chơi, sau đó thư thư phục phục uống canh, để Minh Hi đổi được cho ta. Kỳ thật thương thế đã khỏi bảy tám phần, chỉ là đang kết vảy thường xuyên ngứa, khó nhìn.

“Về sau người chờ ta đổi được cho người, không cho người khác làm”, hấn bỗng nhiên rầu rĩ nói.

“Hảo.”

“Sao người không hỏi vì cái gì?”

Còn phải hỏi sao? Khẳng định là trong lòng không thoải mái, ghen tị, ta lắc đầu, “Không hỏi, đều nghe người.”

Trên mặt hấn rặng mây hồng xuất hiện, đem bát cháo gà xé đến, từng muỗng đút cho ta ăn.

“Trong nhà không phải có đầu bếp sao? Người sao còn muốn tự tay nấu cháo”, thời gian kia không bằng ngồi nói chuyện cùng ta.

Hắn trắng mắt liếc ta một cái, “Đến biệt viện dưỡng thương, thê thiếp người mỗi ngày đưa cho người canh hầm người đều không uống, ta này không phải bồi bổ cho người sao?”, nói xong còn kỳ quái liếc ta một cái.

Ta cười ôm eo hắn, gối lên đùi hắn, “Không cần làm mấy cái này cho ta, người chỉ cần bên cạnh ta là đủ rồi”, hắn trước kia làm sao lại làm việc này, hai năm nay không biết nổi lên hưng trí gì mà hay làm cháo cho ta ăn. Hương vị không tệ chỉ là đặc biệt tốn thời gian, thời gian đó không bằng hắn ngồi cạnh ta, khó được thời gian ở cùng một chỗ trò chuyện, dĩ vãng bốn năm ngày mới gặp một lần, làm... đều ngại không đủ thời gian. Nay ta ở nhà dưỡng thương, thời gian thật nhiều nhưng hắn lại đi hầm canh hai canh giờ làm ta không thấy người.

“Không thích ăn?”, hắn mị mắt nhìn ta.

“Thích”.

“Vây được rồi. Người đừng quản nhiều như vậy, dù sao ta làm người luôn ăn hết”, hắn thực vừa lòng tiến vào ổ chăn cùng ta, nằm cạnh ta, nắm lấy tay ta.

“Người mấy ngày nay, trong lòng có chuyện gì không thoải mái?”

Hắn nhìn ta, ôm cổ ta, nhẹ nhàng nói: “Ta mấy năm nay lo lắng hết lòng sưu tập những việc xấu của bọn hắn nhưng lại không thể đả động đến căn cốt của họ. Thế mà hôm nay bọn họ ngã lại không phải do ta mà là do người kia ngu xuẩn tự hủy Trường Thành. Trong lòng ta thật không biết tư vị gì, cảm thấy cừ đã báo mà một chút sáng khoái cũng không có, không thể giải hận a.”

“Cái này gọi là tự làm bậy không thể sống. Như vậy không phải tốt lắm sao? Với người một chút quan hệ cũng không có, mặc dù tương lai gặp phải phiền phức cũng không đánh lên đầu người. Ta cảm thấy như vậy là tốt nhất, người còn cảm thấy không tốt?”

Hắn nghỉ nghĩ, lại âm hàn nói: “Dù sao bọn họ đều phế đi, hận này coi như đã giải được một nửa.”

“Phế đi?”

“Đúng vậy, ta để người mỗi ngày tại đồ ăn của bọn họ kê đơn, cho bọn hắn bị thương thận về sau hắn là không gượng nổi”, hắn híp mắt nói.

“....”, là nam nhân nghe được không gượng nổi luôn cảm thấy rét lạnh con tim.

“Thế nào, người không thích ta làm vậy?”, hắn mắt chớp cũng không chớp nhìn ta.

“Không phải”, khoái ý ân cừ cũng là chuyện tốt, nếu đem chuyện kia cùng sỉ nhục ghen ở trong lòng mới là chuyện xấu. Chỉ là loại sự tình này, tuy rằng không có người nguyện ý nói ra nhưng mọi việc đều có vạn nhất. Vài người kia không tính, không có việc trùng hợp như vậy, trên đời này người hữu tâm không ít, “Người người xếp vào hãy mau chóng để bọn họ rời đi.”

“Việc này còn cần người nói sao?”, hắn cười cười, “Lúc trước chúng ta đã nói hảo, giúp bọn hắn báo thù liền thanh toán xong. Cừ gia của bọn hắn cũng là một trong những người đó, có người lão bà bị bức bách tới chết, có nhà ruộng đất bị chiếm mẫu thân cùng hài tử vì đói rét mà chết. Bọn hắn đều là dân chúng bình thường, cả đời này đừng mong báo được thù, thế mới đến chúng ta dùng. Nay, họ đã sớm cầm bạc, cao bay xa chạy. Hai người chết ở trong lao kia, người không nghĩ tới gì sao? Nay dọc đường đi đến kinh thành không sao, như thế nào dễ dàng chết trong lao như vậy.”

Ta im lặng trong chốc lát, hỏi: “Người người tìm đều là cừ nhân của bên kia?”

Hắn gật đầu, “Ta hiện nay không thân không phận, cũng không có bao nhiêu tiền, chỉ có thể tìm bình dân dân chúng. Hơn nữa người không oán không tìm, phải tìm người có chí báo thù trong lòng phải có vương bân. Người như vậy ta mới tin dùng, giúp bọn hắn an bài người thân, ta liền yên tâm dùng bọn họ. Thế nên nhân thủ ta không nhiều. Nay người kia ngã, thủ hạ của hắn cũng ngã theo, ta bên này chia bạc cho bọn hắn, mỗi người một ngã.”

“Vây cái người võ nghệ cao cường bên người người đâu?”

Hắn châm chọc cười, “Người kia trước chịu ơn ta, hắn bị cừu gia hạ độc sau đến nhà ta. Lúc ấy, vì cứu mệnh hắn ta còn nhẫn nhục đi nơi vợ cả của A Mã cầu một cây nhân sâm thượng hạng. Khi đó cũng không có tâm tư gì, chỉ là nghe giang hồ cổ sự, cảm thấy thấy kết giao với giang hồ bằng hữu cũng tốt. Nhưng hắn nói ta có ơn cứu mạng hắn, hắn sẽ ở thời điểm ta gian nan giúp ta một lần. Thời điểm tại phủ thái tử gặp chuyện không may, ta trừ bỏ chờ mong a mã còn có mong hắn có thể cứu ta. Nhưng bọn hắn đều không có đến. Sau đó ta được cứu ra, hắn tới tìm ta nói cái gì sự môn không cho phép hắn cứu ta bởi không muốn cùng hoàng gia có bất kì liên hệ nào. Hắn còn nói sẽ bảo hộ ta mười năm. Người như vậy không cần bận tâm, ta liền đem hắn lưu lại.”

Ta ôm hắn, vỗ vỗ lưng hắn.

“Người trước kia chưa hỏi ta chuyện gì, hôm nay sao lại hỏi?”

“....Bởi vị kia bị phế đi, mặc dù sẽ phục lập chỉ sợ cũng không tốt. Lòng người dị động, tình hình kinh thành ngày càng phức tạp. Ta sợ thủ hạ của người rất hữu dụng, bị người lợi dụng hoặc chử thành cái đinh trong mắt người khác. Nay người nói đều giải tán, ta cũng an tâm.”

“Đều tan. Về sau trừ bỏ trà lâu sinh ý, ta cái gì cũng không quản.”

“Mặc dù vị kia phục lập, người cũng không báo thù.”

“Ta cố gắng bảy năm, bất quá chỉ là kiến càng lay cổ thụ, cái gì cũng không động. Không bằng chờ hắn đào hố cho mình, lúc đó ta thêm chút đất là được.”

Ta cười cười, hắn thật mơ tưởng, “Kia cũng tốt”.

“Từ khi ở cùng một chỗ với người ta giống như không muốn bận tâm quá nhiều việc với kẻ đáng giận như vậy”, hắn tại trong lòng ta cọ cọ.

“Vậy quên đi, về sau cứ nghĩ đến ta là được.”

“Người chưa từng hoài nghi ta?”

“Hoài nghi cái gì?”

“Hoài nghi ta quần quýt lấy người nhằm lợi dụng người giúp ta báo thù.”

“Không có.”

“Đầu gối.... Người thật là, người hắn nên nghĩ nhiều, nếu không phải ta, người bị người bán đi còn không biết”, Minh Hi dán cái trán vào trán ta, như si như oán nói.

Ta cười cười không nói. Lòng người nào có đơn giản như vậy, đều là đi một bước thử một bước sau đó mới chậm rãi tín nhiệm mà thôi. Bị lợi dụng một chút ta cũng không để ý, nếu có ai có thể triệt để lợi dụng ta cũng chỉ vì ta quá để ý người này. Kia còn có cái gì oán giận nữa.

“Cái kia, Bảo Âm người liền cứ như vậy tin tưởng hắn còn để hắn theo bên người?”

“Ta hiện tại vừa rảnh, dạy hắn đọc sách biết chữ cũng không thể nói là cho hắn theo bên người. Hắn dù sao cũng là nô Mông Cổ trốn đi, đầu lưỡi kia là đặc thù quá rõ ràng. Lần trước đi Nhiệt Hà rất nhiều người gặp qua hắn, tuy rằng hắn không bắt mắt nhưng cũng sẽ có vài người trí nhớ tốt nhớ rõ hắn. Cho nên ta sẽ không để hắn xuất đầu lộ diện nên để hắn ở trong viện sinh hoạt. Chờ thêm vài năm nữa hắn trưởng thành, bộ dáng thay đổi, ta lại an bài sinh hoạt cho hắn sau.”

“Người không nghi ngờ phía sau hắn có người? Còn có hắn dọc đường đi như thế nào đuổi kịp người, lại giúp người thượng được?”

“Không nghi ngờ”, ta nói. “Người không cần coi thường bản sự của một thiếu niên cầm điếu có thể sống sót ở mã phường, thời điểm ta gặp hắn ở Nhiệt Hà, chưa từng có người gọi hắn ăn cơm hay lấy cơm cho hắn nhưng hắn vẫn sống tốt, không gì là không làm được”

Minh Hi nghĩ nghĩ, gật gật đầu, giương mắt nhìn ta, “Vậy về sau đến tốt cùng là người tính toán như thế nào, đã sớm đoán được người kia sớm muộn cũng ngã không bằng hiện tại tìm cớ từ quan?”

Tính toán, cũng không phải không nghĩ qua. Từ quan cố nhiên là một biện pháp tốt chỉ là về sau ta vẫn phải giả bệnh lại không có khả năng gia nhập quân đội. Nay đối với con ta tuyệt đối là một việc xấu, trong phủ khác trong nhà, cho dù có người không làm quan thì phụ thân, nhi tử, ca ca, đệ đệ cũng có người làm quan, đối tiểu bối cũng có biện pháp bồi tài. Mà ta không có huynh đệ, a mã sớm mất, mã pháp tuổi cũng lớn. Ta nếu ôm bệnh từ quan sẽ không ai chiều cố con ta, đến lúc đó bọn họ không chỉ tại học đường không được coi trọng, tương lai trưởng thành cũng không có người tiến cử.

22. Chương 22

Vài năm nay ta chăm chỉ làm việc, ta vốn không am hiểu làm công vụ cũng như việc đồng án vốn tưởng được nhận chức vụ gì bên ngoài nhưng thái tử không biết vì cái gì lại ngăn cản ta lên chức cùng làm việc bên ngoài. Ta tưởng nơi nào đắc tội hần nhưng hần lại thường xuyên ban thưởng vàng bạc, bảo vật cho ta, biểu thị hần đối với ta thật coi trọng.

Trước kia có một lần cùng một quân sư của thái tử uống rượu, hần uống hơi nhiều lỡ miệng nói: “Người có bốn phận, có năng lực, thái tử luyện tiếc thả người đi. Gia chúng ta có cặp hỏa nhân kim tinh sao có thể không biết ai là bao cổ, ai chăm chỉ làm việc. Nay nhân tài khó cầu, vị kia”, hần vươn ngón tay cùng ngón trở ra tám, “lại bày ra bộ khát người hiền tài, rất nhiều người đều bị hần mời chào qua. Gia chúng ta càng ít người để sử dụng. Người nói hần như thế nào sẽ thả người đi.”

Chẳng lẽ ta chỉ có thể ở cái cây thái tử này thất cổ chết? Không biết thái tử khi nào thì phục lập, sau phục lập thì có gì thay đổi.

“Chờ xem đi”, ta nhẹ giọng nói.

“Ân”, Minh Hi trong lòng ta gật gật đầu.

Minh Hi không nên cầm dù theo giúp ta tại Tế Vũ Trung luyện võ, kết quả liền thụ lạnh, sốt đến nóng ran cả người. Vội vàng thỉnh đại phu đến. Lão đại phu nói: “Phần uất sâu lo nhiều năm tích tụ, từ nhỏ thân thể lại từng đại thương nguyên khí. Nay những tích tụ lo âu này giống như tan đi chỉ là từ trước dựa vào điều này mà chống đỡ chỉ sợ những đại phương từng bị tổn thương đều sẽ phát tác. Tuy rằng tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng nhưng phải tĩnh dưỡng hơn nữa không được suy nghĩ quá nhiều.”

Ta cả ngày bận rộn tiếp đại phu, lại để người đi lấy dược.

Ngồi bên giường, vuốt ve mặt Minh Hi vì sốt cao mà có chút ửng hồng, Minh Hi... Là vì báo thù cho nên thân thể suy sụp? Ta đứng dậy, Minh Hi lại bỗng nhiên mở mắt ra, lôi kéo cánh tay ta, “Mộc Thái, đừng đi.”

“Ta đi đổi khăn ướt cho người.”

“Không cần, đừng đi, Mộc Thái”, thanh âm hần dẫn theo chút nước nở đường như có chút nóng đến hồ đồ.

“Hảo, không đi”, ta cởi giày, thượng giường, đem hần kéo vào trong lòng. Về sau dưỡng hần chỉ sợ dưỡng giống như Lâm Đại Ngọc vậy, hồng hần uống thuốc, hồng hần ăn thuốc bỏ còn muốn hồng khiến hần cao hứng.

“Mộc Thái?”

“Ta đây.”

“Mộc Thái...”

“Ân?”

“Người về sau sẽ bỏ mặc ta sao?”

“Người lại suy nghĩ miên man cái gì?”, ta kinh ngạc cúi đầu nhìn hần, nhìn thấy ánh mắt hần có yếu ớt, bất lực cùng sợ hãi.

“Nếu sau này ta mỗi ngày đều nằm trên giường bệnh không khác gì ầm sặc thuốc người cũng sẽ không bỏ lại ta?”.

“Đứa ngốc”, ta tại chớp mũi hắt hạ xuống một nụ hôn, “Ta sẽ không bỏ lại người.”

“Vậy chờ ta già đi, trên mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc trắng người cũng sẽ không bỏ lại ta?”

“Sẽ không”, khi đó chúng ta là bạn già.

“Chờ chúng ta già đi, người sẽ ở nhà ngâm kẹo dừa cháu, cả nhà đoàn viên nhưng ta cái gì cũng không có, cũng không phải là gì của người, đến lúc đó muốn gặp người cũng thập phần khó khăn. Đến lúc đó ta làm sao đây? Ta làm sao đây?”, hắt đột nhiên khóc lên.

Này đến tốt cùng là làm sao vậy? Bởi vì sinh bệnh cho nên cảm xúc bùng nổ sao?

Ta tưởng tượng ra tình cảnh hắt kể, sau đó vỗ nhẹ lưng hắt nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Nghĩ biện pháp?”, hắt nức nở, mở mắt nhìn ta.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp, chờ chúng ta già đi sẽ cùng người một chỗ.”

“Thật sự?”

“Ân.”

“Mộc Thái....”

“Ân?”

“Người trong lòng có nhiều thứ như vậy, người nhà của người, sự nghiệp của người nhưng ta chỉ có người....chỉ có người...”

“Minh Hi, người cũng ở trong lòng ta”, ta đối với hắt thân thân.

“Người sẽ vĩnh viễn cùng với ta một chỗ? Sẽ không tái thích người khác?”

Vĩnh viễn? Vĩnh viễn là rất xa? Nếu ta một lần nữa bị giam cầm, vậy như thế nào có thể cùng một chỗ? Nếu có chuyện gì xảy ra, ta muốn đem Minh Hi ra ngoài kinh thành, lại như thế nào có thể cùng một chỗ? Về phần thích một người khác, Minh Hi là người kiếp trước cùng kiếp này duy nhất ta yêu thích, ta chưa bao giờ gặp người giống hắt, đơn thuần yêu ta như vậy, ta cũng chưa bao giờ thích người khác, ta nghĩ cũng sẽ không thích người khác đi.

Tình huống này ta không thể nói dối hướng chi ta cũng không nói dối, ta nhẹ nhàng mở miệng: “Ta sẽ không cô phụ người”, không cô phụ không phải là cùng một chỗ, không cô phụ có đôi khi là từ xa bảo hộ, không cô phụ chính là sẽ không yêu thích người khác ngoài hắt.

“Nếu phải chọn giữa ta, lão bà và hài tử người, người chọn ai?”.

Ta nhú mày, loại vấn đề này nào có đáp án.

“Ta là nói, nếu phải hi sinh ta để bảo toàn cho người nhà người, người sẽ làm thế nào?”, có lẽ cũng hiểu được câu hỏi không ổn, hắt nhú mày, vội vàng thay đổi vấn đề.

Chọn như thế nào? Mã Pháp, thê nhi, đó là những người ta muốn bảo hộ. Minh Hi cũng là người quan trọng trong lòng ta.

Biết rõ thời điểm bị bệnh, cảm xúc Minh Hi không ổn định, cố tình gây sự, ta còn suy xét vấn đề này. Nhưng ai nói loại tình huống này về sau không phát sinh?

Trầm mặc trong chốc lát, ta hỏi: “Minh Hi, thời điểm trong lao lúc trước, người nói nếu ta chết người cũng không sống, là thật sao?”.

“Ân”, hắt không chút do dự đáp.

“Vậy theo ta cùng nhau đi, Minh Hi”, ta chân thành nói.

Hắt nghi hoặc nhìn ta.

“Nếu đến thời điểm phải hi sinh người, ta sẽ hi sinh người để bảo hộ gia đình ta.”

Sắc mặt hắn nháy mắt tái nhợt, toàn thân đều phát run.

Ta ôm chặt hắn, dời đi ánh mắt, nói tiếp: “Bọn họ với ta mà nói là người ta muốn bảo hộ nhưng không nhất thiết ở cùng một chỗ. Chỉ cần biết rằng bọn họ sống tốt, với ta vậy là đủ rồi. Ta cam đoan không để người cô đơn một mình, cho dù là chết, chúng ta cũng cùng nhau.”

Hắn trải qua cảm xúc thay đổi đột ngột, ngơ ngác nhìn ta, môi run rẩy.

Ta khẳng định không cách nào an tâm sống mà hi sinh Minh Hi, hắn nếu nguyện ý chết cùng ta, ta sao lại không thể chứ?

Tại trong lòng ta, tình cảm của ta không giống như tình cảm của Minh Hi đối với ta sâu đậm được ăn cả ngã về không, nhưng ta là người công bình. Hắn vì ta trả giá, ta cũng nguyện ý vì hắn trả giá.

“Mộc Thái...”, trong giọng nói của hắn có bao nhiêu ngây thơ, bao nhiêu vui sướng, bao nhiêu ủy khuất, ta cũng không rõ.

“Hiện tại trong lòng kiên định sao?”, ta cúi đầu hỏi hắn.

“Người khi dễ ta, cố ý làm ta sợ”, hắn vùi đầu trong lòng ta, bất mãn nói trong ngực ta.

Ta khẽ cười, ôm sát hắn, “Về sau đừng suy nghĩ miên man, người còn đang bệnh a.”

Hắn vươn tay ôm cổ ta, “Mộc Thái, ta rất thích người, so với thích càng thích”, thân thể hắn tại trên người ta cọ xát, cọ đến ta rục rịch, ta cảm nhận được vật nhỏ của hắn cũng ngẩng lên.

“Tiểu bại hoại”, ta ngay cả muốn cũng phải suy xét thân thể hắn, không thể khiến hắn bệnh càng thêm bệnh, “Thành thật một chút”, ta cầm chặt tay hắn đang loạn động trong chăn, vỗ vỗ hông hắn khiển trách.

“Ta muốn ~”, hắn quyết miệng, tại trong lòng ta lắc lư, động vài cái liền cởi hết quần áo.

Ta búng nhẹ vật nhỏ trong bụi cỏ đang ngẩng chín mười độ, hỏi: “Minh Hi bảo bố muốn gì?”

Hắn ngẩn ngơ, “Mộc Thái, người gọi ta là gì?”

Ta nén cười nói: “Ta không gọi người, ta là gọi nó a”, ta chỉ chỉ mũi nhọn kia.

“Không được, Mộc Thái, bảo ta...”, hắn tính trẻ con trong lòng ta phụng phịu.

“Gọi người cái gì?” ta cười mỉa mắt.

“Chính là.... cái kia...”, hắn đỏ mặt.

“Nếu người ngoan ta sẽ nói...”

“Ta nghe lời người”, hắn vội vàng cam đoan, thành thành thật thật không loạn động, chờ mong nhìn ta.

Ta cúi đầu nhìn hắn, trong lòng tràn ngập sùng nịnh, hôn trán hắn, chóp mũi, môi, cơ hồ là thở dài thấp giọng nói: “Minh Hi, bảo bố...”

Mặt hắn biến từ màu phấn hồng sang đỏ thẫm, “Mộc Thái...”

“Ngủ đi, sớm một chút dưỡng hảo bệnh.”

“Hảo”, hắn cong người đưa lưng về phía ta, oa trong lòng ta, hai má vẫn ửng hồng.

Ta sờ sờ cái trán hắn, cũng không nóng lắm, trong lòng có chút yên tâm.

Hắn tại trong lòng ta ngốc ngốc, trong chốc lại ma sát hai chân, lại không dám có động tác quá lớn. Nam nhân dục niệm đi lên sẽ không dễ dàng lui xuống như vậy.

Ta thở dài, không để hắn thư thái, hắn cũng không dễ dàng đi vào giấc ngủ. Cũng may loại sự tình này cũng dễ xuất mồ hôi cũng làm cho bệnh chóng khỏi, ta thân thủ cầm vật kia của hắn, vỗ về chơi đùa trong chốc lát, khiến hắn bắn ra. Hắn rốt cuộc cũng yên ổn trong lòng ta nằm ngủ.

23. Chương 23

Ngày hôm sau, hắn đã bớt sốt, ăn qua điểm tâm, nằm ở trên giường thường thường lên nhìn ta. Ta buông công việc trong tay, đi đến bên giường, “Làm sao vậy?”

“Mộc Thái, ta.....ngày hôm qua.....người không có giận đi?”

Nguyên lai là tối qua tùy hứng nay có chút hối hận. Xác thực, với ta mà nói cái loại “lựa chọn gia đình hay chọn hắn” có thể xem như vấn đề cấm, ý nghĩa của lựa chọn trên là quan hệ tình nhân sẽ kết thúc. Nhưng đối tượng là hắn liền không giống.

Ta đối hắn lắc đầu.

Hắn cầm bàn tay ta, vội vàng ngồi dậy nói: “Ta không phải....người độc ác như vậy..... Không phải ép người không cần thê tử và nữ nhi..... Ta tối hôm qua đại khái là bệnh rồi hồ đồ.... Người....đừng chán ghét ta....”

Ta đem hắn ôm vào trong ngực, dùng chăn bao kín hắn, “Cái gì cũng đừng lo lắng, Minh Hi bảo bối”, ta vừa lòng nhìn hắn vì xưng hô này mà đỏ mặt.

Đầu tựa vào vai ta, “Mộc Thái...”

“Người chừng nào thì chịu tin tưởng ta?”, hắn không có cảm giác an toàn, sợ hãi mất đi tình cảm của ta. Đại phu nói tốt nhất khiến hắn buông lỏng tâm tình, hắn làm sao buông tâm đây? Ta làm chưa tốt sao, khiến hắn không thể tin nhiệm ta...

“Không phải, ta tin tưởng người, trên đời này ta chỉ tin tưởng người”, hắn vươn tay từ trong chăn gặt gao ôm eo ta.

Ta lại một lần nữa đem hắn bao lại, không buộc phải có đáp án. Tín nhiệm không phải có thể dùng lời để nói.

“Mộc Thái, nằm cùng ta trong chốc lát đi.”

“Hảo”, ta đem hắn phóng nhẹ, chính mình cũng tiến vào ổ chăn.

“Mộc Thái...”, hắn muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?”, ta đem tay hắn đặt tại trước ngực hôn một cái, trên người hắn có mùi hương khiến ta mê muội, tuy hắn chưa tắm.

“Mộc Thái, người cho ta thân phận đi?”

“Thân phận?”

“Ân, ta nghĩ muốn làm người của người.”

“Người vốn chính là người của ta.... Từ từ, người là nói....”, ta không thể tin nhìn hắn.

“Ân”, hắn gật đầu khẳng định.

Đương thời, luyện đồng được dưỡng cùng hạ nhân giống nhau, đều có khế ước bán thân. Hắn điên rồi sao? Thân phận tự do không cần lại muốn bán mình, điều này tương đương với người khác có thể định đoạt cuộc sống của hắn.

“Không được”, ta kiên quyết cự tuyệt.

“Nhưng ta muốn làm người của người...”

Ta cúi đầu nhìn vào mắt hắn, nhú mày nói: “Đừng có ngốc nghếch, dù không có tờ giấy kia người cũng là người của ta.”

“Nhưng là, người khác không biết, cũng không có người thừa nhận, về sau chúng ta chết cũng không thể hợp táng cùng một chỗ...”

Thật tham lam a, ta cười khê. Dù là kiếp trước, đồng tính luyện ái tại một vài quốc gia đã có thể kết hôn nhưng loại quan hệ này cũng không muốn có người biết, chỉ được vài người thừa nhận càng đừng nói là hợp táng. Bây giờ, liên tính mỗi người đều biết hẳn là luyện đồng của ta nhưng muốn cùng là hợp táng là không có khả năng. Theo lễ pháp, có thể hợp táng chỉ có thê tử.

“Chuyện của chúng ta, phụ thân ngươi biết một ít. Ta thường ở nơi này, lần này lại ở đây dưỡng thương, người nhà ta tuy rằng không nói nhưng hẳn là cũng biết. Những người hữu tâm khác, biết ngươi mua nhà sát vách nhà ta dù không thấy cũng có thể đoán được quan hệ của chúng ta. Ngươi còn muốn ai biết quan hệ của chúng ta nữa? Về phần hợp táng”, ta dừng một chút, “vốn muốn làm tốt rồi mới nói cho ngươi. Ta nguyên bản tính đợi nhi nữ của ta thành gia lập nghiệp liền mang ngươi rời khỏi kinh thành. Ta không phải đã nói rồi sao, ta sẽ nghĩ biện pháp nhượng chúng ta lúc tuổi già có thể bên nhau. Ta nghĩ đến lúc đó muốn hợp táng cùng một chỗ cũng không phải là chuyện quá khó khăn.”

“Những việc này...ngươi đã sớm nghĩ tới”, thanh âm của hắn có chút run rẩy.

“Cũng không phải quá sớm, nguyên bản chỉ là có một chút ý tưởng, vẫn chưa có kế hoạch. Nhưng sau đêm qua đáp ứng ngươi sẽ nghĩ biện pháp liền cứ quyết định như vậy. Không bằng ngươi chọn địa phương mình thích, ta sẽ bắt tay vào chuẩn bị, cho người đi mua đất để chúng ta về già còn có nơi để ở a.”

“Mộc Thái...”, hắn đem mặt chôn trong lòng ta, “Ngươi đối với ta quá tốt”.

“Về sau không cần suy nghĩ miên man.”

“Ta đều nghe lời ngươi...”

“Gia~”.

Xưng hô kia, thanh âm ôn nhu, mị nhãn như tơ, làm ta một thân nổi da gà, ta nhú mày nói: “Ngươi bảo ta cái gì?”

“Không được sao?”, hắn phong tình vô hạn liếc ta một cái.

Này tiểu yêu tinh, bởi ta bận tâm tới thân thể hắn, buổi tối chỉ đơn thuần ôm hắn ngủ, hắn liền lấy điều này làm biện pháp tra tấn ta.

Ta hít sâu một hơi, thời điểm ở cùng hắn, ham muốn chinh phục, chiếm dữ cùng muốn làm gì thì làm luôn luôn bành trướng.

Nhưng là, không được.

Thân thể hắn không tốt, phải bảo dưỡng thật tốt, ta phải tiết chế dục vọng, không thể giống như trước đây không quan tâm tác cẩu.

“Không được quyến rũ ta”, ta cố định tay chân hắn, không cho hắn lộn xộn.

“Ta nghĩ muốn nha...”

“Kia cũng không được. Ngày đó lời đại phu nói ngươi cũng có nghe, trước khi dưỡng tốt thân mình ngươi phải cấm dục.”

Hắn quyết miệng, “Ngươi không cần ta, chẳng lẽ muốn tìm người khác?”

Ta cười khỏ, “Ta trong lòng người háo sắc như vậy?”

“Vốn là vậy, trước kia làm cả đêm đều luyện tiếc dừng lại, hiện nay vài ngày không làm...”

“Đó là đối với ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ không ở ngoài niêm hoa nhạ thảo”, ban ngày luyện võ tiêu hao tinh lực là được.

“Ta không muốn ngươi chịu đựng, thời gian dài dễ gặp chuyện không may. Vạn nhất có người quyến rũ ngươi, ta sợ ngươi không chịu nổi.”

Nội tâm còn nghĩ nhiều như vậy, ta cười khê, vô cùng thân thiết cọ mặt hắn, thấp giọng nói: “Vậy ngươi lấy tay đi.”

Hai tay hắn vói vào trong quần ta, nắm lấy cửa ta, dục vọng càng trưởng lớn, thân mình hắn ngày càng nóng, lại mềm mại gọi ta: “Gia~”

“Thật sự muốn như vậy?”, ta bất đắc dĩ hỏi, thanh âm khàn khàn.

Hắn gật đầu.

Mỹ nhân nằm trong ngực, ta thật khó kiềm trụ, rốt cục vẫn khuất phục dục vọng, làm triệt để. Minh Hi thực vừa lòng ta khuất phục trước dụ hoặc của hắn. Sau ta cũng hiểu ra, loại chuyện này càng cấm, Minh Hi càng muốn làm, chẳng thà ta chủ động nắm chắc tần suất cùng số lần.

Bất quá, xét thấy hắn không nghe lời, ta để người nấu nhiều canh cùng thuốc bổ cho hắn uống.

24. Chương 24

Nghe được đồng nghiệp ta có chút thương thế đã khỏi hẳn, ta cũng không tiếp tục giả bộ bệnh nữa. Biết có vài người không nặng lắm nhưng do trị liệu không đúng lúc, cùng với hoàn cảnh sinh hoạt ác liệt trong đại lao, đi đứng không được bình thường. Một khi tàn tật không có khả năng trở lại phủ thái tử làm đương sai.

Bất quá cũng may hoàn toàn khỏi hẳn không phải chỉ có một mình ta, nếu không ta liền quá mức nổi bật.

Thời điểm ở trong lao, ban đầu vì chúng ta là người của phe thái tử, mỗi tiếng nói cử động có khả năng đều là mấu chốt cho nên bị trông giữ thực nghiêm. Sau lại truyền ra đại hoàng tử trừ yểm thái tử, thái tử có hi vọng phục lập, đối chúng ta trông giữ không còn nghiêm nữa.

Tuy rằng khi đó Mã Pháp bị bệnh, các bá phụ vội vàng tự bảo vệ mình, nhà ta cũng không có phái người đến chăm lo cho ta. Nhưng theo Minh Hi nơi đó biết, những người khác trong nhà đều ít hoặc nhiều nhờ người chuẩn bị, chỉ là huyện quan không bằng hiện quan, người Minh Hi âm thầm sử dụng cái gì thì không ai có thể biết được.

Mùa xuân năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là đại hoàng tử bị quyền cấm, đây là dự kiến trung sự.

Sau đó thập tam hoàng tử bị Hoàng Thượng trách cứ “bất trung bất hiếu”, đó là một thiên đại tội danh. Ta không biết trong đó xảy ra chuyện gì, hắn đã động nộ Hoàng Thượng? Hoặc là hắn tại sự kiện thái tử bị phế đã làm cái gì? Nhưng bị tội danh “bất trung bất hiếu” không nói là tiền đồ tiêu hủy nhưng cũng không hơn gì. Ta có chút vì hắn tiếc hận nhưng cái gì cũng làm không được, thậm chí cũng không thể cho người đi thỉnh an hắn. Bởi vì ta không chỉ đại diện cho chính mình.

Sau đó thái tử phục lập.

Cùng ta tối có liên quan là một sự kiện, chúng ta thị vệ đều nhận được “quan phục nguyên chức” ý chỉ. Lúc trước hai mươi mấy người, bởi vì tử, tàn, bệnh nhiều nguyên nhân, trên thực tế trở lại phủ thái tử chỉ có mấy người.

Thái tử ở mặt ngoài đối với Hoàng Thượng so với trước kia càng thêm cẩn thận, đối bọn đệ đệ cùng thân tử cũng rất khiêm tốn. Nhưng ta có thể nhìn ra, hắn đang bất an vì việc bị phế càng thêm rõ ràng. Hắn vốn không phải là loại người càng áp lực mạnh càng mạnh, cho nên thất bại cũng là nhất định đi....

Đường ra của ta ở nơi nào?

Bởi vì thiếu không ít người, bên thái tử lại có không ít người mới. Nguyên bản vài người cũ bao gồm ta đều tăng chức, chỉ là vì đại bá phụ từ quan, nhà ta trong mắt thái tử cũng tốt, tại trong mắt những người khác cũng tốt, liền không quan trọng như vậy nữa. Cũng có người thấy ta cản đường thăng quan, lén lút có chút động tác. Vì ta phải ở chỗ này lâu dài, tạm thời liền không phản kích. Ngược lại Minh Hi đã biết, lại âm thầm lên kế hoạch gì đó.

Một ngày thái tử bỗng nhiên hỏi ta: “Có người nói trên đường từ Nhiệt Hà trở về thấy có người giúp người thượng được, có chuyện này sao?”

Ta lắc đầu, “Không có chuyện này”, lại nhú mày nói: “Có người ở trước mặt chủ tử vu hãm ta sao? Lúc ấy mọi người chúng ta đều chung một chỗ, rất nhiều người có thể làm chứng cho ta.”

Chuyện này ta đã sớm nghĩ, bên ngoài hẳn là không có người chú ý Bảo Âm nếu không khi đó hẳn đã bị người cho rằng là gian tế của thái tử mà bắt lại. Dù sao khi đó mọi người đều suy nghĩ tìm sơ hở của thái tử mà những người bị giam cùng ta, chưa hẳn là không có người thấy hẳn, tuy rằng khi đó mỗi người đều bị thương nặng nhưng là mọi việc đều có vạn nhất.

Tóm lại chuyện này ta sẽ không thừa nhận, thừa nhận sẽ phải đem Bảo Âm giao cho thái tử, nô bộc trốn đi không phải chết chính là bị trục xuất, lại không muốn nói thái tử vốn đã nghĩ cùng quý tộc Mông Cổ có quan hệ lấy được duy trì.

Ta chính là đánh cược, thời gian dài như vậy thái tử mới nghe được điều này, chứng minh người nhìn cũng không xác định, thậm chí căn bản không thấy rõ. Là vì sợ ta ngáng chân mới ở trước mặt thái tử nói gì đó.

Thái tử có chút chần chờ nói: “Thời điểm thụ thương hoa mắt cũng bình thường.”

“Có lẽ vậy. Bất quá nô tài ngược lại trong lao nghe được vài ngục tốt nhàn ngôn toái ngữ...”

“Nói cái gì?”, hẳn có chút vội vàng hỏi.

“Nói có người được quý nhân chiếu cố, trừ bỏ ăn mặc có người chuẩn bị còn có được dùng cùng chúng ta ngồi chờ chết không giống a...”

“Quý nhân?”, hẳn bộ mặt dữ tợn hừ cười hai tiếng, “Người nghe được là người nào bị chiếu cố?”

Ta lắc đầu, “Nhân lúc ăn cơm, thời điểm ngục tốt đánh chửi ta mới nói vài câu, cũng không nhắc tới tên. Bởi vậy ta cũng không có báo cho chủ tử, dù sao cũng là ngục tốt nói ta lại không thấy tận mắt. Nay có người ở trước mặt ngài mưu hại ta, ta không biết là ai chỉ là nghĩ đến bên cạnh chủ tử có gian tế nên cũng không thể không nói chuyện này. Cầu chủ tử điều tra rõ cho nô tài trong sạch.”

Nếu ta đã bị hoài nghi, kia đơn giản liền đem nước khuấy đục. Ta nói đều là sự thật, thái tử thực dễ dàng tra được. Đến lúc đó mặc kệ thái tử tin hay không tin ta, hẳn cũng sẽ không tín nhiệm người công kích ta.

Qua vài ngày, kết quả có, Các bị đánh năm mươi đại bản. Thái tử đại khái là đem toàn bộ người hẳn cho rằng có vấn đề điều đi, đều là điều đi thủ hoàng lăng hoặc làm một chức quan nhàn tản. Đối ta xem như là tốt nhất, có lẽ hình tượng thành thật phúc hậu của ta nhượng thái tử có vài phần tín nhiệm, hẳn đem ta điều đi nơi thập tam gia. Tuy rằng cũng là chức quan nhàn tản, mỗi người đều biết thập tam gia bị mất thánh sủng, hiện tại nơi hẳn ở môn đình vắng vẻ, tự nhiên cũng không có bao nhiêu người chịu đi theo một hoàng tử không có tương lai nhưng ít ra tại kinh thành và chức quan không thay đổi.

Ta tự nhiên cũng muốn hưởng chỗ cao mà đi, bằng không ta làm gì học nhiều việc như vậy, bằng không ta vì cái gì thời điểm bên cạnh thái tử làm nhiều khổ sai mà không ai muốn nhận. Chỉ là ta hưởng cao đi cũng không phải tính đi theo bên người vị tứ gia kia.

Bởi vì sở trường của ta không phải xu nịnh mà ở chỗ ta có thể làm tốt việc được giao.

Bởi vì gần vua như gần cọp, tại trước mặt Ung Chính Hoàng đế cường ngạnh lãnh khốc trong truyền thuyết hỗn đi hỗn lại không bằng tích góp từng chút chiến tích.

Càng bởi vì điều kiện ta không tốt, nhiều năm làm việc cho thái tử như vậy, hiện tại thay đổi địa vị? Muốn chết.

Chỉ là không có tìm được chiêu số khác, trước bị sung quân đến nơi Thập tam gia, tiền đồ thật sự khó khăn. Bất quá, thập tam gia cùng vị tứ gia kia quan hệ tốt lắm, hẳn hiện tại cũng không có năng lực tranh đoạt trử vị, như vậy ít nhất sau này có thể bình an đi.

Ta tuy rằng an ủi chính mình như vậy nhưng vẫn là có chút nản lòng thoái chí. Hiện tại Thập tam gia tự thân khó bảo toàn, đi theo hẳn thật không có cơ hội thăng chức, rời hẳn đi theo người khác thì phải là địch cùng thái tử, nói vậy chỉ còn Tứ bối lạc, làm tùy tùng của những hoàng tử khác không có giá trị. Về phần

Tứ bối lạc, hắc hắc sẽ không coi trọng nô tài phản bội Thập tam A ca lại càng không vì một nô tài mà là địch của thái tử.

Tử cục. Ta thở dài.

Chỉ có một việc đáng vui mừng là ta cùng Thập tam gia coi như hợp ý, nếu theo tình cảm mà nói, đi theo hắc so có đi theo thái tử còn tốt hơn.

25. Chương 25

Đến nơi Thập tam A ca báo danh, khác với các hoàng tử khác đều là bối lạc, bối tử chỉ có hắc không có tước phong nên vẫn là Thập tam A ca.

Hắc cười khổ nói: “Mộc Thái, ngươi cũng bị sung quân sao?”

Ta không nói gì đáp lại.

“Kia vừa vặn, hôm nay chúng ta hai người thất ý cùng nhau uống rượu.”

“Vâng.”

Vị Thập tam gia này có thể ca có thể phú, tài hoa phong nhã, ta nghe không hiểu, đáp không được, bốn miệng chuyết lưỡi nhưng là thắng tại uống rượu sảng khoái. Nay uống rượu hai người tựa hồ thật vui vẻ.

Không quá mấy ngày, Thập tam gia đem ta thăng lên thống lĩnh thị vệ, bởi vì phía trước thay đổi địa vị, vì tiền đồ của chính mình. Người trong phủ a ca thiếu rất nhiều, Thập tam gia cũng không nhượng ta tìm người tiến thêm vào, chỉ nói “hãy dùng người nguyện ý lưu lại”. Trong phủ cơ bản không có phòng khách, Thập tam gia cũng không xuất môn, người tuy rằng thiếu cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Tâm của ta cũng từ từ kiên định. Kết quả cố nhiên là không thể thay đổi nhưng về phương diện khác, ta đem hắc trở thành bán bằng hữu cũng không nhẫn tâm tại thời điểm hắc thất ý rời đi.

Về phần sao lại là “bán hữu”, hắc dù sao cũng là hoàng tử, ta cũng không hi vọng xa vời cùng một hoàng tử trở thành bằng hữu tri giao, thân phận chênh lệch thể hiện rõ ràng cho nên vô luận hắc thất ý hay là đắc ý, ta vẫn nghiêm khắc tuân thủ toàn bộ lễ tiết “chủ tử cùng nô tài”.

Về nhà, thay đổi quần áo, trước đi cấp Mã Pháp thỉnh an. Hắc không có giống bình thường lưu ta lại hạ bàn cờ hoặc là nhượng ta đi làm việc của mình mà là mang ta vào nội thất mật đàm.

“Thời gian trước ngươi phiền toái không ngừng, tâm tình cũng không hảo cho nên ta vẫn không đề cập tới. Hiện tại ngươi nói cho ta nghe một chút, ngươi thường xuyên không trở về nhà có phải hay không bên ngoài dưỡng nữ nhân?”

Ta trầm mặc chốc lát: “....là Minh Hi”, ta không muốn nói dối Mã Pháp.

“Cái gì?” Mã Pháp ngừng lại trong chốc lát rồi chống quải trượng đi tới đi lui trước mặt ta vài lần mới nói: “Nếu mười năm trước, ta không đánh gãy chân ngươi là không được. Nhưng hôm nay ngươi trưởng thành, ta cũng già, quần không được ngươi”.

“Tôn nhi không dám”, ta quỳ xuống.

Thật lâu sau, Mã Pháp thở dài nói: “Mà thôi, tiểu tử kia vận mệnh nhấp nhô, xác thực đáng thương. Ta mặc kệ ngươi cùng hắc thể nào nhưng ngươi cũng không nên vắng vẻ thê tử mình. Nàng vì ngươi quản hậu viện, chăm sóc hài tử, còn phụng dưỡng ta, không dễ dàng a.”

“....Vâng, tôn nhi nhớ kỹ.”

“Được, đứng lên đi. Ta nói như thế nào ngươi trong phòng đã nhiều năm lại không cho ta thêm tôn tử. Sự tình ngươi cùng tiểu tử kia ta mặc kệ nhưng ngươi phải cho ta nhiều cái tôn tử, nghe hiểu chưa?”

“Này....tôn nhi đã muốn có ba nhi tử...”

“Còn có người ngại nhi tử cỡ này? Như thế nào? Người vì hấn liền nói dối tông đường cũng không làm? Phải hấn quản người? Ta nhớ rõ tiểu tử kia từ nhỏ liền xảo quyệt lợi hại.”

“Cũng không phải. Tôn nhi suy bụng ta ra bụng người mà thôi, hấn ném qua đau khổ, khó tin nhiệm người khác, ta không muốn hấn khổ sở.”

“....Người thật đúng là đối hấn dụng tâm. Ta hỏi người, trong lòng người, hấn cùng thê nhi người bên nào trọng bên nào khinh?”

“Tự nhiên thê nhi trọng yếu”, đây là trách nhiệm cùng tình thân, với ta mà nói, trách nhiệm quan trọng hơn tình yêu.

Mã Pháp nhìn ta hồi lâu mới nói: “Tương lai người cũng đừng quên lời hôm nay đã nói”, xoay người mở ra ám cách, bên trong xuất ra một hộp gỗ giao cho ta, “Đây là một ít ngân phiếu, điền sản, bất động sản cùng mấy chỗ sản nghiệp, ta tuổi lớn lưu lại cũng vô dụng. Người A Mã mất sớm, cho dù người là tôn tử ta thích nhất, ta sau trăm tuổi tước vị cũng không đến phiên người kế thừa. Người đi theo vị Thập tam gia kia tiền đồ còn chưa biết, Mã Pháp đem đồ này giao cho người, cho người thêm điểm phòng thân. Đó là tất cả vốn riêng của ta, chưa từng có trong công trường của phủ, người cũng không cần lo lắng có người biết lại ghen tị.”

“.....”, ta có chút xót xa, Mã Pháp hấn cái gì cũng nghĩ tới ta.

“Còn có, những người hầu hạ ta đều là lão nhân, ta giao cho người tới an trí, người khác ta không tin.”

“Vâng, Mã Pháp yên tâm”, ta trầm giọng nói.

“Đừng dùng khuôn mặt khóc tang như vậy, ta không thích xem. Đi tới chỗ tức phụ người đi”, Mã Pháp trách mắng.

“Không”, ta lắc đầu, “Hôm nay ta muốn ăn cơm cùng Mã Pháp”.

“Xú tiểu tử”, Mã Pháp tâm tình tốt cười mắng ta.

Dùng xong cơm chiều, trở lại trong viện hỏi việc học hành của ba nhi tử, về phần nữ nhi, ta không biết dạy nàng như thế nào, cũng không thể cứ sủng nịnh, yêu thương. Thời đại này nữ tử thật không dễ dàng, các loại quan hệ gia tộc đặc biệt phức tạp, hầu hạ cha mẹ chồng, quản gia, giúp chồng dạy con còn muốn cùng các nữ tử khác tranh đấu. Ta không có cách nào biết được tương phu tương lai của nàng là cái dạng người gì cho nên nàng không thể giống nữ tử kiếp trước đơn thuần, vừa không thể kiêu căng lại không thể nhu nhược, phải có nội tâm và khả năng. Ta nghĩ mẫu thân nàng có thể dạy nàng bản sự đó.

Ba nhi tử trừ bỏ học văn, học địa lý, ta còn thỉnh thoảng nghiêm khắc dạy bọn hấn tập võ cùng kỵ xạ. Tại phương diện này, thái độ của ta và Mã Pháp giống nhau, nam hài tử vẫn là thân thể cường tráng, giỏi võ. Bất luận cái khác có học tốt hay không nhưng thân thể nhất định phải khỏe mạnh. Thời điểm bắt đầu, mấy tiểu tử ăn không ít khổ, thời điểm từng hài tử học võ, ta đều tự mình dạy bọn hấn một đoạn thời gian làm cho bọn hấn hình thành thói quen cố định. Trưởng tử Ngạch Đăng Y thật hiểu chuyện, cũng có phong phạm ca ca, có hấn làm gương, lão nhị, lão tam cũng đi theo hấn học tập. Cho nên tuy rằng ba nam hài tuổi tác khác biệt không lớn nhưng cũng không tranh cãi ầm ĩ.

Tại phương diện văn chương, ta có thể dạy bọn họ không nhiều lắm, xem bọn hấn hoàn thành bài tập, soạn ra bài văn liền cho hai đứa nhỏ đi ngủ trước.

Ngạch Đăng Y đã muốn chín tuổi, ta chuẩn bị cho hấn một tiểu mã cầu, để bồi dưỡng sự ăn ý từ nhỏ. Nhìn hấn vui sướng cùng tiểu mã cầu một chỗ, ta không khỏi mỉm cười.

“Cám ơn A Mã”, thanh âm hấn non nớt, “Bọn đệ đệ không có sao?”

“Bọn họ còn nhỏ, chờ bọn hấn trưởng thành cũng có.”

“Kia Thụy An có không? Ta nghĩ muốn cùng hấn xem ai dưỡng tốt hơn.”

Thụy An là nhi tử của Minh Hi, thời điểm hần sau tuổi ta liền đem hần đưa vào trong học viện trong tộc cùng Ngạch Đằng Y cùng nhau đọc sách tập võ, bọn họ kết thành hảo hữu, tựa như Minh Hi và ta lúc trước. Bất quá hần vẫn đang ở tại biệt viện cùng sinh hoạt với lão quản gia. Ta đã sớm đưa khế ước cho lão quản gia, thân phận lão cùng dân chúng bình thường giống nhau. Bất quá hần đã quen chăm sóc ta cho nên vẫn ở biệt viện chăm sóc sinh hoạt cho ta.

“Yên tâm đi, ta cũng tặng hần một con”, ta đem hần ôm vào lòng, Ngạch Đằng Y tính cách ôn hòa rộng lượng, so với ta trầm mặc ít lời hần càng giống A Mã đã mất của ta.

“A Mã lần trước dạy ngươi đề số học, làm được chưa?”, ta dạy hần một ít đại số đơn giản, tương lai không dùng đến nhưng có lợi cho việc khai phá trí lực.

“Học xong, A Mã muốn kiểm tra sao?”

Lại dùng nửa canh giờ dạy hần số học, sau đem đuổi hần về phòng, chính mình thông thả bước về phòng. Nghĩ nghĩ lời Mã Pháp nói, ta trời sinh không phải đồng tính luyến ái, tự nhiên thích nữ nhân. Nhưng trong lòng có Minh Hi, đối với chuyện này vốn không có như trước nóng bỏng.

26. Chương 26

Đem đồ Mã Pháp đưa ta cho Minh Hi, về phần cái gì không đưa Nhan Trát Thị, bởi vì qua tay nàng không khỏi làm cho người trong phủ để ý. Ta hi vọng nàng đem tinh lực đặt ở việc chăm sóc Mã Pháp cùng bốn hài tử.

“Oa, Mã Pháp người thật sự là đại tài chủ”, Minh Hi cảm thán, “Nhìn xem, nhiều ngân phiếu như vậy, thôn trang, cửa hàng, phòng ở, so với A Mã ta còn hào phóng hơn.”

A Mã hần ngày lễ tết sẽ cho người đem bạc hoặc khế ước lại đây nhượng ta đưa cho Minh Hi. Ta coi đây là ý tứ đem toàn bộ tài sản riêng cấp cho nhi tử. Minh Hi ở mặt ngoài vẫn không muốn thấy A Mã hần kì thật đã muốn lượng giải rất nhiều.

“Vốn muốn giao cho người quản lý nhưng là thân thể người...”, ta có chút đau đầu, ta thật không am hiểu quản lý tiền bạc cùng san nghiệp, bên người cũng không có người khôn khéo có năng lực có thể tín nhiệm a.

“Giao cho ta? Người liền như vậy tin tưởng ta, nguyện ý đem gia sản đều giao cho ta quản?”, hần mở to mắt.

“Tự nhiên tin người”, ta cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, “Người nếu tình nguyện muốn tiền cũng không muốn ta, ta sẽ đưa cho người.”

“Ta đương nhiên muốn người”, hần cao hứng, hưng trí bừng bừng đi lấy tráp đến, lại lấy ra xấp này xấp nọ, “Đây là vài năm ta kiếm được, còn có của A Mã cấp. Gia, chúng ta không nói phú khả địch quốc nhưng cũng coi như là rất có tiền đi?”

“Đó là người chưa thấy qua tham quan cùng cự phú”, ta buồn cười búng trán hần, ta thật cao hứng hần có hứng thú làm việc. Từ khi hần yên tâm về sau, cả người không có tinh thần lại dễ dàng miên man suy nghĩ, tưởng đông tưởng tây. Hần là nam nhân, ta không muốn độc chiếm hần lưu hần vĩnh viễn tại hậu viện mà nguyện ý hần thân thái phi dương đi làm việc của mình. Hần có thiên phú buôn bán, so với ta lại khôn khéo hơn nhiều, việc này giao cho hần vừa vặn, chỉ là thân thể hần....

“Việc này cứ giao cho ta, người cứ yên tâm”, hần cam đoan.

“Nhưng là thân thể người...”, ta đem hần kéo vào trong lòng, “Đại phu nói người cần tĩnh dưỡng.”

Hần ngồi trên đùi ta, chỗ ngồi của hần, ôm lấy cổ ta nói: “Không phải việc gì cũng cần tự mình làm, ta là làm tổng quản nha~”.

“Tái thỉnh đại phu đến xem, nếu hần nói được liền đi, hần nói không được liền không được”, ta quyết định.

Đại phu nói làm chút sự không ngại, chính là không thể mệt nhọc. Ta tiến bước đại phu trở về thấy Minh Hi đang cười trộm, niết mặt hắc một phen, “Về sau mỗi tháng thỉnh đại phu một lần, thân thể không hợp cách phải ở nhà tĩnh dưỡng”, vừa lòng nhìn hắc đô đô miệng, nói tới việc khác “Còn có, lời đồn đãi gần đây có phải hay không là chuyện tốt người làm?”

“Ân”, hắc tựa vào trong lòng ta đáp, “Ai kêu bọn họ muốn hại người. Kia đều là trước đây ta tra được một ít, hiện tại vừa vặn dùng tới.”

“Về sau làm việc phải tận lực điều thấp một chút, ta không ở bên thái tử cũng sẽ không còn tăng bảo hộ. Thập tam gia hiện tại thất thế, có người muốn đối với người hoặc ta làm cái gì cũng sẽ không có bao nhiêu cổ kỵ. Sinh ý làm được điều thấp một chút, nếu thật làm không tốt liền không làm nữa, chuyển sang mua điền trang đi.”

“Ta biết, người cứ yên tâm”, hắc ôm cổ ta hôn, “Mộc Thái, ta quản này đó cho người, người nói ...ta giống người nào của người?”

“Quản gia?”

“....”, hắc bửu môi, tay nhéo một miếng trên lưng ta.

“Nội nhân?”, ta nhú mày nhu nhu eo, chiêu thức ấy của hắc càng ngày càng lợi hại.

“Chúng ta là người một nhà?”, hắc tựa trên vai ta thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy”, ta nhẹ nhàng đáp, cùng một chỗ đã muốn sáu năm, có cảm giác như lão phu thê, “Ngày mai theo ta hồi phủ một chuyến.”

“Hồi phủ?”, hắc lấp bắp kinh hãi, “...Đi làm gì?”

“Mã Pháp đã biết quan hệ của chúng ta. Hắc nhượng ta đem người mang về, đại khái có chút chuyện muốn nói với người. Người không cần lo lắng, hắc đã nói không quản chuyện chúng ta. Hắc là nói chuyện khác.”

“....Hảo”, thanh âm hắc có chút run, là khẩn trương sao?

“Gặp qua Mã Pháp, chuyện chúng ta liền một đường bằng phẳng. Về sau có việc người cứ đến phủ tìm ta, cứ thoải mái đến không cần dùng võ nghệ. Bảo tiêu kia của người kỳ hạn đã hơn một năm đi?”

“Ân”, hắc gật đầu.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp cho người một cây súng Tây Dương phòng thân, biết dùng không?”

“Đừng xem nhẹ ta, cái kia ta cũng từng chơi đùa a.”

“Ta sẽ tìm hai người tin cậy đi theo người, sau khi bảo tiêu của người đi, người chỉ một mình không an toàn.”

“Có gì không an toàn, ta đã chừng này tuổi còn sợ người có chủ ý xấu với ta?”

Ta coi sắc mặt hắc hồng hào, mi mục như họa, hai mắt ẩn tình, dụ hoặc căn bản không bớt, ai biết có thể hay không đúng trúng nam nhân tính trùng thượng nào.

“Người coi như nhượng ta an tâm đi.”

“Được rồi, ta nghe lời người. Bất qua đêm nay người phải nghe ta”, hắc tại bên tai ta nói nhỏ.

“Tiểu yêu tinh...”

27. Chương 27

Mã Pháp đem ta ngăn ở bên ngoài, một mình cùng Minh Hi nói chuyện, ta tùy tiện cầm sách dạy đánh cờ. Cũng không phải không lo lắng nhưng hai người nói chuyện ở trong khiến ta thực yên tâm.

Qua nửa canh giờ, bọn họ đi ra, biểu tình hai người đều thực bình tĩnh nhưng ta không xem ra chút manh mối gì. Trên mã xa, ta hỏi hần cùng Mã Pháp nói gì.

“Lão nhân gia nói nếu chúng ta đã muốn ở cùng nhau hần cũng không kiên trì phản đối. Nhưng là hy vọng ta ở bên người có thể giúp đỡ người, không cần trở ngại tiền đồ của người cũng không muốn người rơi vào mĩ sắc”, Minh Hi tựa vào lòng ta nhẹ giọng nói.

“Chỉ vậy thôi?”

“Còn có...hần nói tâm người dù ở trên người ta nhưng chiếu cố thể nhi là bốn phận không thể không làm”, hần chớp mắt nói.

Ta cười khê, “Vậy người trả lời như thế nào?”

“Ta có thể nói cái gì?”, hần tức giận nói, “Tự nhiên là nói ta đã biết”.

“Mã Pháp còn nói gì nữa?”

“Không có, hần chỉ đưa ta cái ngân bài này”, hần đưa cho ta xem.

“Mã Pháp như thế nào cho người cái này?”, ta giật mình nói.

“Đây là cái gì?”

Ta cười nói: “Phàm là gả vào nhà ta làm tức phụ sẽ có bài tử giống như vậy, có thể dùng nó linh bạc, sai khiến hạ nhân. Là đại biểu thân phận nữ chủ nhân trong phủ. Mặt trái còn có con số, cho thấy là tức phụ của con cháu nào nì”, Mã Pháp thật là lão ngoan đồng, thế nhưng cho Minh Hi một khối bài tử như vậy.

Sắc mặt Minh Hi một trận trắng một trận hồng, vừa then vừa giận.

“Đừng tức giận, Mã Pháp chỉ muốn trêu chọc người thôi, đại khái không cam lòng tôn tử thế nhưng chung tình với một nam nhân đi”, ta an ủi hần.

Hần trắng mắt liếc ta một cái, lại đem cái ngân bài kia treo lên cổ, nghênh đầu chọn mi nói: “Lão nhân gia hần nếu thừa nhận thân phận ta, ta làm gì lại không mang theo”.

Ta cười ha ha, Minh Hi tiến vào trong lòng ta buồn rầu nói: “Đầu gối, kỳ thật hôm nay ta thật cao hứng.”

Ta yêu thương đem hần ôm trên đùi, ta xưa nay không phải là người mềm lòng, ngẫu nhiên làm việc thiện cũng bất quá là lương tri tồn tại cùng với việc xác định không nhạ phải phiền toái mà thôi. Lúc trước đối với Minh Hi cũng là như thế sau lại thuận tay cứu Bảo Âm cũng vậy.

Nhưng việc làm này dẫn ta đi trên một con đường mà ta chưa bao giờ nghĩ tới, thời điểm ban đầu là đối với hần thương tiếc cùng hần đối với ta ngày càng hấp dẫn, khi đó không có cái gì là tình cảm chỉ là thỏa hiệp với thực sắc cùng với tâm lý tìm kiếm cái lạ.

Sau chậm rãi đối tốt với hần trở thành thói quen, mới biết tình cảm cũng là do thói quen dần dần tính lữ thành. Ngay từ đầu thâm nghĩ bảo hộ hần chu toàn dần dần ngay cả tâm tình của hần cũng bận tâm, bởi vậy liền thế thiếp trong nhà cũng dần dần không lui tới nữa. Đây chính là tình yêu đi, ta nghĩ.

Kỳ thật hậu viện nữ tử không phải không có người đáng giá để yêu quý, cũng không phải không thể hợp ý tâm đầu. Chỉ là thời đại này nữ tử phụ thuộc vào nam tử, nói chuyện làm việc đều phải đúng mực. Ta lại là người thẳng thắn, dù biết nhưng cũng không thích suy đi đoán lại thế nên khi ta yêu thượng một nam tử cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Minh Hi đối mặt với ta luôn thẳng thắn trực tiếp, cảm tình cũng thật sâu đậm đối với chính mình lại không lưu lại đường sống, hần cũng hợp với tính cách ta. Trước đây ta cũng chỉ thích những người bạn đơn giản, lớn lên lại yêu người yêu ta không giữ lại gì cũng là điều có thể hiểu được.

“Cao hứng cái gì?”, ngón tay khê vuốt đường cong cầm hần.

“...Người trong lòng đặc biệt thích ta, có phải hay không?”, hần cười đến giống như hồ ly.

“Ân”, ta gật đầu.

Mắt hần ửng đỏ, lại cười nói: “Ta đã biết, bằng không người làm gì muốn Mã Pháp thừa nhận ta đâu?”

“Xác thực”, ta ôm chặt hân cười khê.

Ngày nghỉ mang theo Minh Hi đi ngoại ô giải sầu, hân nằm trên ghế nhìn ta bơi lội, tuy rằng thời tiết thực nóng, nước cũng không lạnh nhưng thân thể hân nhược không thể xuống nước liền chống cằm nhìn ta bơi lội, chờ ta trở lên liền vội vàng đưa ta trở về phòng.

“Làm sao vậy?”, ta buồn bực.

“Ta muốn người”, thân thủ hân giải khai quần áo ta vừa mới phủ lên.

“Hồ nháo cái gì?”, ta ôm hân đến giường nằm, mặt hân có chút nhiệt hay là bị cảm nắng.

Hai chân hân lại gắt gao cuốn chặt eo ta, gắt gao ôm cổ ta, “Vừa rồi thời điểm nhìn người bơi lội ta nghĩ, người đừng động để ta đến hầu hạ người...”

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, ôm hân đến giường nằm xuống, hân ngồi trên người ta thoát quần áo ta, một bên thoát một bên nói, “Thân thể người thật xinh đẹp, lưng, ngực, cánh tay, eo, đùi đều rắn chắc, ở trong nước lóe sáng làm cho ta đều nhìn không được...”

Ta lần đầu tiên có cảm giác bị sắc lang tưởng nhớ làm nổi lên một thân da gà rồi lại không nhìn được bật cười.

Minh Hi liếc trắng ta một cái, lại cúi người xuống hôn ta.....

.....Hân ngồi trên người ta lắc lư, thời điểm một mỗi tiết tấu chậm lại, ta chế trụ eo hân, nhất nhất hướng về trước đỉnh vào chỗ sâu nhất trong thân thể hân....Bởi vì sợ hân vất vả, chúng ta rất ít dùng thức cười nhưng là không thể phủ nhận tư thế làm thị giác của ta được hưởng thụ tối cao....Ánh mắt Minh Hi ướm át, hai má phồng hồng, xấu hổ lắc lư thân thể tuyết trắng, hai chân mềm nhũn.... Minh Hi say mê, thỏa mãn... không nhìn sót cái gì.

Cảm tình cùng thân thể có thể tập trung vào một cá nhân thật sự là một loại phúc khí. Cái loại thỏa mãn này không chỉ trên thân thể mà còn là trên tâm lý. Ta ôm người này, hân ngồi trên người ta lắc lư cố gắng lấy lòng ta, đây là người kiêu ngạo tùy hứng nhưng lòng luôn tràn đầy tình tình yêu với ta, ta cũng yêu người này. Đây không phải phúc khí thì là cái gì?

28. Chương 28

Không có thái tử bảo hộ, mấy nhà bên ngoài của ta đều bán, âm thầm đổi thành ruộng đất, Minh Hi không khéo như vậy đương nhiên không ăn mệt.

Ta thực lo lắng hân chịu thiệt, hơi chú ý chút phát hiện hân xử lý thật lão luyện, ta thực an tâm.

Tương lai những thứ này lưu lại cho nhi tử làm tài sản, đồ cưới cho nữ nhi, còn có một phần của Thụy An. Minh Hi đem tất cả cho ta, tài sản của ta ít nhất có một nửa hân mang đến hoặc là hân kiếm ra. Tương lai ta cũng không thể để nhi tử hân chịu thiệt.

Trưởng tử của ta cùng Thụy An đọc sách vô cùng tốt, Thụy An tựa hồ càng thông minh hơn nhưng Ngạch Đằng Y tính tình ổn trọng lại là quý tộc người Mãn, tiền đồ mai sau so với Thụy An càng thêm dễ dàng. Thụy An trên danh nghĩa là người nhà lão quân gia, xuất thân là binh dân người Hán, muốn làm quan phải dựa vào khoa cử.

Thứ tử cùng tiểu nhi tử còn nhỏ, bây giờ chưa nhìn ra cái gì. Chỉ là có ca ca ảnh hưởng, không cầu kết với đệ tử quý tộc làm một hoàn khổ, ta đã thực vừa lòng. Tương lai tiền đồ như thế nào, trừ bỏ tư chất còn phải xem cơ duyên, ta sẽ không yêu cầu bọn hân quá nhiều.

Ta gần đây luôn suy nghĩ việc tư. Mã Pháp tuổi lớn đã không muốn quản lý gia sự. Sản nghiệp gia tộc đại bá phụ, nhị bá phụ, tứ thúc, ngũ thúc đều quản một ít. Mã Pháp sau trăm tuổi, tước vị đại khái là đại bá

phụ kế thừa, nay tuy rằng hấn không quan chức nhưng chế độ trưởng tử kế thừa không phải dễ dàng sửa đổi. Huống chi trong gia tộc còn có trưởng lão dòng họ tọa trấn.

Chỉ là chi thứ hai, tứ phòng, ngũ phòng không hấn sẽ giao ra sản nghiệp trong tay họ, tuy rằng tài sản chung nhưng là đã qua tay họ sao có thể giao ra toàn bộ. Nói không chừng bọn họ sẽ đòi ra ở riêng.

Không có chức quan, đại bá phụ không thể chế trụ được bọn họ, việc ra ở riêng trưởng lão dòng họ không chắc đã quan.

Theo cá nhân ta mà nói, ở riêng không chiếm được lợi ích gì ngược lại không được tước vị che chở. Nhưng nếu ở riêng có thể cùng bọn họ phân rõ giới hạn, nếu đại bá phụ bọn họ bởi vì thái tử ngã, chúng ta về sau trên chính trị thân gia trong sạch, đối với con ta ngược lại là một chuyện tốt.

Dưới sự che chở của gia tộc, chúng ta hằng năm đều thu không ít tiền. Nếu gia tộc không ngã, vô luận là tiền đồ của nhi tử hay hôn sự của nữ nhi đều sẽ rất tốt. Nhưng tối trọng yếu là, Mã Pháp khẳng định không hy vọng thấy con cháu ở riêng. Hấn tuy nhượng chúng ta bỏ đi tiền đồ nhưng cũng vì con cháu đời sau có thể giúp gia tộc quật khởi.

Như vậy, gia tộc đến tốt cùng có ngã hay không ngã? Đương kim Hoàng đế đối công thần tốt lắm nhưng Ung Chính tựa hồ là một Hoàng đế khắc bạc. Tiền đồ gia tộc thật sự khó nói.

Bất quá, nếu ta phản đối ở riêng, lấy tình huống hiện tại của ta lời nói cũng không có bao nhiêu phân lượng, chỉ có thể nhìn một bước đi một bước.

Hoàng đế ra ngoài du ngoạn, Thập tam a ca tuy rằng không có tước vị, không có chức vụ nhưng Hoàng đế nhiều lần mang theo hấn bên người. Nhìn không giống như một lần nữa đạt được sung ái mà là mang theo bên người để an tâm. Ta không thử đoán trong đó đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ tận lực làm tròn chức trách của mình.

Khang Hi năm thứ năm mươi, ta lại lần nữa theo hấn đi tái ngoại. Tinh thần hấn vẫn thực sa sút, thân thể cũng không hảo cho nên đại đa số thời điểm chỉ nằm trong màn, chỉ khi bị điểm danh mới tham dự yến hội, cũng ít tham gia săn bắn.

Ta sẽ không nói lời gì cũng không quan tâm chuyện gì. Ta chỉ trầm mặc mà kiên định cùng hấn. Thời điểm đang nhìn trời, chúng ta có thể làm gì đâu? Kiên nhẫn chờ hoặc là hưởng thụ hắc ám.

Kỳ thực ta thực thích ở tại màn lý hoặc ngẫu nhiên đi theo Thập tam a ca đi địa phương người khác không đi săn. Nơi yến hội cũng không phải nơi thoải mái, có lẽ có người cảm thấy được tham gia là vô cùng vinh quang. Lấy thân phận thị vệ, luôn đứng còn không nói lại phải thường xuyên quỳ xuống trả lời cái này, giải đáp cái kia vấn đề. Ngẫu nhiên có nhóm chủ tử cao húng thì phải giống như con hát đi lên luận võ, thưởng cho người một ly rượu còn phải dập đầu tạ ơn. Đó cũng không phải những ngày thoải mái nhưng ta không thể lựa chọn.

Ta cảm thấy người hiện đại thích ứng sinh hoạt thế này không khó. Nhưng trừ bỏ quan trường với những tên giảo hoạt cùng mã thí, có thể sinh hoạt như cá gặp nước chỉ sợ không nhiều lắm. Ít nhất ta không nằm trong đó.

Ta tính tình bộc trực, liền tính đời này học được thỏa hiệp biết quỳ xuống cũng không thay đổi được tính tình ta. Ta có thể tiếp nhận mệnh lệnh, chịu được bất công, lấy gia đình làm trọng nhưng ta vĩnh viễn không học được tươi cười ngênh đón người, không học được nói những lời hay, không học được ở thời điểm chủ tử cao húng đi chê cười người khác, không học được ở thời điểm chủ tử cần đi làm những việc mờ ám, cũng không học được hạ mấu chốt lương tri xuống thấp.

Cho nên lúc ở phủ thái tử, ta không được xem là tâm phúc của hấn bởi vì ta vĩnh viễn sẽ không chủ động chém giết bá tánh bình dân, bắt người trộm đưa đến đông cung thái tử. Trừ phi hấn ra lệnh cho ta.

Thật may mắn Thập tam gia tựa hồ cũng không thích những việc này.

“Mộc Thái, người là người chăm làm việc lại bị bôi nhiều hắc oa như vậy lại có thể hệ trước làm chỗ dựa nhưng cuối cùng lại bị biếm đến chỗ a ca không có tiền đồ nhất, người vì cái gì không sốt ruột, không uể oải?”

Ta ngần ngại, không nghĩ hẳn sẽ đột nhiên cùng ta tâm sự, nghĩ nghĩ đáp: “Còn chưa tới tuyệt cảnh.”

Hắn nhìn ta trong chớp lát, bỗng nhiên nở nụ cười, “Mộc Thái, người tốt lắm”, sau đó lại nói: “Tứ ca đối đãi với ta luôn tốt lắm, ta nghĩ ta hướng hẳn về cử người, hẳn sẽ không cự tuyệt. Ta cũng biết người là người chăm chỉ, từ ca thực thích người như vậy, người cũng không cần vì ta mà chậm trễ tiền đồ.”

Ta biết rõ nếu không muốn bị người nói thành Lã Bố loại “nô gia tam tính” tốt nhất nên giống như Trương Liêu, lão bản chết mới đổi chủ. Lần đầu tiên ta thay đổi chủ tử là bị thái tử ghét mà đuổi đi, không ai có thể nói gì ta. Nhưng nếu nay bỏ Thập tam a ca đang gặp vận rủi, ta đây sợ chính là không còn tiền đồ. Nơi đây xã hội rất coi trọng phẩm chất của người làm, ngôn hành không cẩn thận có khả năng bị chỉ trích thành phản bội.

Vội vàng quỳ xuống nói: “Nô tài chỗ nào cũng không đi, nguyện ý đi theo Thập tam gia.”

“Liền tiền đồ cũng không để ý?”

Ta trầm mặc một lúc, “Nô tài ngu ngốc cũng không có bao nhiêu bản sự, chỉ biết thành thực làm việc, trung tâm với chủ mà thôi.”

Hắn lộ ra một chút tươi cười, nâng ta đứng lên, “Hảo, vậy vẫn đi theo gia đi.”

“Dạ”, mặt không chút thay đổi nhưng trong tâm ta nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ có phải hẳn thử ta không nhưng hẳn là ta lựa chọn đúng rồi.

29. Chương 29

Nhanh chóng trở lại kinh thành, biết được tin bệnh tình Mã Pháp nguy kịch, lòng ta như lửa đốt, hướng Thập tam ca xin nghỉ sau đó chạy nhanh về nhà. Cố ý xem nhẹ sắc mặt của các thúc bá cùng huynh đệ, bởi vì người Mã Pháp thương nhất là ta, bọn họ hiển nhiên không hi vọng ta ở riêng cùng Mã Pháp – nguyên nhân vì tài sản.

Ta đến bên giường Mã Pháp quỳ xuống, cũng không để ý đến nhóm thúc bá đi theo sau lưng ta, thứ cần chia tổ tôn đã sớm công đạo qua, ta chỉ là luyện tiếu người vẫn che chở ta, “Mã Pháp”.

Mã Pháp suy yếu hướng ta mỉm cười, “Mộc Thái, ta sẽ đi, về sau phải nghe lời các thúc bá, bọn họ sẽ thay ta chiếu cố người”, dứt lời ánh mắt liền đảo qua các thúc bá.

Mấy thúc bá không ngừng gật đầu đáp ứng, nói về sau sẽ chiếu cố ta.

Ta rơi lệ đầy mặt nhất nhất gật đầu.

“Cung tiễn, khô giáo, những vật trong thư phòng, còn có lão nhân vẫn hầu hạ Mã Pháp, Mã Pháp đều giao cho người. Mã Pháp không giỏi kinh doanh, chỉ có ngàn lượng bạc vốn riêng cũng lưu lại cho người.”

“Mã Pháp...”

“Các bá bá cùng thúc thúc người ta đã công đạo qua để họ đồng tâm hiệp lực. Chỉ có người là ta không yên lòng, A Mã người mất sớm, nhất phòng này phải nhờ vào người.”

Ta chỉ biết gật đầu, “Mã Pháp, người ít nói, kéo mệt...”

Hắn quay đầu đối thúc bá ta nói: “Đem tôn tử, trọng tôn tử của ta vào đây, nhượng ta nhìn.”

Các thúc bá vội vàng kêu người tiến vào, ánh mắt Mã Pháp đảo qua từng người.

“Tốt lắm”, nói xong câu đó, Mã Pháp mỉm cười rồi mất.

Ta bỏ nhào trên người Mã Pháp, lớn tiếng khóc. Là hắn bảo hộ ta, dạy ta cưỡi ngựa bắn tên, nhượng ta chân chính cảm nhận ở thời đại này. Tuy rằng hắn tuổi lớn không quản việc gì nhưng hắn vẫn là trụ cột tinh thần của ta, mặc kệ ta gây họa gì hoặc chịu bất công như thế nào, ta chỉ cần đến bên cạnh Mã Pháp, trong

lòng liền không còn sợ hãi. Nhưng hôm nay, tâm giống như không còn nơi để về. Về sau chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhìn đến thúc bá, huynh đệ không có bao nhiêu khổ sở, ta cũng không buồn bực. Có lẽ tâm tư bọn họ đang nghĩ về ích lợi nhận được.

Sau khi mai táng Mã Pháp, ta liền đem đồ vật cũ của Mã Pháp mang về sân của mình. Cũng không phải không có người vụng trộm coi qua nhưng cũng không tra ra được cái gì, ta cũng lười so đo.

Lão nhân đi theo Mã Pháp ta đều phân phát bạc, an bài tại thôn trang dưỡng lão. Người có thể sử dụng cũng lưu lại trong viện, bọn họ chỉ sợ là người tối trung thành với Mã Pháp.

Không phải không có người đánh chủ ý lên ngàn lượng bạc kia nhưng khi biết ta phân phát bạc cho hạ nhân cũ, chính mình cũng không còn lại bao nhiêu nên cũng không nói gì.

Trong gia tộc thật sự là loại người nào cũng có, dù trong tay mình có thôn trang cửa hàng vẫn đỏ mắt với ngàn lượng bạc của người khác, giống như không thu hết lợi ích vào túi mình liền không cam tâm. Nói thật, ta không thể lý giải bọn họ.

Mai táng Mã Pháp xong, thánh chỉ ban xuống nhượng đại bá phụ kế thừa tước vị.

Người trong nhà đều có chức quan trong người trừ bỏ đại bá phụ nhưng lại không ai nguyện ý vì Mã Pháp giữ đạo hiếu, tôn tử nhiều như vậy a.

Ta báo với Thập tam gia nhà có tang, mang theo ba nhi tử cấp Mã Pháp giữ hiếu đạo.

Ta an ổn ở nhà giữ hiếu đạo, không ra khỏi cửa, không thăm bằng hữu, giao cho Nhan Trát Thị thủ cửa nhà, ít cùng người thân lui tới. Ngay cả Minh Hi cũng không gặp chỉ liên lạc qua thư tín.

Lúc này, thực là vì Mã Pháp giữ đạo hiếu, ta không nghĩ tại hiếu kì của Mã Pháp mà còn tận tình hưởng lạc.

Về phương diện khác, tuy rằng không rõ thời gian thái tử bị phế nhưng tình hình trong kinh thành ngày càng quỷ dị, ta mẫn cảm phát hiện có khả năng xảy ra chuyện gì. Lúc này tị ở nhà, có lẽ là lựa chọn an toàn.

Còn có, sau khi Mã Pháp qua đời, gia tộc nhất định sẽ có một phen tranh đoạt cùng nội đấu. Đương kim Thiên tử coi trọng nhất hiếu đạo, cứ yên lặng giữ đạo hiếu mặc dù tại tranh đấu không được ích lợi gì nhưng cũng không bị người tính kế.

Hơn nữa, ta có thể dùng thời gian này hảo hảo giáo dục nhi tử. Bình thường cùng bọn hần ở chung quá ngắn, ta có thể dùng thời gian này dạy bọn hần kỹ xạ, suất giao cùng giải đáp những thắc mắc của bọn hần.

Mỗi ngày mang theo ba nhi tử cùng Thụy An luyện võ, sau đó cho bọn hần học vị tiên sinh thỉnh đến nơi hậu viện, chuyên môn dạy bọn hần đọc sách. Ta cũng thường cùng bọn hần cùng một chỗ, chính mình tùy tiện đọc chút thư.

Có lẽ trước kia rất ít ở cùng bọn hần, bọn hần thật hưng phấn và vui vẻ. Ta có chút cảm khái chỗ tốt của truyền thống, hiện đại tiểu tử toàn là tiểu bá vương làm gì có hài tử nghe lời phụ thân như vậy. Cái loại nhu mộ cùng tôn kính nhượng người làm phụ thân như ta có cảm giác tự hào.

Buổi chiều ta tự mình dạy bọn hần đọc cùng viết Mông ngữ cùng Mãn ngữ. Thời điểm nghỉ ngơi dạy bọn hần chơi cờ vây hoặc bồi bọn hần luyện chữ, viết công khóa tiên sinh giao.

Phát hiện Thụy An đối hội họa có hứng thú, ta thỉnh một vị họa sư, năm ngày một lần dạy bọn hần họa.

Ngẫu nhiên dẫn bọn hần ra ngoài thoáng khí, đến trang viên ngoài thành, cho bọn hần cả ngày chạy điên, câu cá nướng thịt tự mình làm.

Đương kim Thiên tử là một người bác học, ngoại ngữ cùng khoa học hần đều biết một ít cho nên ta dẫn bọn chúng đi tham quan giáo đường vài lần. Đương nhiên không để cho bọn hần thành tín đồ chỉ làm cho bọn hần biết lễ nghi ngoại quốc, tìm chút sách lịch sử, đại lý nước ngoài làm cho bọn hần mở rộng nhãn giới.

Không muốn bọn hần học ngoại ngữ, thứ nhất là không hữu dụng, thứ hai là học Mãn Mông ngôn ngữ hai dân tộc cũng đủ làm bọn hần mệt, ta cũng không tính toán đem cả ngày dạy bọn hần.

Có đôi khi quân sự đến báo cáo, ta liền đem theo ba nhi tử cùng Thụy An, cho bọn hần học hỏi quản lý gia nghiệp.

Ta cảm thấy làm một quan viên cụ thể, so với chính trị gia chỉ biết nói an toàn hơn nhiều. Cho nên ta hi vọng bọn hần có thể xem nhiều học nhiều.

Ta xem bọn hần học không sai, ta cho bọn hần tự mình quản lý đất, tìm cách phối hợp, tỷ như gieo trồng cái gì, thu hoạch xong bán cho ai..., làm cho bọn hần cùng phó quân sự tiếp xúc.

Sau vụ thu hoạch, trừ cấp tiền công cho phó dịch tiền lời xem như hồng bao cho bọn hần. Đến lúc đó xem ai nhiều liền biết ai quản lý tốt.

Bọn họ nghiêm nhiên thành đại gia, trừ bỏ học tập văn võ còn phải thường xuyên vầy bộ dáng tiểu đại nhân nghe quân sự báo cáo. Có đôi khi còn tự mình đi thị sát điền lý.

Minh Hi biết còn nói ta rất sủng Thụy An, chỉ cần để hần làm dân chúng bình thường qua ngày là được. Hần lại không biết, con hần ta cũng xem như nhi tử của mình mà dưỡng.

Tuy rằng không cùng Minh Hi gặp mặt nhưng liên lạc cũng không thiếu. Ta thường xuyên dặn hần phải thật cẩn thận, tận lực đừng làm cho người chu ý. Còn nhờ hần giúp ta quản hảo những phó dịch. Điền trang ta không ít, bọn họ nếu không an ổn là dễ dàng gây họa cho ta nhất.

Thập tam gia tới thăm ta một lần, nói chút khuyên giải cùng an ủi. Ta cũng khuyên hần bảo trọng thân thể, hiếu kỳ qua nhất định trở về bên cạnh hần đi làm.

30. Chương 30

Đảo mắt đã một năm ba tháng, tiên sinh dạy bọn nhỏ nói chúng tiến bộ rất lớn.

Ta cảm thấy thật cao hứng. Trong tộc, Lý tiên sinh thực nghiêm khắc lại cổ hủ ta cũng từng học qua, hơn nữa lại nhiều hài tử cùng học một chỗ nên không thể tùy theo tài năng mà dạy. Hơn nữa, phẩm tính của hài tử trong tộc không đồng nhất, mấy năm nay trong nhà cũng không ổn liền cả tiểu hài tử cũng học liếc ngang liếc dọc, khó nói bọn nhỏ sẽ học được điều gì tốt.

Lúc trước ta không tiện thỉnh riêng tiên sinh dạy học cho bọn nhỏ, làm vậy có chút nổi bật. Hiện tại vừa vặn vì Mã Pháp giữ đạo hiếu liền thuận tiện làm chuyện này.

Thời điểm đang xem bọn nhỏ luyện tự, tiểu tư bên người đại bá phụ lại đây hướng ta bẩm báo: “Tứ thiếu gia, đại lão gia nương ngài qua.”

Ta có chút kinh ngạc đứng dậy, “Biết chuyện gì không?”

“Tiểu nhân cũng không biết”, hần nhìn chung quanh một cái liền nhỏ giọng, “Bất quá nhị lão gia, tứ lão gia, ngũ lão gia đều đến, thật hùng hổ a, đại lão gia nương ta nhắc nhở ngài cẩn thận một chút.”

Ta gật đầu, im lặng đến chính sảnh. Thời gian trước, vài vị thúc bá đều đưa ra ý muốn ở riêng, làm gia trưởng đại bá phụ đương nhiên không đồng ý. Ta có suy tính của chính mình, cảm thấy Khang Hi nhất định sẽ phản cảm việc tổ phụ mới qua đời đã đòi tách khỏi ra tộc. Bởi vậy là gia trưởng của tam phòng ta cũng không đồng ý. Đại bá phụ liền đem ta trở thành đồng minh, bình thường thật chiều cổ ta. Chỉ là không biết lần này họ lại đưa ra cái yêu cầu ngu ngốc nào.

Đến chính sảnh, ta hướng họ hành lễ rồi ngồi vào ghế cuối.

Nhị bá lên tiếng đầu tiên: “Mộc Thái, đương kim Hoàng đế nặng nhất đạo hiếu, người cũng biết?”

Ta gật đầu xưng phải.

“Người vì Mã Pháp mà giữ đạo hiếu, điều này tốt lắm. Nhưng tại sao trong hiếu kỳ người thế nhưng nhượng thị thiếp mang thai, chuyện này nên nói như thế nào?”

“Thị thiếp mang thai?”, ta lắc đầu, “Kia không có khả năng”, ta đã muốn vài năm không có chạm qua các nàng.

Đại bá phụ vội vàng nói: “Đúng vậy, Mộc Thái nhất nhất giữ tròn chữ hiếu, việc kia không có khả năng.”

Vài vị thúc bá đều cười lạnh đứng lên, tứ thúc nói: “Như thế nào không có khả năng? Nếu không có chứng cứ thiết thực, ta cũng sẽ không đến nơi này mà oan uổng hấn.”

Vu oan? Hãm hại? Còn nhượng ta đeo nón xanh?

Đại bá phụ nói: “Ai cũng biết trong khoảng thời gian này hấn mang theo nhi tử ở tiền viện liền hậu viện cũng không về như thế nào làm cho thị thiếp mang thai.”

Nhị bá phụ quát thanh nói: “Sự việc trong viện hấn, người bên ngoài làm sao biết được. Nếu không phải thị thiếp kia kêu người đi mua thuốc phá thai, chúng ta còn không biết chuyện này đâu,”

Tứ thúc nói tiếp: “Theo ta, đây là chuyện xấu trong nhà, chúng ta cũng không muốn để cho người khác biết liền đem thị thiếp kia xử trí lại nhượng Mộc Thái đi phụng thiên ở mấy ngày.”

Nguyên lai là vậy. Bọn họ muốn đem ta đuổi đi, lúc đó bá phụ sẽ không có người duy trì. Về phương diện khác, đem ta đuổi đi, khi ở riêng cũng không cần chia cho ta. Nói là ở mấy ngày, thật là đi phụng thiên liền không có ngày trở về.

Ta vẫn như cũ trầm tĩnh, bởi ta hiểu được kia không phải là hài tử của ta. Tổng có thể tìm ra chứng cứ cho nên ta tuyệt không kích động.

Ngược lại đại bá phụ tức giận đến phát run nhưng hấn hiện tại trừ bỏ tước vị thì không quan không chức căn bản không chấn áp được bọn đệ đệ. Không có nhất phòng ta duy trì, ở riêng cơ hồ đã muốn thành kết cục.

“Vậy đem người gọi tới đối chất đi”, ta nhẹ nhàng mở miệng, “Là người nào mang thai mà ngay cả ta cũng không biết?”

Sau đó vài bà tử liền đem Hương Liên ép lại đây. Dĩ nhiên lại là nàng? Ngẫm lại cũng đúng, nàng bắt quá mới hai mươi, ngay cả mặt ta cũng chưa thấy qua vài lần, chưa nói gì đến tình cảm càng không nói gì đến cái gọi là trung thành.

Nàng khóc nói hoài thai nhi tử của cửu đường đệ, nhi tử của tứ thúc. Nói hôm đó trời tối, cửu đường đệ theo cửa sổ vào phòng ngủ của nàng.... Sau nàng cũng không phản kháng thẳng đến gần đây phát hiện thế nhưng có thai mới sai người mua được phá thai.

Đại bá phụ hướng về tứ thúc cười lạnh, tứ thúc sắc mặt xanh lét nói nàng nói dối. Sau đó nàng xuất ra chứng cứ, kia là khối ngọc bội bên người cửu đệ.

Ta càng xem càng thấy giống như đang diễn chỉ là không biết đạo diễn phía sau màn là ai.

Sau đó ta đem cửu đệ gọi tới, ban đầu hấn không thừa nhận. Sau tiểu tư bên người hấn không chịu nổi hình tượng liền hai năm rõ mười khai hết, hấn đành nhận tội.

Ta lạnh lùng nhìn hết thấy.

Đại bá phụ ung dung uống một ngụm trà, đối tứ thúc cười lạnh nói: “Tại hiếu kỳ, đi đến phòng đại tẩu, còn làm ra hài tử, người nói hiện tại nên xử trí thế nào?”

Tứ thúc cố chống đỡ nói: “Nhất định là tiện nhân kia quyến rũ hấn.”

“Hừ. Ai cũng biết Mộc Thái trị gia tối nghiêm. Thị thiếp hấn mấy năm nay liền viện môn cũng chưa ra, như thế nào quyến rũ tiểu Cửu? Mộc Thái, chuyện này người là khổ chủ, người nói nên xử trí thế nào?”

Ta trầm mặc như nước “Thì đại bá phụ vì Mộc Thái làm chủ.”

“Hảo, tiểu Cửu trước thụ gia pháp bốn mươi trượng, sau đó đi phụng thiên thay tổ tiên chiếu khán nhà cổ đi. Mộc Thái, thị thiếp này tuy phạm tội nhưng nay đang đợt hiếu kỳ, việc này không nên để ngoại nhân biết, người này.... là không thể giữ lại.”

Ta đứng dậy đến trước mặt Hương Liên, cúi đầu nhìn nàng nói: “Người có điều gì muốn nói với ta?”

Sắc mặt nàng tĩnh lặng, lắc đầu nói: “Hương Liên thực xin lỗi gia, Hương Liên tình nguyện chết. Chỉ là thỉnh cầu gia chăm sóc nhà mẹ của Hương Liên.”

Ta gật đầu, sự tình đến mức này, người này ta không thể bảo trụ, “Hảo, người yên tâm.”

Đại bá phụ vừa lòng gật đầu, lại nói tiếp: “Lão tứ người trị gia không nghiêm, đen sắn nghiệp gia tộc trong tay người làm của công đi. Chuyện này ta cũng sẽ không đến từ đường dòng họ nói, như thế nào?”

Tứ thúc oán hận bỏ đi, chuyện sau đó ta cũng không muốn nghe nữa, hành lễ với đại bá phụ rồi đứng dậy đi.

Ta sớm biết những người này là một đám sái lang nhưng chuyện xảy ra trước mắt vẫn làm ta khó chịu. Mã Pháp, gia này có lẽ thật sự sẽ tan.

Trở lại trong viện, cho mọi người lui, đem sự tình nói cho Nhan Trát Thị một lần. Nàng kinh hách nhảy dựng lên, có thể không kinh sao? Điều nháo đến rõ ràng, nàng nơi này thế nhưng tuyệt không biết.

“Sao lại thế này? Ta vẫn nói người cẩn thận thủ môn hộ, hiện tại trong viện xảy ra chuyện lớn như vậy, người thế nhưng lại không biết?”, ta nhíu mày nói.

Nàng quỳ xuống thỉnh tội nói: “Ta coi nàng thường ngày an phận, thật không nghĩ tới lại có chuyện như vậy.”

“Kia Tiểu Cửu vào bằng cách nào? Trông coi viện môn là người chết sao? Nha đầu đi theo Hương Liên là người chết sao?”

“Này....”

“Lần này nếu không phải Hương Liên một mực nói Tiểu Cửu cưỡng hiếp nàng, chúng ta một nhà sẽ bị đuổi tới quan ngoại. Người đến tốt cùng có hiếu hay không? Những lời khi trước ta nói, người nghe lọt được bao nhiêu? Hiện nay ba nhi tử ta mang theo, người chỉ quản gia, quản nhi nữ, quản không tốt là sao?”

“Ta...”

“Thôi”, ta cũng không muốn giận chó đánh mèo lên nàng, kéo nàng đứng lên, “Người trước đem nô tài trong viện đều xử trí, nhớ kỹ, không thể lộ ra một chút tin đồn. Cái khác về sau hãy nói.”

“Vâng, thiếp thân đã biết”, nàng rơi lệ đứng bên người ta.

Ta đau đầu đi ra tiền viện, trước phải biết rõ ràng chuyện gì xảy ra đi. Vừa tới nơi, Minh Hi đã ở thư phòng chờ ta. Thấy hần, ta nhẹ nhàng thở ra. Nội viện tuy là Nhan Trát Thị quản nhưng trong nhà có nhiều việc ta không dám giao cho nàng, bởi nàng không đủ khôn khéo, thường xuyên bị ngôn ngữ nữ nhân xoay vòng.

Gần đây trong nhà bận rộn, là thời kì mẫn cảm, ta nhượng Minh Hi thay Mã Pháp lưu ý cho ta những người đó, giúp ta giám thị hành động của người trong nhà, sợ bọn họ làm ra việc gì vu oan giá họa.

“Nhị bá nương người ngày hôm qua tìm có đem Hương Liên lừa đi bị người nhìn thấy. Có người thấy sự tình không đúng liền báo cho ta. Ta tìm người lặng lẽ nói cho nàng, nếu nói lung tung sẽ khiến cả nhà nàng chết hết”, Minh Hi không đợi ta hỏi liền đem việc hai năm rõ mười nói rõ.

“Kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ta đã mua được tiểu tư bên người lão Cửu nhà người, hần hai năm rõ mười nói rõ, bắt đầu thật là cưỡng hiếp. Bất quá tựa hồ thường xuyên qua lại thành lương tình tương duyệt. Nhưng khi biết nữ nhân mang thai, lão Cửu nhà người tựa hồ sợ sệt muốn bỏ nàng, nàng bắt đắc dĩ mới tìm người mua thuốc phá thai. Còn về phía ngọc bội kia là ta nhượng tiểu tư kia trộm đến giao cho nữ nhân kia. Nhị bá phụ người không biết tình hình thực tế, nếu không sẽ không đi nhằm một nước cờ.”

Chỉ sợ tiểu tư kia cũng mất mạng, người biết chuyện này đều không khỏi bị tứ thúc ta giết chết.

“Như thế nào không nói cho ta biết?”

“Ngày hôm qua xảy ra nên không kịp nói, chuyện này ta cũng không muốn nhờ người khác nói cho người. Hôm nay người cũng đã đi đại đường, có thể thấy được các thúc bá người cỡ nào sốt ruột đem người đuổi đi.”

Ta trầm mặc không nói.

“Làm gì cau mày?”, Minh Hi cầm lấy cánh tay ta cười nói, “Việc như vậy ta thấy còn nhiều, nhà người cũng không quá sạch sẽ, làm gì phải vì loại nữ nhân này mà phiền lòng?”

“Ta phiền lòng là do việc xảy ra như vậy, ta thế nhưng là người cuối cùng biết đến.”

“Dù là nhất đại gia chủ, người cũng không thể ngăn cản người khác gây gút họa, việc như vậy có cơ hội liền diễn ra. Cũng may người biết đến cũng không nhiều lắm nếu không cũng sớm truyền đến tai người. Lần này xử lý sạch sẽ liền không có việc gì. Nói sau, liền tính không xử lý sạch sẽ, chuyện này cũng cùng người vô can chỉ nhọc lòng tứ thúc người. Một người cho tới bây giờ chưa từng qua tiểu thiếp, mọi người cũng sẽ không nói gì người.”

Ta không nói gì, Minh Hi ở phía sau mát xa huyết Thái Dương giúp ta. Tuy thực xin lỗi Mã Pháp, nhưng kỳ thật phân gia cũng tốt, gia tộc này từ rễ đến ngọn đã muốn hỏng rồi. Ta chỉ có thể cố gắng bảo trụ tiểu gia này a.

Minh Hi ôm cổ ta, tại trên mặt ta hôn một cái, “Nhớ ta không?”

Ta gật đầu.

“Hơn nửa năm không gặp, người cũng không nói thêm mấy câu”, hắc bửu môi nói.

Ta hạ một nụ hôn lên tay hắc, biết hắc muốn làm ta quên đi việc này, cũng liền cười không nói gì.

“Người giữ đạo hiếu ba năm, chẳng lẽ chúng ta liền ba năm không gặp mặt?”, hắc tại bên tai ta nhẹ giọng hỏi.

Ta lắc đầu, “Lần này nương chuyện kia, ta liền nói bị bệnh mang theo nhi tử đến biệt viện dưỡng bệnh. Việc trong nhà nhượng Nhan Trát Thị nhìn. Ra việc như vậy, ta nghĩ đại bá phụ cũng sẽ không nói gì. Đến lúc đó, người đến người đó trụ là được, dù sao người cũng quản điền trang ở đó.”

“Hảo”, hắc ghé vào trong cổ ta cọ cọ, “Ta đây về trước chuẩn bị?”

Ta gật đầu, hắc trên mặt ta hôn một cái mới xoay người đi.

Sự tình phát triển cùng Minh Hi không sai biệt lắm, ta không có tổn thất gì, tứ thúc giao ra một phần sản nghiệp, đại bá phụ có qua có lại, đem hai nhà buôn bán tốt trong đó giao cho ta quản, nhưng ta thật không thể dậy nổi vui mừng.

Ta nói với đại bá phụ chính mình không giỏi kinh doanh, cửa hàng này vẫn là đại bá phụ đến quản tốt hơn. Hắc từ chối vài lần liền cũng tiếp nhận, lại tặng một trang viên khá tốt cho ta, tuy không tính là lớn nhưng cùng ruộng đất nơi đó của ta liền thành một mảnh, bất quá không ai biết nơi đó là của ta mà thôi.

Cửa hàng chỉ giao cho ta quản nhưng điền trang thật sự là của ta. Xem ra đại bá phụ đối ta thức thời thật vừa lòng đi.

Ta nói có bệnh, muốn đi. Đại bá phụ lại tặng ta một trang viên để dưỡng bệnh, đại bá phụ cũng thật chiều cổ ta a.

“Gia, những sai sót trong viện đã cho người đi xử trí thỏa đáng.

Ta gật đầu, kéo nàng ngồi bên người, “Ta ngày đó hỏa khí có chút đại, khả khí nói chuyện với người không tốt lắm, người đừng để trong lòng.”

“Gia đừng nói vậy, đều là ta sai, là ta không chú ý tốt hậu viện...”

“Huệ nhi, việc đó không chỉ liên quan đến tôn nghiêm của ta, nếu truyền ra ngoài, nhất phòng tứ thúc coi như xong rồi. Ta không muốn mang danh trị gia không nghiêm, rồi thanh danh của người, của nữ nhi cũng bị ảnh hưởng. Tính nghiêm trọng của việc này, ta nghĩ người hiểu được.”

Nhan Trát Thị sắc mặt trắng bệch, mồ hôi, hoảng hốt hướng ta gật đầu.

“Chuyện này, chúng ta nơi nơi bưng kín nhưng là nơi khác rất khó nói, cho nên người phải chuẩn bị tâm lý đối diện với lời đồn. Cần thận thủ môn hộ, tốt nhất đem nội viện này như tường đồng vách sắt. Thời gian trước, Nhị bá phụ bọn họ nháo ra ở riêng, ta vốn định vâng theo lời Mã Pháp, không phân gia. Nhưng hôm nay, ta sợ là ngăn không được. Ta tâm có chút lạnh, cũng không muốn ngăn cản, bọn họ thích như thế nào liền như thế đó đi. Ta không muốn thấy đại bá phụ cùng bọn họ tranh chấp cho nên tính đi trang viên tránh đi. Nhưng sự tình trong nhà ta không thể không biết, miễn tương lai có chuyện lại có chút bị động nên người cùng nữ nhi lưu lại, có tin tức gì liền cho người thông báo cho ta.”

“Vâng”, Nhân Trát Thị trình trọng gật đầu, “Thiếp thân nhớ kỹ, thiếp thân sẽ không bao giờ để hậu viện xảy ra việc gì nữa.”

Ta gật đầu, “Vô luận có ai hướng người tìm hiểu thái độ về ở riêng, người cũng không nên tỏ thái độ, không tất yếu đắc tội với người, hết thủy đều giao cho ta là được.”

“Thiếp thân đã biết.”

“Còn phải phòng bị người tứ phòng, việc lần này tuy rằng tự họ làm vậy nhưng chúng ta cũng triệt để đắc tội bọn họ, chỉ sợ sau này đều không giải được”, Cửu đường đệ là coi trai trưởng tứ thúc coi trọng lại là ấu tử, bình thường rất sủng ái, “Hiếu kỳ cần chú ý nhiều, đừng để người lợi dụng. Tứ thúc lòng dạ hẹp hòi, nói không chừng hội nghị biện pháp hại nhà chúng ta, người cần phòng bị.”

Nhan Trát Thị sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, “Này...có nghiêm trọng như vậy không?”

Ta gật đầu, “Tựa như việc lần này, không phải người chết thì ta mất mạng, nếu người không muốn để ý đến những việc ngoài sinh hoạt thì cũng nên vì nhi tử, nữ nhi mà chú ý. Tại địa phương kia, tương lai nhi tử một chút tiền đồ cũng không có, nữ nhi cũng không gả được cho người đàn ông hoàng. Này còn không phải rất nghiêm trọng?”

Nàng ngẫm trong chốc lát, rốt cục hung hăng gật đầu, cũng làm ta thoáng thả tâm. Trước kia mặc kệ ta nói thế nào nhượng làm trị gia nghiêm cẩn nhưng hoàn cảnh đại gia chính là như thế, nàng muốn thanh danh hiển lành phải nhượng bác chồng vừa lòng nên thủy chung không nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Ta hy vọng lần này nàng thật đem những điều ta nói để ở trong lòng, không cần luôn đem tâm tư nghe những chuyện đồn nhảm cùng trên người hai tiểu thiếp. Nhượng các nàng trong biệt viện giống như không tồn tại, thời điểm ta xuất hiện trong biệt viện cơ hồ không thấy được các nàng. Nếu không cũng không xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng một chút cũng không phát hiện, ta một chút thể nhưng cũng không biết. Nếu Hương Liên sớm một chút hướng ta cầu cứu, sự tình như thế nào thành như vậy.

Việc này kỳ thật Minh Hi còn thiếu ta một lời giải thích, nếu hắn có thời gian đi uy hiếp Hương Liên, đi thu mua tiểu tử thậm chí để người trộm ngọc như thế nào không có thời gian báo trước cho ta một tiếng, cũng để ta có chút an bài.

Trận hí này thật sự chỉ có hắn mới biết được, hơn nữa còn ở hiện trường an bài không phải sao?

Nhưng là ta không nghĩ nghiên cứu. Vô luận Minh Hi làm cái gì, người làm sai cũng không phải hắn mà là Cửu đường đệ phóng đảng nhà ta. Hương Liên, xem như là một người bị hại đi. Vô luận như thế nào, thời điểm bắt đầu là ta không bảo vệ tốt nàng, cũng chưa bao giờ cho nàng ấm áp, thâm chí sau khi sự tình phát sinh cũng chỉ có thể hi sinh nàng, về sau trong lòng vĩnh viễn tồn tại một phần áy náy.

31. Chương 31

Mang theo nhi tử cùng Thụy An, còn có tiên sinh của bọn nhỏ, phó dịch, đoàn người cùng ngựa đi đến trang viên. Hai ngày sau liền an bài xong xuôi mọi thứ, bọn nhỏ so với ở nhà càng thêm tự tại, mỗi ngày đều thật cao hứng.

Mà lịch trình của ta cũng điều chỉnh sơ qua, tại thời điểm bọn nhỏ đọc sách viết tự, ta đều cùng Minh Hi ở tại thư phòng. Tuy rằng không có cùng một chỗ nhưng ta thật hưởng thụ loại an tâm làm bạn này, chơi cờ hoặc chỉ là ôm hân cùng một chỗ nói chuyện.

Minh Hi trong khoảng thời gian này thực ngoan ngoãn, vừa không theo ta giận dỗi cũng không phát cáu nhưng ta cảm thấy thả lỏng. Có đôi khi chỉ ôm hân, cái gì cũng không nói, thời gian cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua.

Đau xót mất đi Mã Pháp chậm rãi lành, về phần những việc phiền lòng trong gia tộc phẳng phất cách ta rất xa.

Mười ngày sau, Thập tam a ca thể nhưng đến trang viên thăm ta, thăm một lần là tình cảm còn có thể nói tại Mã Pháp ngày trước công lớn nên được hưởng. Lần này khiến ta có chút bất an, này hướng chỉ nơi này không phải trong thành tiện đường tới.

“Ta nghe nói người đi đường bệnh, nhìn tốt lắm.”

Ta lắc đầu cười khổ, không nói.

Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, lại uống nửa chén trà nhỏ, mới nói: “Gần nhất nghe một ít đồn đãi về nhà người...không được tốt lắm..... Tuy rằng là gia sự của người nhưng ta sợ ảnh hưởng đến cái nhìn của Hoàng A Mã đối với gia tộc người, với tương lai người cũng gây trở ngại.”

Ta cảm kích nói: “Nô tài tạ chủ thương nhớ thương. Về phần việc trong nhà thật sự rất khó mở miệng...”, đem sự tình đại khái nói cho hắn nghe. Nếu đã có lời đồn đãi, như vậy cùng với nghe bên ngoài loạn thất bát tao không bằng nói cho hắn tình hình thực tế. Có lẽ hắn có biện pháp đem ta từ đồng bần kia đi ra.

Hắn trầm ngâm một lát mới mở miệng nói: “Lời đồn đãi này chỉ sợ không bao lâu sẽ truyền tới tai Hoàng A Mã, thời điểm này ngược lại phân gia hảo.”

Ta gật đầu, “Nô tài nguyên bản không đồng ý ở riêng là vì ý nguyện của Mã Pháp. Nay thật rét lạnh nhân tâm. Tuy rằng chủ động yêu cầu ở riêng không tốt nhưng bọn hắn muốn nháo như thế nào ta cũng sẽ không quản.”

Hắn gật đầu, lại cùng ta nhàn thoại trong chốc lát, mới đứng dậy đi.

Ta đưa hắn đến mã xa xong, lại đứng ở trong viện suy nghĩ trong chốc lát. Nhà ta chính là cột vào thuyền của thái tử, mấy năm trước Mã Pháp nhượng đường đệ chưa xuất sơn của ta xông ra nhưng chỉ có một người thi khoa cử thành cử nhân, một tại biên cương làm võ tướng cấp thấp còn lại đều giống như cử đường đệ không nên thân, cũng chỉ có thể phụ thuộc vào thái tử.

Hôm nay Thập tam a ca nói những lời kia, có ý tứ muốn ta cùng gia tộc phân rõ giới tuyến. Có lẽ hắn được tin tức gì bất lợi với thái tử, có lẽ muốn mượn lời đồn đãi đã kích nhà ta theo đó đã kích thái tử nhưng ta là người của hắn nên muốn đem ta thoát ra.

Thái tử đối với người ngoài khắc bạc, đối với huynh đệ chính mình cũng không tốt là bao. Thập tam gia mấy năm nay không được thánh sủng, thái tử chờ hồ đối với hắn làm như không thấy. Hắn hẳn là hy vọng thái tử rơi đài, vô luận là tứ hay bát lên đài đều so với thái tử tốt hơn.

Thập tam gia quá khứ cùng tứ gia quan hệ gần gũi, vài năm nay ru rú trong nhà, lui tới không nhiều lắm nhưng nhìn vẫn thân cận. Nếu là như thế, về sau cũng là có kết quả tốt.

Về phần các thúc bá ta, trước muốn bảo hộ nhưng là có tâm vô lực, hiện tại liền tâm cũng không có.

“Người làm sao vậy?”

Trầm tư của ta bị Minh Hi lo lắng đánh gãy, mới phát hiện thế nhưng mình đi tới thư phòng, đối hân cười, “Không có gì.”

“Thập tam a ca tới tìm ngươi, có chuyện gì sao?”, hân lo lắng tiến lên, hai tay đặt trên gò má ta.

“Ân”, ta nắm tay hân, “Hân muốn ta cùng gia tộc phân rõ giới tuyến.”

“Ở riêng?”

Ta gật đầu, “Lần này Nhị bá bọn họ bị nhục chỉ sợ nhất thời sẽ không nhắc tới việc ở riêng.”

“Ngươi không hề phản đối ở riêng?”

Ta thở dài, “Nếu ta là tộc trưởng nhất định phản đối. Nhưng hiện nay loại tình huống này, bọn họ nói đi nói lại, càng làm càng xấu, ta lại không trị được bọn hân đành phải nghĩ biện pháp thoát thân.”

Hân ngồi trong lòng ta, nghĩ nghĩ cười nói: “Muốn cho bọn họ ở riêng thật không khó.”

Ta ôm chặt hân, “Như thế nào?”

“Hiện tại bọn họ đều muốn bắt được nhược điểm đối phương để tìm cơ lấy từ trong càng nhiều quyền lợi. Nếu chúng ta đem nhược điểm này dâng lên.... làm cho bọn họ giải quyết đối phương không được lại càng thêm chuyện, rất có khả năng liên phân gia, cũng không liên quan tới ngươi.”

“Chúng ta nào có cái nhược điểm gì của họ. Bọn họ tuy rằng bình thường có chút... nhưng là tiểu nhược điểm là vô dụng.”

“Trước đây ta làm gì ngươi đã quên? Các thức bá của ngươi cũng không sạch sẽ nhưng là bởi sự tình gia tộc ngươi cho nên ta dù biết cũng không làm gì. Nay liền có thể dùng đến.”

“Như thế nào truyền đến trên tay bọn họ nhưng không hoài nghi trên người ta?”

“Ta đều có biện pháp”, hân mỉm cười.

“Vì sao còn muốn đem nhược điểm của bọn họ giao cho đại bá phụ? Nếu hân biết được nhược điểm của họ không phải có thể chế trụ họ sao?”

“Đại bá phụ ngươi bị bọn họ đả đảo đối với ngươi có chỗ nào tốt? Ngươi ở việc phân gia đắc tội nhị bá phụ bọn hân, nếu bọn họ đắc thế, nghiêng về một bên áp đảo đại bá phụ ngươi, không nói đến chỉ ở riêng sợ còn muốn vị trí trưởng tộc a? Khi đó ngươi nhất định không tốt a. Vẫn là chờ thời điểm đại bá phụ ngươi sắp đổ, ngươi đến đỡ hân một phen, khiến hân nhớ kỹ cái tốt của ngươi. Thời điểm ở riêng ngươi mới có thể lấy nhiều một chút.”

“Cũng là ngươi chu đáo”, ta gật đầu, lại thở dài, “Bất quá, Mã Pháp qua đời không bao lâu, ta liền tính kế con của hân, tổng cảm thấy trong lòng khó chịu.”

“Không phải bọn họ không tốt chính là ngươi không xong. Đừng luôn thành thật mềm lòng như vậy, đến lúc bị người ăn, ngươi hối hận cũng không kịp. Hơn nữa, bảo vệ ngươi không phải tương đương bảo vệ gia tộc ngươi sao? Chẳng lẽ nên chôn cùng bọn hân? Mã Pháp lúc đó cùng ta nói chuyện, nói ngươi tính tình quá thẳng thắn, đối người trong nhà lại mềm lòng, sợ ngươi chịu thiệt nhượng ta hảo hảo giúp ngươi, lúc thời điểm trọng yếu cần làm thì làm cần tha thì tha. Ta cũng đáp ứng rồi. Lần này ngươi nghe ta đi.”

“Mã Pháp còn cùng ngươi nói cái này?”, ta kinh ngạc nhìn hân.

Minh Hi gật đầu, “Hân vì cái gì đem tài sản đều cho ngươi? Không riêng gì vì hân hiểu ngươi mà hân đã nhìn ra mối họa trong nhà cho nên đem hi vọng ký thác trên người ngươi. Hân muốn ngươi khôi phục lại quang vinh của gia tộc chứ không phải ngươi đi giúp người tự đi trên tử lộ.”

Ta nghĩ nghĩ, rốt cục hạ quyết tâm, “Được rồi, liền như vậy làm đi.”

Hân vừa lòng ôm cổ ta, tại mặt ta hôn một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

32. Chương 32

Minh Hi thật sự là một nhân tài. Nếu không có việc kia, nếu hẳn nguyện ý nỗ lực phục vụ đất nước, tiền đồ so với ta nhất định tốt hơn. Ta có hẳn hỗ trợ như được quý nhân tương trợ.

Trước sau ép buộc hơn hai tháng, trong đó đại bá phụ phản đối không ngừng lại bảo ta đi giúp đỡ. Nhưng hiện tại ta chức quan thấp, lại phục vụ Thập tam a ca tối không có tiền đồ, bồi phận lại thấp, sao có năng lực nói cái gì? Cuối cùng phân gia.

Nguyên bản sản nghiệp trong phủ một chút ta cũng không muốn chạm, hơn nữa các thức bá đều có thể lực, ta nơi này tuy xem như gia chủ một phòng nhưng Mã Pháp mất, ta cũng không trông cậy bọn họ có thể phân cho ta cái gì.

Đại bá phụ, có lẽ muốn có qua có lại, có lẽ tồn tại tâm tư giao hảo, có lẽ cảm thấy dù không phân cho ta, hẳn cũng lấy không được ngược lại tiện nghi đám bạch nhãn lang kia, cố chủ trì công đạo cuối cùng ta lấy đến một phần cũng không kém.

Kia cửa hàng cùng một hiệu thuốc bắc, không phải là một nghề có lãi nhiều nhưng ta nghĩ vẫn dùng được, liền để lại. Còn hai gian cửa hàng kiếm tiền khá, ta nói với đại bá phụ ta kinh doanh không giỏi, muốn hẳn đổi giúp ta thành ruộng đất. Hẳn cầu còn không được, lập tức đáp ứng.

Quản sự ta thật không thiếu nhưng trong kinh thành vương tôn quý tộc nhiều, vài năm nay các A ca đấu đá quá lợi hại, cửa hàng đến tay ta cũng là chiêu họa. Nói sau điểm mấu chốt là, ta thật sự hận không thể cứ thế mà biến mất để tránh Hoàng Thượng buồn chán ghé mắt lại coi, nên sao có thể nhận lấy thứ phỏng tay đó.

Tại hiếu kỳ Mã Pháp, chúng ta không sợ chê cười phân gia, việc này truyền đi đã đủ khó nghe. Huống chi nhà ta mấy năm nay cũng không được Hoàng Đế coi trọng. Vẫn là thành thành thật thật lấy ruộng đất, tuy rằng không có những món lãi kếch sù nhưng có thể an ổn lưu lại cho con cháu, cũng sẽ không gây họa.

Tính cách ta nguyên bản là an ổn, sau đi vào nơi này, nhìn một ít quý nhân hiển hách vì một nguyên nhân mặc danh kì diệu mà cửa nát nhà tan, cái gọi là địa vị, phú quý, bất quá là một câu của nhân gia, thật sự không bảo đảm cho nên ta càng cẩn cẩn thận thận.

Trước sau bị dồn ép đều vì thái tử. Bất quá ngẫm lại những người đi theo thái tử người thì rơi đầu, người bị giam cầm, người bị bãi quan, trong đó không ít các đại học giả uyên thâm, ta cũng không tính là rất thâm. Theo một chủ tử không tốt, lại có biện pháp gì đâu?

Tuy rằng còn chưa tới thời điểm có thể an tâm, nhưng ta có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ Minh Hi, bảo vệ thể nhi, kỳ thật trong lòng cũng không có bao nhiêu oán hận.

Ngược lại là Minh Hi, nói ta làm nhiều việc như vậy lại không có kết quả tốt, rất bất bình cho ta, càng thêm ghi hận thái tử. Nhưng là khi chúng ta sinh ra đã được chia làm ba bảy loại, lại làm gì có cái gọi là công bình. Ngẫm lại xuất thân của ta, quý tộc Mãn Thanh, lại là cháu đích tôn được Mã Pháp nuôi dưỡng, so với nhiều người đã là rất tốt.

Ta đương nhiên luôn hướng chỗ cao mà đi nhưng mà nhiều năm cố gắng làm việc vẫn là bị biến thành biếm trích. Sau cùng tùy bên người Thập tam gia mấy năm, căn bản không nhìn thấy tương lai. Cho nên dù ban đầu có ý nghĩ gì, hiện tại xem như cũng đã phai nhạt. Chức vị không có thì dựa vào năng lực, vận khí, ta tựa hồ thời vận không được tốt.

Mấy phòng khác sau khi phân gia hoàn thành liền bàn ra ngoài, nhà cửa đã chuẩn bị tốt lắm. Ngược lại ta không có chuẩn bị gì, chỗ biệt viện kia nhượng người một nhà trụ có vẻ nhỏ, mà nơi đó lại chứa nhiều hồi ức của ta cùng Minh Hi, ta muốn lưu lại nơi đó, huống chi cách vách chính là sân của Minh Hi.

Vì thế nói với đại bá phụ, như cũ trụ trong phủ thẳng đến khi mua được tòa nhà thích hợp mới dọn ra ngoài. Đại bá phụ bởi vì sự tình riêng, mắt mặt mũi thật lớn, giờ phút này gặp ta không vội bàn đi ngược lại thật cao hứng. Hơn nữa biết ta chưa mau nhà cửa, thuyết minh ta không có nghĩ phân gia, nên thái độ thân cận không ít.

Ta cho người chậm rãi tìm tòa nhà thích hợp, nhượng Nhan Trát Thị cùng nữ nhi ở lại trong phủ làm một chút chuẩn bị chuyển nhà, đem những nô tài muốn đi đều phân ra, dần xếp ổn thỏa. Ta vẫn cùng nhi tử ở trang viên ngoại thành giữ đạo hiếu.

Một năm nay bọn họ tiến bộ rất nhanh, đương nhiên này cũng có thể là do ta ở bên cạnh bọn chúng, có cha khó tránh khỏi ý tưởng muốn khoe khoang.

Người Mãn rất coi nặng quân công, ta cũng vậy coi trọng võ học. Nhưng là đi theo Thập tam gia, ta không biết tiền cảnh như thế nào, tương lai có thể hay không cho bọn hần được chức vị tốt, này cùng khoa cử không quan hệ chủ yếu là dựa vào xuất thân cùng phương pháp.

Nếu điều này cũng không thể tin cậy, ta cũng chỉ có thể bỏ luyện võ cho bọn hần hảo hảo đọc sách. Nếu không thể bằng xuất thân tìm được đường ra cũng chỉ có thể thông qua khoa cử. Kỳ thật ta cũng không trông cậy vào bọn chúng có thể thăng quan tiến chức nhanh chóng, nếu tương lai bọn chúng muốn làm phú gia, ta cũng không có ý kiến. Chỉ là ta là một người cha, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp làm cho bọn hần có được điều tốt hơn, nếu bọn chúng có tâm tư này.

Cũng may mặc kệ là tập võ hay đọc sách, ba nhi tử đều nhượng ta thật vừa lòng. Nghĩ như vậy, chỗ tốt khi ở riêng xác thật không ít, bọn chúng dù sao còn nhỏ, qua vài năm, đi theo hoàn khổ trong phủ học xấu, rất khó trở lại ban đầu.

33. Chương 33

Thụy An mùa hè này bệnh một hồi, hần thân mình luôn so với bọn Ngạch Đăng Y nhược hơn, sau khi tìm đại phu xem bệnh, ta ngồi bên giường nhìn hần uống dược, chờ hần nằm xuống, nói hần hảo hảo dưỡng bệnh, đứng dậy tính toán rồi đi.

“Bá phụ, ngài vì cái gì đối với Thụy An tốt như vậy?”, cho lão quản gia thoát nô tịch, ta cũng vẫn nhượng Thụy An gọi ta bá phụ.

Ta một lần nữa ngồi xuống, tại giường bệnh nhìn hần, bộ dạng hần không giống Minh Hi, như vậy cũng tốt, khuôn mặt kia của Minh Hi thật sự rất chiêu họa. Ta thần nhiên mở miệng nói: “Bởi vì ngươi là một hảo hài tử.”

“Gia gia nói là ngài đem Thụy An ôm về, kia ngài biết cha mẹ Thụy An là ai sao?” hần lại nhẹ giọng hỏi.

Ta suy nghĩ, chậm rãi mở miệng nói: “Cha ngươi là bạn cũ của ta, hần gây tội...đành đem ngươi phó thác cho ta.”

“Bọn họ đã muốn mất?”, đôi mắt hần đỏ.

“Ân”, ta sờ đầu hần, “Ta đáp ứng cha ngươi, đem ngươi hảo hảo nuôi lớn. Chỉ cần ngươi bình an, hần cũng có thể yên tâm.”

“Bá phụ...”

Ta nghĩ nghĩ, lại nói: “Cha ngươi là sợ, nên khi đó nói với ta, chỉ cần ngươi làm dân chúng bình thường, chẳng sợ làm thô nhân cũng tốt. Nhưng ta cảm thấy ngươi từ nhỏ liền trí tuệ, thật làm vậy cũng đáng tiếc, cho nên mới cho ngươi cùng con ta cùng nhau học tập văn võ, hiện tại xem ra, ngươi thật sự rất tốt. Chỉ là con đường tương lai như thế nào, ta cũng không thể thay ngươi làm chủ, lời cha ngươi ủy thác, ngươi hôm nay đã hỏi, ta cũng không muốn gạt ngươi. Là dân chúng bình thường, bình an cả đời hay muốn khảo thủ công danh, trở mình một lần đều do ngươi quyết định. Vô luận ngươi lựa chọn thế nào, ta đáp ứng cha ngươi sẽ bảo vệ ngươi cả đời bình an.”

“Bá phụ”, hần vươn tay nắm tay ta, “Trong lòng Thụy An ngài cùng phụ thân giống nhau.”

Ta nở nụ cười, đem tay hấn đặt vào trong chần, áp hạo góc chần: “Ta cũng đem ngươi thành thân sinh nhi tử.

“Bá phụ, cha ta là người như thế nào?”

Ta nghĩ nghĩ, “Hắn cùng ngươi giống nhau thông tuệ nhưng còn trẻ đắc trí, sống cũng thật bừa bãi.”

“Kia bởi vậy mà gây tội sao?”

“Cũng bởi hắn thông tuệ, còn trẻ rất bừa bãi. Bởi thông tuệ cho nên kiêu ngạo. Bởi còn trẻ cho nên không thể thừa nhận thất bại cũng không hiểu đạo đối nhân xử thế. Bởi bừa bãi nên không cẩn thận đắc tội người không nên đắc tội. Nay đó đều là thủ họa chi đạo.”

Thụy An thở dài một hơi: “Cho nên bá phụ thường đối với chúng ta nói cần cẩn thận, khoan hậu sao?”

Ta cười cười: “Kỳ thật năm đó bá phụ thật hâm mộ cha ngươi có thể sống tự tại như vậy, bá phụ cẩn thận chặt chẽ, chưa từng như cha ngươi khoái hoạt như vậy.”

“Nhưng là bá phụ có thể bảo hộ chúng ta” Thụy An chân thành nhìn ta.

Ta sờ đầu hắn, không nói gì.

“Bá phụ, những lời hôm nay người nói, Thụy An nhớ kỹ.”

“Ân, ngủ đi. Uống thuốc, hảo hảo ngủ một giấc, bệnh mới khỏi.”

“Bá phụ, cảm ơn người”, hắn nhẹ nhàng nói, nhắm mắt ngủ.

Đi ra ngoài, Minh Hi đang đứng ngoài cửa, đối ta mỉm cười. Chúng ta không nói gì, một trước một sau trở lại thư phòng.

“Không cần lo lắng, chỉ là bị cảm nắng, ngủ một giấc thì tốt.”

“Ta không lo lắng, giao cho ngươi ta còn cái gì không an lòng”, hắn hướng ta cười, “Ta là đi tìm ngươi xem như thế nào lại ngồi ở đó lâu vậy.”

Ta trắng mắt liếc người mạnh miệng này một cái, trong lòng biết tốt nhất là vĩnh viễn không nhận thức. Nếu Thụy An vô tâm với công danh liên thôi, dù sao cũng là mong muốn của hài tử. Sau nếu làm quan, bị người biết được phụ thân có một đoạn thời gian bị khuất nhục như vậy, tiền đồ của hắn cũng không còn.

Nghĩ đến đây lại có chút đau lòng người kia, thân thủ đem hắn ôm vào trong lòng, vành tai tóc mai chạm nhau, im lặng trong chốc lát.

“Mộc Thái, ta có ngươi như vậy là đủ rồi”, hắn ôm cổ ta, tựa vào vai ta nhẹ giọng nói.

Có đôi khi nằm mơ thấy sự tình kiếp trước, khi tỉnh lại cũng sẽ để tay lên ngực tự hỏi như thế nào lại thích một nam nhân? Nhưng lại chỉ có thích cùng đau lòng cho nên chỉ có thể gắt gao ôm chặt hắn vào lòng.

“Mộc Thái...”

“Ân?”

“Không có việc gì, ta chỉ là muốn gọi ngươi...”

Ta tĩnh tâm, một bên xem binh thư, Minh Hi tựa vào trong lòng ta, giống như đang ngủ.

34. Chương 34

Tháng tám, Hoàng Đế hạ thánh chỉ trách cứ Nhị bá, Ngũ thúc, nói bọn họ vàng đồ nhọ lòng son, bắt nhân bất hiếu..... một người biếm quan, một người hàng chức. Ta cùng đại bá phụ bởi vì nguyên nhân giữ đạo

hiếu hay phản đối việc ở riêng cũng có thể là chúng ta không có chức quan hoặc chứa quan thấp, không bị liên lụy vào.

Tháng chín, Khang Hi hoàng đế hạ chỉ phê thái tử.

Từ nay về sau ngày cứ bình thường trôi qua, năm sau tìm được tòa nhà thích hợp, ta cùng đại bá nói qua, mang cả nhà đi ra ngoài. Bởi vì còn trong hiếu kỳ, cũng không tổ chức tiệc kháng thẳng quan, chỉ là toàn gia hảo hảo ăn một bữa cơm.

Nữ nhi đã muốn bảy tuổi, bình thường ta không quản nằng, đương nhiên không phải là trọng nam khinh nữ, chỉ là không biết quản thế nào mà thôi. Ta từ trước đến giờ cũng không cùng nhóm nha đầu ngoạ nên không biết như thế nào cùng tiểu nữ hài ở chung. Hơn nữa nữ hài bảy tuổi đã bắt đầu học quy củ cùng châm tuyền, ta tính toán, nằng là nữ nhi Mãn Thanh vẫn là nhượng nằng học chút kỹ xạ, lần sau đi ngoại thành mang theo nằng tốt lắm.

Ta không thích nữ hài bị quản giáo sợ hãi rụt rè, nhát gan sợ phiền phức. Chẳng sợ không thông minh, không xinh đẹp, ta cũng hy vọng nằng đối nhân xử thế thoải mái, tính tình hiền hòa, tùy theo tình huống. Cho nên khi Nhan Trát Thị thương lượng nói muốn cấp nữ nhi một ma ma quản giáo, ta nghĩ đến ma ma trước đây chiếu cố ta, tuy rằng tuổi có chút lớn nhưng nghiêm khắc lại không thiếu ôn nhu, liền chọn nằng.

“Gia, còn sinh khí thiếp thân sao?”

“Nào có”, ta tiếp nhận tách trà nằng đưa, uống một ngụm, khẽ cười nói: “Trước trong nhà nhiều tạp sự, hiện tại đơn giản chỉ toàn người nhà ta mà thôi, cũng không nên lại lộ ra.”

Nằng gật đầu, “Thiếp thân đã hiểu.”

“Gia sự cũng không nhiều, bất quá là chút điền trang mà thôi, cũng không phí bao nhiêu tâm tư. Hiếu kì cũng không tiện cùng thân hữu lui tới, cũng là bớt việc. Người chăm lo gia tộc, dạy dỗ nữ nhi, ta đối với người cũng không có yêu cầu gì.”

“Vâng, thiếp thân nghĩ, có phải hay không nên thỉnh cho nữ nhi sư phó dạy cầm kì thi họa, chọn một hai môn cho nằng học?”

Ta nghĩ nghĩ: “Này là tiểu đạo, ta thà rằng tương lai gả nằng cho dòng dõi kém một chút cũng không nhượng nữ nhi đi làm thiếp lấy sắc thị nhân. Ngược lại nên học bản sự đúng đắn, tỷ như quản gia, người nên hảo hảo dạy nằng. Ta coi nằng tính tình tốt lắm, người cũng không muốn có người quá phận khi dễ nằng đi, thoải mái so với không dám nói làm rồi gở cho người giặt dây tốt hơn nhiều. Về phần cầm kỳ thi họa, nếu nằng học nữ hồng cùng gia sự còn tinh lực ta liền giúp nằng thỉnh sư phó. Nếu nằng không thừa lực hoặc nằng không muốn liền thôi.”

Nhan Trát Thị nở nụ cười, tựa vào vai ta, “Người khác đều trông cậy vào nữ nhi để được tốt, hảo xa cách nha mẹ đẻ. Gia lại vì nữ nhi tính toán, không có a mã tốt như vậy a.”

Nữ nhi chính mình không nghĩ, chẳng lẽ còn trông cậy vào người khác?

“Ta tại hiếu kỳ còn thời gian, trong thời gian này liền đem theo nhóm nhi tử. Người lúc trước quản không sai, không làm cho bọn nhỏ cùng một chỗ với hỗn tiểu tử trong phủ học xấu, ba nhi tử tính tình đều giống ta, cũng giống Mã Pháp”, nhớ tới Mã Pháp ta còn chút khổ sở.

“Đây đều là việc mà thiếp phải làm.”

“Đúng rồi, nữ nhi chúng ta cũng nên học chút kỹ xạ, chỉ dưỡng tại trong phòng, tính tình khó tránh không đủ rộng rãi. Lần này ta cũng mang nằng theo, ngồi trên lưng ngựa chạy cũng nhượng nằng ngẫu nhiên có chút khoái hoạt.”

“Vâng, thiếp thân cũng muốn đi trang viên ngoài thành nhìn xem.”

Ta châm chước “Trong nhà cũng không có việc gì, cùng đi cũng không phải chuyện gì khó. Ta cũng biết người hơn một năm nay vất vả, bất quá hiện tại là thời buổi rối loạn, trong nhà không lưu lại ai, nếu đại bá phụ có chuyện gì muốn nói cho chúng ta liền tìm không thấy ai. Vẫn là đợi đến hiếu kỳ chấm dứt, người

hãy đi, đến đó trụ lại nửa năm, hảo hảo nghỉ ngơi. Nữ nhi ta cũng không nhượng nàng ở nhiều, mười ngày nửa tháng sẽ đưa trở về, vẫn là lấy học gia sự làm chủ”.

“Thiếp thân đều nghe gia.”

Ta nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta có vài đường đệ, đường chất, bất quá mới mười hai mười ba tuổi đã có thông phòng nha đầu. Ta nơi này không cho, không chỉ bị thương thân mình, ta còn sợ bọn nhỏ đổi tính. Vì gia đình an bình, trước khi bọn họ cưới vợ không được nạp thiếp. Ngạch Đằng Y đã mười hai tuổi, hai tiểu tử kia cũng sắp trưởng thành, bọn nha đầu hầu hạ người phải để ý một chút. Tuổi lớn liền cho thành thân. Cùng các nàng nói rõ, thật muốn cùng chủ tử làm cái gì, ta cũng mặc kệ lão tử lão nương các nàng có bao nhiêu thể diện hoặc là các nàng tại trước mặt thiếu gia có bao nhiêu thể diện đều trực tiếp đuổi đi. Chỗ nhi tử ta cũng sẽ nói qua, liền tính muốn lưu ai lại làm thiếp cũng phải đợi đón dâu xong hãy nói.”

Nhan Trát Thị tiểu ý doanh doanh nói: “Vâng, thiếp thân nhớ kỹ.”

“Còn có Lan Hoa, trong nhà không thể xảy ra việc gì nữa, nàng không có nhi tử nữ nhi, về sau người hảo hảo chiếu cố nàng đi”, ta thở dài, nàng cũng là nữ nhân của ta, nhưng ta cũng chỉ có thể cho nàng nhiều đó. Trên đời không có gì là thập toàn thập mỹ, ta chỉ là một người, có một lòng, trách nhiệm của ta với thế nhi, cảm tình dành cho Minh Hi, những người khác ta không thể cho gì được nữa.

Nhan Trát Thị gật đầu đáp ứng.

35. Chương 35

Hiếu kì qua đi, ta tiếp tục làm đượng sai cho Thập tam gia.

Khang Hi năm thứ năm mươi lăm, Thập tam gia nhượng trưởng tử của ta đến Ung thân vương phủ làm việc. Ta tự nhiên thực kinh ngạc, hẳn lại chỉ nói con trai trưởng của ta tài học võ nghệ đều hảo, cho nên hướng Ung thân vương đề cử. Nói Ung thân vương biết con người ta thành thật nên yên tâm dùng con ta.

Biết Ung thân vương tương lai chính là Hoàng đế, ta còn cái gì không bằng lòng.

Chỉ là trong lòng khó tránh khỏi trách thầm.

“Người nguyên là người của thái tử, thời điểm mới đến bên Thập tam gia, hẳn tự nhiên không tin người. Người vững vàng thành thật hộ vệ hẳn nhiều năm, làm tròn bổn phận, một bước cũng không đi sai, hẳn hiện tại mới xem như tin người. Cho nên mới đề bạt con người. Hẳn cùng Ung thân vương luôn hòa hảo, hướng y tiến cử người thực bình thường.”, Minh Hi đối ta phân tích, “Hoàng thượng ngừng phát bổng lộc cho Bát bối lạc, vị kia dĩ nhiên thất thế, Ung thân vương ngược lại có khả năng nhất, Ngạch Đằng Y theo hẳn cũng tốt.”

Ta gật đầu, Ngạch Đằng Y cùng Thụy An đều mười năm tuổi, nay đều có công danh tú tài đang chuẩn bị thi khoa cử. Bất quá có thể đi theo Hoàng thượng tương lai tự nhiên so với tham gia khoa cử tốt hơn.

Minh Hi cười hì hì tựa vào lòng ta, “Đầu gối, người cuối cùng cũng hết khổ.”

Ta bắt đắc dĩ cúi đầu nhìn hẳn, “Người nhưng là thật thoải mái, đem mấy chuyện phiền toái đều giao cho ta. Hôm kia có người tới hỏi Thụy An đã đính hôn chưa, ta nghĩ chờ hẳn khảo cử nhân rồi cho hẳn đính hôn, khi đó có thể lựa chọn nhiều hơn. Thụy An cũng nói trước tiên lập nghiệp sau mới thành gia. Người nghĩ sao?”

Minh Hi cười nói: “Nếu hẳn đem người xem như phụ thân, tự nhiên là người phải nhọc lòng. Việc này đừng tới hỏi ta, ta chỉ quản việc của người.”

Ta cảm giận cắn vành tai hẳn. Hẳn từ nhỏ thân hình đã mảnh khảnh, vài năm nay thân thể thế nào cũng không tốt lên, ta cũng sẽ không khiến hẳn nhọc lòng vì việc điền trang, chỉ đem hẳn giữ ở bên người tự mình chăm sóc. Ta...sợ hãi mất đi hẳn.

Cũng may thân thể hần chỉ nhược, không có bị bệnh không dậy nổi, chỉ là càng ngày càng lười biếng, có thời điểm lại còn giở thói xấu giống như hài tử nhưng ta nguyện ý sủng hần.

Cúi đầu thân hần, nỉ non yêu cầu: “Người hãy hảo hảo ở cùng ta, đừng để ta lại một mình.”

Hần ôm cổ ta, dùng sức hôn ta, thật sự cam đoan: “Ta sẽ cùng người, vĩnh viễn cùng người”.

Lòng ta liền yên tĩnh lại.

Ung chính mừng 8 tháng 5, Thập tam gia qua đời.

Bắt đầu từ năm Khang Hi bốn mươi tám, ta luôn theo bên người hần, tính ra cũng có hai mươi mấy năm. Có lạnh lùng mười năm, cũng có mấy năm tận lực làm việc từ khi Ung chính kế vị.

Sau khi hần chết, ta hướng hoàng thượng thỉnh cầu trí sĩ.

Con của ta đều đã yên ổn, ta cũng không cần nhọc lòng vì bọn họ. Những việc phụ thân nên làm đều đã làm, ta cũng không muốn lưu lại triều đình.

Ung Chính Hoàng đế cũng từng có ý giữ lại ta, hần đối với ta so với người từng theo Di thân vương ngược lại tốt lắm. Gặp ta kiên quyết, cũng thuận theo, trả lại tước vị cho ta, thăng cho con trai trưởng của ta một cấp.

Ta liền mang theo Minh Hi, hần vẫn luôn muốn đi Giang Nam.

Kết thúc.

36. Chương 36: Ngoại Truyện

Ta đang suy nghĩ, ta như thế nào lại rơi xuống bước đường này? Ta nguyên bản cùng bọn hần giống nhau, thậm chí so với bọn hần liền xuất thân cao hơn một chút, hiện tại lại bị bọn hần đặt dưới thân giống như đám nữ nhân, luyện đồng để phát tiết.

Đau quá, muốn nôn, muốn chết, muốn báo thù...

Hận đến cực điểm, thân thể còn đang run rẩy, trong lòng dần dần chết lặng....

Thời điểm việc vừa mới phát sinh, ta còn đang suy nghĩ nếu ta không có đắc tội người không nên đắc tội, nếu phụ thân không có đem ta trời đến phủ thái tử, nếu ban đầu dựa theo ý phụ thân, hảo hảo mưu công sự?

Sau lại không nghĩ nữa, cái gì cũng không nghĩ...không có kết quả, cũng chẳng có tương lai.

Khi ta tỉnh mộng, trong đầu chỉ nghĩ tương lai như thế nào đem bọn hần thiên đao vạn quả, ta mới có ý chí để tiếp tục sống.

Ngày đó cũng không khác mọi ngày, trên thực tế ta đã không phân rõ nhật nguyệt, không có cảm giác thời gian trôi qua. Ta chỉ cố gắng nhớ kỹ từng khuôn mặt dữ tợn đáng khinh kia.

Sau đó ta thấy hần, bạn thời thơ ấu của ta, Mộc Thái.

Hần kinh nghi nhìn ta, rốt cuộc cũng không thể làm tâm ta đau đớn nữa. Tự tôn của ta đã sớm bị phá thành mảnh nhỏ, ta còn lại, chỉ có hận.

Hần cùng những người kia có quen biết, cũng muốn thượng ta sao? Bởi vì ta cùng kĩ tử thân phận bất đồng cho nên càng muốn phá hư ta? Ta hí híp mắt, thờ ơ nghĩ.

Sau đó hần dùng một tấm trường bào khoác lên người ta, ta rất ít được mặc quần áo, trừ khi bọn họ muốn đem nó xé đi trên người ta. Vừa rồi thái tử nói cái gì? Nói đem ta cho hần?

Hắn mặt vô biểu tình mạnh mẽ ôm ta từ dưới đất, không có biểu tình dâm loạn, có cũng chỉ là chỗ sâu trong đáy mắt không dễ phát hiện một tia thương tiếc. Bởi vì thân thể được bao bọc nhưng ta có một tia cảm giác an toàn.

Hắn dọc đường đi trầm mặc không nói gì, mắt âm u cũng không nhìn ta. Lấy hiểu biết của ta đối với hắn, người này chỉ sợ thật sự không đối với ta có ý niệm gì trong đầu.

Ta tựa vào trong lòng hắn, cánh tay hắn hữu lực đỡ ta, ta như được trở lại thế giới trước kia. Về cái nơi không có hận, chỉ có khoái hoạt.

Hắn đem ta tẩy rửa, đem ta an trí hảo, mang “bồi thường” phụ thân mang tới, còn mang tới thị thiếp đang mang thai của ta, mong muốn cho ta tại biệt viện này một lần nữa bắt đầu sinh hoạt.

Sinh hoạt a....

Trở lại thế giới này, ta chân chính tuyệt vọng, ta không có năng lực đem những người đó thiên đao vạn quả, ta rời đi sân này sẽ đối mặt với ngàn vạn xem thường, ta những tưởng dựa vào thân nhân nhưng họ chối bỏ ta, ta cái gì cũng không có....

Chỉ có nhi tử....

Lại bị hắn cứu trở về, bàn tay hắn đánh ta, hắn ngốc ngốc an ủi ta, tại giờ khắc này, trong lòng ta, hắn cùng với người của thế giới này khác nhau. Những người trên thế giới này đều nhượng ta ghét, ta hận chỉ có hắn nhượng ta an tâm.

Thị thiếp kia sinh hài tử, hắn ôm đến trước mặt ta. Ta có nhi tử.... Khoảnh khắc vui sướng qua đi là vô tận sợ hãi cùng thống khổ. Phụ thân hắn từng bị nhiều người làm nhục như vậy hắn sẽ phải vĩnh viễn đối mặt với khinh thường cùng trào phúng?

Ta chỉ nghĩ phải đẩy hài tử này ra xa, hắn vô luận tới nơi nào, chẳng sợ hắn chỉ là nô bộc khát cái, cũng tốt hơn cùng một chỗ với ta. Cho nên ta đem hài tử cho người duy nhất trên đời khiến ta an tâm, hắn nói muốn cho nó đọc sách, khảo công danh.... Nó không giống ta, tương lai chắc sẽ tốt lắm?

Thị thiếp kia buổi tối đến hầu hạ ta, ta từ chối cho ý kiến nhìn mỗi tiếng nói cử động của nàng, tại thời khắc nàng đi lên, kia khúc thừa hoan bộ dáng cùng ta trong đầu hiện lên vô số hình ảnh, muốn nôn....Ta lập tức nôn...

Ta nói cho hắn ta không thể ôm nữ nhân. Kỳ thật là ta lừa hắn. Trên thực tế, trừ bỏ hắn, ta không thể lại gần bất luận kẻ nào. Đây hắc ám trong cuộc sống với nhiều gương mặt nam nam nữ nữ, này biểu tình trầm luân trong bể đục, dơ bẩn nhượng ta cả đời cũng không muốn chạm....

Trừ bỏ hắn.

Hắn nhượng ta an tâm, chỉ có bên hắn ta mới cảm thấy an toàn, mới cảm thấy mình đang sống. Ta nghĩ tại trong ngực hắn khóc rống, ta nghĩ vĩnh viễn trốn trong ngực hắn, không bao giờ nhìn cái thế giới dơ bẩn này thêm một lần nào nữa.

Tại trong lòng ngủ một đêm kia, ta mới chân chính ngủ một đêm, không hề bừng tỉnh, không có ác mộng, không có tỉnh lại lại đối mặt với sống chết....

Nhưng hắn chung quy không thể cùng ta, hắn có thể có thiếp, còn có hài tử mới xuất thế.

Sau hắn lại bởi vì việc của ta, thật nực cười, người làm ác thì uống rượu mua vui, người cứu ta thì lại bị bôi đen. Ta nên sớm biết, muốn báo thù chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tại ngày hắn bị thương, ta ngày đêm ở bên cạnh hắn, ta cảm thấy an tâm vô cùng, thậm chí có một chút hạnh phúc. Có lẽ là ảo giác, bởi vì hắn là người duy nhất trên đời nhượng ta có cảm giác cho nên vô luận cảm giác gì ta đều cảm thấy hạnh phúc.

Hắn hung hãn cự tuyệt ta, tuy là trong dự kiến vẫn nhượng ta khó chịu, khó có thể hô hấp. Nếu không chiếm được ôm ấp nhượng ta cảm thấy an tâm, vậy báo thù đi.

Hơn hai năm, không một ngày ta có thể hảo hảo ngủ đủ giấc. Nếu hôm nào mơ thấy hân, thời điểm tỉnh dậy sẽ hạnh phúc lại khổ sở muốn chết. Đó là do tay ta không với tới độ ẩm.

Thật sự nhìn không được, tìm lý do để đi gặp hân, ra về thoải mái nói chuyện với hân, hân quả nhiên chậm rãi thả lỏng, phảng phất như chúng ta lúc trước vẫn là thanh mai trúc mã chơi với nhau. Thật sự là người đơn thuần a.

Lúc sắp đi, ta thật luyến tiếc, nói muốn gối đầu của hân. Hân đỏ mặt. Có lẽ...có lẽ...ta cũng không phải hoàn toàn vô vọng?

Chỉ cần một chút hi vọng, ta sẽ cố gắng, cố gắng, bắt lấy hân.

“Ta đã sớm không sinh khí với ngươi, cho nên không cần phải sợ hãi”, hân nhẹ nhàng chụp vai ta.

Ta chưa xót lập tức đứng lên, phảng phất trong lòng có vô hạn ủy khuất. Trời biết chỉ có khi đối mặt với hân, ta mới có cảm xúc bình thường, ta người người lý trí nhưng không đành chỉ hận.

Ta tại trên mặt hân hôn một cái, hân đỏ mặt, thân thể cứng ngắc nhưng trong mắt không có chút chán ghét.

Ta quả nhiên là có hy vọng sao?

Vậy sắc dụ hân đi. Người đơn thuần này, chờ hân chậm rãi thông suốt không biết phải chờ tới năm nào.

Hân mềm lòng, hân thương tiếc ta cũng không chán ghét ta hôn môi. Thế giới của hân rất đơn giản, trách nhiệm đối với hân là từ rất nặng. Hân không phải người đẹp, không có người chủ động chỉ sợ hân cả đời cũng không yêu thương ai. Ta thật cao hứng, thâm thiếp hiện tại của hân không có bắt lấy tâm của hân, cũng thật lo lắng tương lai có nữ nhân có tâm cơ giống ta, giống ta phát hiện hân hảo, giống ta muốn giữ lấy ôm ấp của hân.

Hân không ngoan tâm đối với ta cự tuyệt, cũng không ngăn cản được ta dùng tuyệt vọng, nhiệt tình dẹt nên tâm vông. Hân lui từng bước, thẳng đến không thể lui nữa.

Thẳng đến khi hân nạp thâm thiếp, hân đối mặt với ta chột dạ. Ta biết, ta rốt cuộc bắt được hân, ta có thể nằm trong ngực hân.

Kỳ thật trải qua tàn phá cùng làm nhục, ta như thế nào đối nhục dục có hứng thú. Hết thấy chỉ vì lưu lại hân mà thôi, ta không thể khiến hân lòng tại nơi ta mà thân thể lại trên giường cùng nữ nhân khác. Như vậy sớm muộn cũng có một ngày, tâm hân cũng sẽ rời đi.

Thời điểm chân chính bắt đầu, ta còn sợ hãi. Này trí nhớ trong nháy mắt xuất hiện, rất đau, quá...

Sau lại, nằm trong ngực hân, ta từ từ không sợ. Ôm ấp của hân ấm áp lại kiên định, thời điểm cùng hân một chỗ, ta sẽ không sợ hãi. Người này sẽ không tổn thương ta, hân sẽ bảo hộ ta.

Sau lại, trừ bỏ hân, trong sinh hoạt của ta không có gì được coi là đại sự.

Ta chỉ để ý hân, hân khó chịu ta liền khó chịu, hân cao hứng ta liền cao hứng. Ta đương nhiên còn muốn báo thù, còn muốn nhượng những người đó sống không bằng chết, chỉ là tuy ta làm việc nhưng việc lại không đi vào tâm ta.

Nhưng, hân thiếu chút nữa bị thái tử hại chết. Ta hận không có mối nhục này, không phải vì chính mình mà hận mà vì hân ta có thể làm bất cứ việc gì, bao gồm cả tánh mạng mình.

Chờ hân ra tù dưỡng thương tốt lắm, ta cũng chống đỡ không được. Ta hận thái tử hận quá nhiều, mất quá nhiều khí lực. Ta yêu thương hân rất nhiều, mất quá nhiều tâm tư.

Ta sợ hãi, hân có gia, có thê nhi, có trách nhiệm, ta sợ hãi ta sớm muộn gì cũng bị hân bỏ lại. Nếu như vậy, còn không bằng chết sớm, dù sao đại cừu cũng sắp báo xong.

Ta không khỏi hỏi hân, “Nếu phải chọn giữa ta với lão bà và ba hài tử ngươi, ngươi chọn ai?”

Hân như ta dự kiến chọn thê nhi, ta biết rõ nhưng tâm vì cái gì vẫn từng trận đau đớn.

Sau đó hân nói: “Ta cam đoan không để ngươi cô đơn một mình, cho dù là chết, chúng ta cũng cùng nhau.”

....Lời này so với hứa hẹn càng làm ta thỏa mãn.

Thoạt nhìn hấn thì thiệp thành đàn, nữ nhi song toàn. Ta lại cô độc, chỉ có thể phụ thuộc vào hấn. Tuyệt không công bằng.

Nhưng trên thực tế, hấn cảm tình đơn giản, trực tiếp, quyết định sẽ không do dự, nhận hết trách của ta. Mặc dù trách nhiệm cường liệt cũng không thể ảnh hưởng tâm hấn, nhiều lắm khiến hấn có chút áy náy.

Mà ta, lại luôn nhịn được không được lo lắng, hoài nghi, cần hấn đến chứng minh, lo được lo mất, còn luôn lo sợ hấn yêu thương ai khác.

Hấn có thể hoàn toàn tín nhiệm ta, cho dù biết ta làm sai, cũng có thể bao dung ta sau đó tiếp tục tín nhiệm ta.

Mà ta không thể hoàn toàn tín nhiệm hấn, ta sợ hấn sẽ thay lòng đổi dạ, cho dù hấn cũng không sủng một ái thiếp nào cũng làm lòng ta lo lắng.

Trong tình cảm của chúng ta, hấn gánh nặng quá nhiều.

Sau lại, ta mới biết được, hấn cũng sẽ bất an. Hấn bất an không phải bởi vì không tín nhiệm mà là sợ mất đi ta. Hấn đơn giản như vậy, trực tiếp như vậy, đem cảm tình tất cả đều cho ta. Nếu mất ta, ta cũng không dám nghĩ hấn sẽ như thế nào.

Cho nên ta cố gắng, cố gắng, cố gắng sống.

So với hấn sống lâu hơn một ngày cũng tốt.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuyen>